

Sosyalizm Yolunda

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/31 • 12 Ağustos 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Ezilen halklara karşı
saldırganlıkta
gemi aزیya aldılar...**

**Geçit
vermeyelim!**

İÇİNDEKİLER

Özel bir tarihsel dönemin içerisinde! . . . 3
Emperyalist saldırı ve savaş planlarına geçit vermeyelim! 4
Kürt halkına karşı kirli bir ittifak kurdular... 5-6
Emperyalistlerin Libya'daki kirli planları ifşa oldu 7
Krize tedbir: İşçiye fatura 8
"Savrançoğlu'na sendika girecek!" 9
Birleşik Metal-İş Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli ile "ÜİS" üzerine..... 10
BDSP'den mücadele çağrısı 11
GEA işçileri destek bekliyor 12
Grevli toplu sözleşme hakkı için mücadeleye! 13
PTT direnişi deneyimimiz... 14-15
Bütünlüğü içinde kapitalizmin krizi... 16-17
"Halklar ayakta, emperyalistlerin işi daha da zor"..... 18
Londra'da öfke patlaması..... 19
İsyan dalgası İsrail'de! 20-21
TC'nin transformasyonu, GOP ve hegemonya savaşları / 2 - V.Yaraşır 22-23
8. Mamak Kültür Sanat Festivali başarıyla gerçekleştirildi... 24-26
Hacıbektaş şenlikleri, gericilik ve devrimci sorumluluk! 27
Filistinli şair Mahmud Derviş'i saygıyla anıyoruz..... 28
Yerel bültenler yaz sayılarıyla sınıfın nabzını tutuyor..... 29
Mücadele sonuç verdi: Toplu mezar açılıyor 30
Mücadele Postası 31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/31 * 12 Ağustos 2011
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Oldukça yoğun bir haftayı geride bıraktık. Yaz mevsiminin sıcaklığına paralel olarak gündem de oldukça ısındı. İçeride ve dışarıda son derece önemli gelişmelerin üst üste düşerek anlamlı bir bütün oluşturduğu bu tablo, ülkede ve dünyada içerisinden geçtiğimiz tarihsel dönemin tüm temel çizgilerini yansıttı. Kapitalizmin derinleşen krizi, krizin fatura edildiği emekçilerin dünyanın her köşesinde büyüyen isyanı, gerici savaş ve saldırganlık politikalarında belirgin tırmanış... Tüm bunların en çarpıcı biçimleriyle görünür olduğu bir tabloydu sözkonusu olan. Gazetemizin baştan sona tüm bir içeriği de bu tabloyu yansıtmaya, onu yorumlamaya ve çözümlenmeye çalışmaktadır.

Kapak yazımızda çarpıcı gelişmelerle belirginleşen bu tabloyu ele aldık. Onu en genel çizgileriyle hatırlatarak tarihsel-devrimci misyonumuzun altını çizdik. Orta sayfamızda, yaşanan kriz ile birlikte siyasal ve sosyal gelişmeleri tarihsel-teorik bir çerçevede ortaya koyan, güncelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş olan Ekim'in 2009 Mayıs tarihli temel bir değerlendirmesine yer verdik.

Bunu tamamlamak üzere İsrail ve İngiltere'deki sosyal hareketlilikleri de ele alan, değerlendiren yazılara ve yaşananların canlı bir aktarımını yapan haberlere genişçe yer verdik. Ayrıca dünya sayfalarımızda çeşitli ülkelerde de gelişip güçlenen sosyal mücadele örneklerine ilişkin haberler yer almakta.

Arka kapağımızı, kapitalist krizle emekçilerin büyüyen öfkesinin bütünlüğünü ortaya koyan bir anlayışla düzenledik.

Ön kapağımızda ise Suriye merkezli yoğunlaşan uşaklık-taşeronluk çizgisini ele aldık. Kuşkusuz bu konu da yukarıdaki çerçevenin içerisinde anlamını buluyor. Politik bakımdan tüm zayıflığına karşın Suriye'deki hareket Ortadoğu'daki halk isyanları dalgasının bir parçasıdır. Emperyalistler ise Libya'dan sonra Suriye'ye de müdahale ederek düzenin temellerine yönelme gücü gösteremeyen hareketi hegemonyalarını sağlamlaştırmanın bir olanağı haline getirmek istiyorlar. Dinci-gerici partinin dümenini

tuttuğu Türk devleti de bunun için aktif taşeronluk yapıyor. Geçtiğimiz hafta bu bakımdan çarpıcı ve ibretlik bir tablo ortaya çıktı.

Kuşkusuz bu gelişmenin bir parçası da Kürt sorunu olmaktadır. İran'la kurulan gerici uzlaşma zemininde Kürt hareketini bastırmak için askeri bir operasyon hazırlığı yapılmaktadır. Öyle ki, Suriye'nin "iç mesele" olarak görülmesinin en önemli nedenlerinden biri de buradaki Kürt dinamiğinden duyulan korkudur. Sayfalarımızda konuyla ilgili temel bir değerlendirmeye yer verdik.

İşte bu gelişmeler tablosu dünyada, bölgede ve ülkede yaşanan gelişmelerin içiçeliğini göstermekte, aynı zamanda ise işçi sınıfı ve ezilen halkların kaderini her zamankinden daha yakın biçimde birbirine bağlamaktadır. Bu da haliyle emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı enternasyonal dayanışma ve mücadelenin önemini, olanaklarıyla birlikte büyütmektedir.

H. FIRAT

**Dünya
Türkiye ve
sol hareket**

H. FIRAT

**Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye**

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Özel bir tarihsel dönemin içerisinde!

Geçtiğimiz haftaya damgasını vuran olayları ana başlıklar altında topladığımızda, bugünün dünyası hakkında oldukça yalın bir görüntüye ulaşabiliriz. Zira son günlerde yaşanan gelişmeler, içerisinde geçtiğimiz tarihsel dönemin tüm temel çizgilerini en yalın ve çarpıcı bir biçimde ortaya koyabilecek bir nitelik taşımaktadır. Kuşkusuz bu tablo yeni değildir, fakat üst üste düşen çarpıcı gelişmeler bu tabloyu tüm hatlarıyla belirginleştirerek gözler önüne sermiştir.

Bu haftaya damgasını vuran gelişmelerden ilki, kapitalist metropollerde, yani sistemin merkezinde ortaya çıkan ve bu ölçüde de dünya ölçeğine yayılan mali kriz dalgasıydı. Borsalarda keskin düşüşler yaratan ve bir dizi devletin iflas riskini iyiden iyiye belirginleştiren bu süreç, üstesinden geldiği iddia edilen krizin derinleştiğini ve yüzeydeki geçici durulmanın yanıltıcı olduğunu bir kez daha gösterdi. 2008’de ABD’de başgösteren ve finansal sistemin çöküşü, ardından ise genel bir ekonomik kriz görünümü kazanan büyük sarsıntının ardından emperyalist-kapitalist düzenin efendileri, sistemi kurtarmak adına devlet kasalarını mali sermayenin hizmetine sunmuşlardı. Böylelikle de sistemin çarkları yeniden döndürülürken gerçekte kriz bir başka alana, hazineler boşaltılarak devlet maliyesi alanına taşınmıştı. İşte bugün devletlerin iflası biçiminde ortaya çıkan kriz dalgası, krizi ertelemek üzere uygulanan bu türden geçici önlemlerin işe yaramazlığına ayna tutmuştur sadece. Hatırlatmak gerekir ki 2008 yılında kapitalizmin tarihinin belki de en ağır ve kapsamlı krizi de esasında, ‘70’li yıllara dayanan ekonomik krizin bir devamıdır. Aşırı üretim ve sermaye birikimi temelinde ortaya çıkan kriz, neo-liberal saldırılar ve finansallaşma gibi yöntemlerle aşılmaya çalışılmış, ancak bu önlemler tersinden krizin yükünü arttırmaktan başka bir sonuç vermemiştir. 2008’de yaşanan ağır ve sarsıcı kriz bunun ürünü olmuştur. Bugün de bu süreç devam etmektedir sadece. Dolayısıyla kapitalizmin soluğunu kesen kriz, önlem olarak gerçekleştirilen uygulamaların da tersinden büyütmesiyle derinleşerek devam etmektedir. Şu şartlarda emperyalist şefler krizin bu yeni dalgasını yatıştırmak üzere yeni tedbirler üzerinde çalışıyorlar. Fakat bir kez daha belirtmek gerekir ki, alacakları önlemler krizi ortadan kaldırmayacak sadece en fazla ağırlaştırmak üzere erteleyecektir.

Krizin nedenlerini ve gelişme seyrini tarihsel ve teorik bir çerçevede ele alan Ekim’in Ocak ’09 tarihli 256. sayısında yayınlanan “Bütünlüğü içinde kapitalizmin krizi” başlıklı yazı, krizin nedenlerine, gelişme seyrine ve sonuçlarına açıklık sunuyor. Güncel önemini koruyan bu yazıyı orta sayfamızdan da yeniden yayınlama yoluna gittik.

Konumuz yönünden aynı yazının bazı belirlemelerine ise burada özellikle değinmek istiyoruz. Çünkü bugünkü güncel görüntüyü teorik-tarihsel bir çerçevede ortaya koymakta işimizi alabildiğine kolaylaştırıyor. Örneğin söz konusu temel değerlendirme şu cümlelerle başlıyor: “*Dünya kapitalizminin bütünlüğünü saran ekonomik kriz tüm dünyanın ana gündemi olmayı sürdürüyor. Şu veya bu olay ya da gelişme kısa süreliğine de olsa elbette zaman zaman öne çıkabilir, fakat girmiş bulunduğumuz dönemin ana gündemi artık kapitalizmin küresel çaptaki krizidir. Tüm öteki olay ve gelişmeler bundan böyle bu zemin üzerinde bir anlam taşıyacaklardır. Krizden beslenecek, gerisin geri krizi besleyecektir*”.

Bu ifadeler bugünkü gelişmelerin iç bağlantılarını ortaya koyması açısından özellikle önemli. Çünkü krizin yeni ve sarsıcı bir dalgasına sahne olan dünyada ve bölgemizde yaşanan gelişmeler her defasında

kapitalizmin ekonomik krizi zemininde anlam kazanıyor ve giderek de onu büyüten bir rol oynuyorlar. Öyle ki geçtiğimiz hafta yaşanan kriz ile birlikte gündemdeki diğer başlıklar da tümüyle bu çerçeve içerisinde bir yer tutuyor. Bu temel gelişmelerin kısa ve özlü bir dökümünü yaparak durumu tam olarak açıklığa kavuşturabiliriz:

Geçtiğimiz haftanın krizle birlikte en yoğun biçimde tartışılan gündemlerinden birisi kuşkusuz Suriye oldu. Suriye’ye yönelik olası bir emperyalist müdahalenin ısıldığına şahit olduk. BM gibi zeminleri de kullanan ABD emperyalizmi Suriye’ye yönelik kapsamlı bir müdahale planını devreye soktu. Bu doğrultuda da bölgesel uşakları, en başta da Türk devleti harekete geçti. Esad rejimini kısıpca almak üzere yoğun bir abluka oluşturuldu. Kuzey Afrika ve Ortadoğu’daki halk isyanları dalgasının bir uzantısı olan Suriye’deki kitle hareketi, politik bakımdan barındırdığı zayıflıklarla birlikte, giderek emperyalizmin Ortadoğu’ya müdahalesinin bir olanağı olarak kullanılmaya çalışılıyor. Gelişmelerin bir yanında bu temel olgu bulunuyor. Diğer yanda ise emperyalistler arası iç çelişkiler bu vesileyle daha da görünür olmaktadır. ABD emperyalizminin sistemin temellerine yönelme gücü gösteremeyen emekçi halk isyanlarını, hegemonya mücadelesinde bir olanak olarak kullanmaya çalışması karşısında Çin ve Rusya gibi yeni yükselen emperyalist güç odakları itirazlarını yükseltiyorlar.

Halk isyanları, isyanları bastırmak için karşı saldırılar, bölgesel savaşlar, kızışan emperyalist hegemonya mücadelesi, işte tüm bu olgular Suriye merkezinde yaşanan gelişmelerin olduğu gibi kapitalizmin derinleşen krizi zemini üzerinden anlaşılması gerektiğini gösteriyor. Zira emperyalist-kapitalist sistemi soluksuz bırakan mali ve ekonomik kriz, onyıllar boyunca düzenin çok yönlü yıkım politikalarıyla ezilen halkların üzerine binen yeni yükler getirirken, bu da bardağı taşıran emekçi halk isyanlarının önünü açtı. Tunus’la başlayan Mısır’la devam eden ve giderek genişleyen ve dünya ölçeğinde yankılar yaratan bu hareket sürüyor. Fakat devrimci bir önderliğe sahip olamamanın tüm zayıflıklarını barındırarak... Bu temel zayıflığa da dayanan emperyalistler ve işbirlikçileri, süreci bir bastırma operasyonu ile hegemonyalarını sağlamlaştırmanın olanağı olarak değerlendirmeye çalışıyorlar. Elbette krizle birlikte artan iç rekabetleri buna bir yere kadar izin veriyor. Dahası kriz derinleşirken, emekçi halk isyanlarının dalgası da büyük sarsıntılar biçiminde büyümeye devam ediyor. Bu da onların işini iyice

zorlaştırıyor.

Öyle ki, Suriye ile ilgili bunlar yaşandığı sırada, dünyanın çeşitli ülkelerinde isyan manzaraları görülmekteydi. İç sayfalarımızda bu emekçi halk gösterilerinin genel bir dökümünü bulabilirsiniz. Fakat burada bunlar arasında özellikle ikisine dikkat çekmek istiyoruz. Bunlardan birincisi İsrail’deki büyük ve görkemli sosyal mücadeledir. Diğeri ise emperyalist-kapitalist sistemin merkez ülkelerinden İngiltere’nin başkentinden başlayarak yayılan yoksul kesimlerin isyanıdır. Belirtmek gerekir ki, bu her iki gelişme de kapitalist krizin ve krizin faturasının emekçilere kesilmesinin dolaysız sonucudur. Sistemin yeni bir kriz dalgasıyla yüzyüze olduğu bir aşamada gerçekleştirmeleri, bundan sonrasında emekçi halk gösterilerinin geleceğine dair bir fikir sunmaktadır.

İki örnek kapitalizmin küresel krizi karşısında büyüyen emekçi halk hareketlerinin yaygınlığını göstermek bakımından çarpıcıdır. Ancak bu iki örneğin kendilerine özgü yanları da vardır. İsrail sözkonusu olduğunda, Ortadoğu’nun bağrına saplanmış bir hançer gibi duran bu ülkedeki modern sınıf ilişkilerinin ve çelişkilerinin düzeyi olduğu gibi ortaya çıkmaktadır. Filistin sorununun ağırlığı, Siyonizmin bu sorunu toplumu yönetmek için kullanmadaki başarısı, ayrıca Filistin kurtuluş mücadelesinin dinci-gerici hareketlerin egemenliğine girmesi bir süredir, İsrail’deki bu modern sınıf ilişkileri gerçeğini perdelemişti. Fakat şu haliyle ortaya çıkan görkemli sosyal mücadele hem bu ülkedeki sınıf ve emekçi hareketinin tümüyle Ortadoğu’ya ait bir gerçek olduğunu gösteriyor, hem buradaki işçi sınıfı ve emekçileri bölgedeki emekçi halk hareketlerine organik olarak bağlıyor, yakınlaştırıyor. Dahası emperyalist-siyonist saldırı ve savaş stratejilerine ağır bir darbe vuruyor. Böylelikle siyasal ve askeri sorunları, esasta ekonomik-sosyal tabanlı sınıf hareketleriyle ilişkilendiriyor, bu ölçüde de sağlam ve devrimci bir ideolojik-siyasal gelişmenin önünü düzlüyor.

İngiltere’deki isyan ise toplumun en alt tabakalarının şekilsiz ve siyasal olarak son derece geri bir hareketi olmasına karşın, ilk olarak kapitalizmin krizinin ağır sonuçlarına karşı kapitalist metropolde gerçekleşmesi bakımından büyük önem taşıyor. İkinci olarak bu isyanın kısa sürede kontrol altına alınması kesin olmasına rağmen, genel olarak bu türden sosyal-siyasal patlamaların günümüzün dünyasında olağanlaştığını gösteriyor.

Sonuç olarak, sadece son bir haftada yaşanan gelişmelerin ortaya çıkardığı bu tablo, kapitalizmin derinleşen krizi temelinde emekçi halk isyanlarının ve savaşların birbirleriyle bağlantılı biçimde nasıl da yoğunlaştığını tüm yalınlığı ve çarpıcılığıyla gösteriyor. İçerisinde bulunduğumuz Ortadoğu coğrafyası ise bu çelişki ve çatışmaların en yoğun ve çıplak biçimde yaşandığı bir saha ve bu sahada Türkiye egemen burjuvazinin siyasal-ekonomik ihtiyaçları ve emperyalist politikalarda üstlendiği rol nedeniyle özel bir ülke haline geliyor.

Böyle bir dünya ve bölge tablosu içerisinde komünistler olarak, görev ve sorumluluklarımızı bu tarihsel-siyasal perspektif içerisinde kavramalıyız. Bu perspektifle sürece devrimci bir yön kazandırmak ve gelişmeler içerisinde tarihsel rolümüzü oynamak üzere hareket etmeliyiz. Bu ise esasında öncelikle işçi sınıfını siyasallaştırmak hedefine bağlı olarak enerjimizi seferber etmek ve bununla birlikte ise devrimci sınıf partisini her bakımdan güçlendirmek anlamına gelmektedir. Son derece özel bir tarihsel dönemin devrimcileri olarak bu misyonun bilinciyle devrime hazırlanmalıyız.

Emperyalist saldırı ve savaş planlarına geçit vermeyelim!

Savaş aygıtı NATO aracılığıyla Libya'ya ve isyan eden Arap halklarına karşı saldırıya geçen emperyalistlerle suç ortakları, Suriye'deki olayları bahane ederek ikinci cepheyi açmaktan söz etmeye başladılar. İsyanları yozlaştırıp hedefinden saptırmak amacıyla başlatılan bu saldırganlık, "sivilleri koruma" demagojisine dayandırılrsa da, öncelikle Ortadoğu'daki anti-emperyalist/anti-siyonist güçleri tasfiye etmeyi hedefliyor.

Körfezdeki Ortaçağ kalıntısı petro-dolar krallıklarının korumak, diğer ülkelerde ise dinci-gerici, neo-liberal, Amerikancı AKP iktidarını "model" diye yutturmak... İşbirlikçileri ile bu planı uygulamaya çalışan emperyalist/siyonist güçler, tüm bölge halklarının geleceğini tehdit ediyorlar.

Türk burjuvazisinin bir kesimini temsil eden dinci gericilikle birlikte "AKP modeli"ni imal eden ABD, şimdi bu ucube modeli isyan eden Arap halklarına dayatmaya çalışıyor. Bu noktada, ABD'nin gerici planı ile sermaye iktidarı ve onun temel gücü haline gelen dinci gerici odağı AKP hükümetinin "etkin taşeronluk" hevesleri çakışıyor. Bu uğursuz çakışma, Ankara'daki işbirlikçi takımının son günlerde Suriye'ye savurduğu tehditlerin kaynağına da işaret ediyor.

Karşı-devrimci planın tetikçileri...

Çok sabrettiklerini, ama artık sabrın son anlarına geldiklerini, bundan dolayı Dışişleri Bakanı'nı son kez Şam'a gönderdiğini belirten Tayyip Erdoğan, Suriye'deki olaylar ilgili gerçekleştirdiği basın toplantısında şu ifadeleri kullandı, "Kendileriyle orada gerekli olan görüşmeleri yapacaklar. Bu görüşmelerde mesajlarımız artık kendilerine kararlı bir şekilde iletilecektir. Bundan sonraki süreç, verilecek cevaba ve uygulamaya göre şekillenecektir. Çünkü biz Suriye konusunu bir dış mesele olarak, bir dış sorun olarak görmüyoruz. Suriye meselesi bizim bir iç meselemizdir."

Emperyalist şeflerin bile kullanmayı uygun görmedikleri bir üslupla konuşan AKP şefi, bu cüreti nereden alıyor?

Son günlerde yaşanan gelişmeler, Tayyip Erdoğan'ın Arap dünyasında büyük bir tepkiyle karşılanan tehditlerinin kaynağına işaret ediyor.

Son günlerde, Washington ve Brüksel'den yapılan açıklamalarda Beşar Esad yönetimini hedef alan tehditlerin dozu belirgin bir şekilde arttırıldı.

Suudi Arabistan, Kuveyt, Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri, Umman ve Katar'dan oluşan Körfez İşbirliği Konseyi (KİK), sağduyu ve Suriye halkının hak ve onurunu koruyacak önemli reformların hayata geçirilmesi çağrısı yaparak, Şam yönetiminden halkının isteklerine yanıt vermesini istedi. Ortaçağ kalıntısı bu zorba rejimlerin bir kısmı, Şam'daki büyükelçilerini "danışma" için çağırıldılar.

Arap dünyasındaki gericiğin kalesi olan Amerikancı Suudi Arabistan'ın kralı Abdullah, El Arabiye televizyonunda yayınlanan açıklamasında, Şam yönetimini hedef aldı.

Arap Birliği, Riyad'dan yapılan açıklamayla eş zamanlı olarak yaptığı bir hamle ile ilk kez Suriye'deki şiddet olaylarını kınayan resmi bir bildiri yayınladı.

Bu ve benzer gelişmelerin yaşandığı günlerde gerçekleşen Ahmet Davutoğlu'nun Şam ziyareti öncesinde, Beyaz Saray'daki efendiler ve ABD'nin Ankara büyükelçisi ile kapalı kapılar ardında yaptığı görüşmeler, Hillary Clinton'ın, "Türk Dışişleri Bakanı

► "Geniş çaplı savaş" ihtimali

Emperyalistler Suriye'ye yönelik Libya benzeri bir askeri operasyonun siyasal şartlarını olgunlaştırırken, Rusya'nın NATO Büyükelçisi Dmitri Rogozin'den önemli bir açıklama geldi. Rogozin, Esad yönetimine yönelik yürütülen askeri kampanyanın hedefinin İran olduğunu, Suriye'ye yönelik gerçekleştirilecek bir askeri operasyonla İran'a yönelik saldırı için güvenli bir limanın oluşturulacağını iddia etti.

İzvestiya gazetesine yaptığı açıklamalarda Rogozin, BM'de alınan kınama kararının ardından askeri müdahale girişimleri ile ilgili kampanyaların başlayacağına dikkat çekip, "Kuzey Afrika'da gerçekleştirilen askeri operasyonları destekleyen bir kısım batılı ülkelerin, Suriye için de benzer bir senaryoyu öngördükleri sonucu mantık olarak ortaya çıkıyor" dedi.

"İran'ın çevresinde çember daralıyor" değerlendirmesinde bulunan Rogozin, "İran'a yönelik askeri planlar devam ediyor. Biz bölgede geniş çaplı bir savaşın tetiklenmesinden endişe ediyoruz" uyarısı yaptı.

mesajımızı Şam'a iletcek" şeklindeki açıklaması...

Bu gelişmelerle çakışan AKP şefinin küstah açıklaması, Türk sermaye devletinin, bölge halklarına karşı hazırlanan emperyalist/siyonist saldırının "etkin tetikçisi" olmaya hazır olduğunun ilanidir.

Gelişmeler, her fırsatta yayılmacı emellerini dış vuran AKP iktidarının, olası bir saldırıya "salt tetikçi" olarak değil, bölgedeki etkinlik alanlarını genişletme hedefiyle de hareket etmeye hazırlandığına işaret ediyor. Barack Obama yönetiminin, ABD çıkarlarına zarar vermemek koşuluyla Ankara'daki işbirlikçilerinin planlarına onay vermesi, AKP iktidarının sergilediği "bölgenin ağası benim" havalalarının esas dayanağıdır aynı zamanda.

Hal böyleyken Şam'a giden Davutoğlu'nun, "kimsenin mesajını taşımadık" şeklindeki açıklamasını, doğal olarak ciddiye alan olmadı.

"İnsani duyarlılık" pozları ikiyüzlülüğün daniskasıdır

AKP hükümeti ile onun borazanlığını yapan basın-yayın kuruluşları, görünürde Suriye ordusunun halka kurşun sıkmasına tepki gösteriyorlar. Bu tepkiyi, insan hakları ihlalleri konusundaki duyarlıklarının göstergesi olarak pazarlamaya da özel bir önem veriyorlar. Halkların iradesine saygı gösterilmesini vaaz eden Tayyip Erdoğan'la müritleri, her fırsatta "demokrat" pozları da takınıyorlar.

Kürt halkına karşı yürüttüğü savaşı azgımlaştıran AKP hükümeti, son günlerde, toplu imha anlamına gelen "Tamil çözümü"nden de söz etmeye başladı. Ulusal eşitlik ve özgürlük uğruna mücadele eden Kürt halkına imha dayatanların, "Beşar Esad yönetimi halkın taleplerini karşılamalı" söylemini öne çıkartmalarının kaba riyakarlıktan başka bir şey olmadığı/olamayacağı aşikar. Zira AKP hükümeti ile borazanları halkların iradesine saygı duysaydı, bunu öncelikle Kürt halkına

karşı tutumlarında ortaya koyarlardı. Oysa onlar, Kürt halkına karşı düşmanlığı körükleyip kirli savaş dönemini aratmayan icraatlara imza atıyorlar.

Belirtmek gerekiyor ki, Arap dünyasındaki yazar, gazeteci ve entellektüellerin önemli bir kesimi de, AKP'nin ikiyüzlü, çifte standarda dayalı, ABD-İsrail işbirlikçisi bir politika izlediğinin farkındalar; bunlara, AKP iktidarı ve Tayyip Erdoğan'dan ciddi beklentileri olanların bir kısmı da dahildir.

Gelinen aşamada Türk burjuvazisi ve ABD-İsrail imalatı olan "AKP modeli",

Arap halkları nezdindeki kredisini tüketmeye başladı. Suriye'yi hedef alan kaba saldırganlığın bir nedeni de budur. AKP şefleri, ne yapıp edip Müslüman Kardeşler'in Suriye yönetiminin önemli bir bileşeni haline gelmesi için uğraşıyorlar. Zira AKP ve şefleri, Türkiye'deki dinci gericilikle yakın işbirliği içinde bulunan bu akımı, "bölgesel dayanak" haline getirme hayalleri kuruyorlar.

Suriye'ye gösterilen "yakın ilgi" esas olarak bu sefil heveslerle bağlantılıdır. "İnsani duyarlılık" ise, bu gerici planın kılıfından başka bir şey değildir.

Savaş kışkırtıcılığına karşı direnilmelidir

Tüm bölge halkları, başını ABD emperyalizminin çektiği, Suudi Arabistan başta olmak üzere Arap dünyasındaki Amerikancıların desteklediği, işbirlikçi Türk sermaye iktidarının ve AKP hükümetinin ise "etkin tetikçisi" olmaya hazırlandığı gerici/kanlı bir planla karşı karşıya bulunuyor.

Bu kanlı plan, Suriye üzerinden bölge halklarına karşı yeni bir savaşın kışkırtılmasını da içeriyor. Sadece Suriye'de değil, Ortadoğu'da etnik, dinsel, mezhepsel çatışmaları kışkırtan bu gerici cephe, hedeflerine ulaşabilmek için halkları birbirine kırdırmaktan çekinmeyecektir.

İşte Türk burjuvazisi ve AKP iktidarı böyle bir planın "etkin tetikçi"liğine hazırlanıyor.

Uygulanabilirse eğer, bu plan, tüm halklardan işçi ve emekçiler için tam bir felaket anlamına gelecektir.

Türkiye işçi sınıfı, emekçiler ve ilerici devrimci güçler bu gerici/emperyalist plana karşı çıkmalı, "halkların kardeşliği" şiarı altında birleşerek mücadeleyi yükseltmelidir. Unutulmamalıdır ki, hem zorba rejimlere hem emperyalistlerle işbirlikçilerine karşı net bir tutum almak, halkların kardeşliği için uygun zemini yaratmanın yegane yoludur.

Kürt halkına karşı kirli bir ittifak kurdular...

Kirli ittifakı dağıtmak için Kürt halkıyla dayanışmaya!

Gerici İran devleti 16 Temmuz'da, İran da yaşayan Kürtlerin özgürlüğü için PKK paralelinde mücadele veren PJAK'a karşı kapsamlı bir askeri hareket başlattı. Harekat yirmi günü aşkın bir süredir devam ediyor. İran-Türkiye sınırında başlayan askeri operasyon Irak Federe Kürt Devleti ile Mardin sınırlarını da içine alarak devam ettirildi. Yaklaşık 15 kilometrelik bir şerit üzerine yayılan İran askeri harekatı PJAK'ın kontrolündeki bölgelerin toprakları dövülmesiyle başlatıldı. Bölgede bulunan Kürt köylerinin top ateşine tutulması ve saldırıların PKK'nin kontrolündeki "Medya Savunma Alanları"na yayılmasıyla çatışma daha da şiddetlendi. Geride kalan yirmi günün çatışma bilançosuna bakıldığında İran ordusu ciddi biçimde tökezlemiş görünmektedir. Farklı eğilimlere sahip kaynaklar ve ayrıca İran'ın kendi muhalif kaynakları da İran'ın tökezlediği gözleminde bulunmaktadır. HRK komutanlığının yaptığı açıklamalarda da İran ordusunun şimdiye kadar 250 civarında askeri kayıp verdiği ve İran ordusuna ait çeşitli miktarlarda askeri mühimmatın ele geçirildiği belirtiliyor. Ayrıca üç İran generalinin de çatışmalarda öldürüldüğü verilen bilgiler arasında yer alıyor. PJAK kendi kayıplarını da belli aralıklarla açıklıyor ve buna göre katledilen gerillaların sayısı 20'ye yaklaşmış durumda. Köylerin bombalanması sonucu ölen köylülerin bulunduğu ve 800 civarında köylünün yaşam alanlarını terk etmek zorunda kaldığı belirtiliyor.

PKK'nin hafta başında yaptığı açıklamada ise İran

ordusunun son günlerde saldırıyı yavaşlattığı ve hareket öncesi düzeye çektiği söylendi. Buna karşılık PJAK gerillalarının çatışmanın yaşandığı sınır bölgelerinden çekilip yerlerine PKK-HPG gerillalarının konumlandırılacağı belirtiliyor. İran'ın geri adım atması karşısında çatışmanın daha ileriye gitmemesi için böyle bir önleme başvurulduğu PKK tarafından ifade ediliyor.

İkiyüzlü hesaplara dayalı kirli ittifak!

Hatırlanacağı gibi İran'ın askeri harekatı öncesi Türkiye de hem kendi bürokrasisi içinde hem ABD Dışişleri Bakanı Clinton'la, onun ardından da yeni CIA başkanıyla bir diplomasi trafiği yaşamıştı. Açığa çıkan bilgilerden bugün öğreniyoruz ki aynı tarihlerde İran yönetimi de Irak devlet yetkilileri ve kukla Kürt yönetimi temsilcilerini ülkelerine çağırarak benzer bir diplomasi mekiği dokudu. Farklı cephelerde ve aynı tarihlerde yürütülen bu görüşme trafiğinin sonuçları bugün sırasıyla kendini açığa vurmaktadır. Başlatılan saldırının ardından ve çatışmaların şiddetlendiği günlerde İran, Türkiye, ABD ve Irak-İrak Kürt yönetiminin yaptığı açıklama ve aldığı tutumlar saldırının siyasal arka planının ayrıca da netleşmesini sağlamaktadır.

Başlarda İran'ın sınır güvenliği, kendi iç sorunları vb. demagojik bahanelerle başlatıldığı öne sürülen savaşın bugün çok daha kapsamlı bir planın ürünü olarak hayata geçirildiği ortaya çıkmış bulunuyor.

Başka birçok konuda çıkar çatışmaları yaşayan ABD, İran, Türkiye ve Irak devletleri Ortadoğu'da kendileri için ciddi bir baş ağrısı olan Kürt siyasal hareketine karşı işbirliği yapmış durumdadırlar. Sözkonusu işbirliğinin hedefinde PKK şahsında Kürt siyasal hareketini bitirmek, hiç değilse tekrardan doğrultamayacak bir biçimde belini kırmak yatmaktadır.

İran'ın PJAK'a karşı başlattığı askeri harekat da bu ittifakın kendi arasında uzlaştığı planın ilk aşamasını oluşturmaktadır. Bugün ortaya çıktığı kadarıyla ve kabaca üzerinde uzlaşılan plan şu biçimde özetlenebilir: İran kendi sınırlarından başlayarak PJAK gerillalarına karşı kapsamlı bir hareket başlatacak ve giderek PKK'nin ana karargahı konumundaki Kandil'e yönelecek. Türkiye ise teknik, lojistik ve askeri olarak İran'ı destekleyecek. ABD, Irak ve Türkiye'deki teknik imkanlarıyla elde ettiği istihbaratı İran'la olan kötü ilişkileri dolayısıyla Türkiye kanalıyla İran'a iletecek. Irak ve Federe Kürt yönetimi ise Irak'taki Kürt halkının gözünde gayri-meşru bir duruma düşmek korkusuyla açıktan destek veremeyeceği için tutumsuz kalarak fiilen kuşatma ve yok etme harekatını desteklemiş olacak. PJAK ve PKK'ye karşı İran saldırısı başarı gösterdiği ölçüde hareketin belli bir evresinde işbirliği içindeki tüm güçler açıkça savaş alanına girecek ve Kürt gerilla hareketi tam anlamıyla bitirilecek. Sözkonusu bölgeden sökülebildiği ölçüde bugün PKK'nin kontrol ettiği bölgeler işbirlikçi ve kukla Irak Kürt yönetimine devredilecek. Böylece ABD emperyalizmi ve işbirlikçilerinin Ortadoğu'da onyıllardır en temel baş ağrılarından biri olan Kürt gerilla hareketi ortadan kaldırılmış olacak. Üzerinde uzlaşılan ve işbirliğine gidilen plan özetle böyledir.

İlk adımda sekteye uğrayan hesaplar!

Yıllardır kanlı bıçaklı olan gerici güçler yaptıkları işbirliğine büyük umutlar bağlayarak bir yok etme harekatı başlatmış olsalar da işlerin tek başına onların istediği gibi gitmeyeceği kesindir. Kanlı bıçaklı olanları yan yana getiren hesaplar daha başlangıç adımıyla yara almıştır. İran yaptığı kapsamlı hazırlığa ve saldırıya rağmen geride kalan yirmi günü aşkın zamanda istediğini elde edememiştir. Üstelik bir hayli de kayıp vererek ve ileriye gidemeyerek bugün için saldırının dozunu düşürmek durumunda kalmıştır. Yapılan işbirliği içinde ABD, Türkiye ve Irak ve Federe Kürt yönetiminin olduğu da kısa zamanda teşhir olmuştur. ABD heronlarının çatışma bölgelerinde istihbarat topladığı görülmekte, Irak ve Kürt yönetiminin İran'la yaptığı pazarlıklar açığa çıkmakta. Ayrıca saldırıda bir payı yokmuş gibi davranmaya çalışan Türk devletinin sınırdan çatışma alanına tanklar soktuğu ve kamyonlarla askeri mühimmat taşıdığı bilinmekte, çatışmada öldürülen askerlerin cesetleri dondurulmuş hayvan etlerinin taşıdığı araçlarla gizli bir biçimde içeriye sokulmaktadır. Gizleme ve inkar çabalarına rağmen en rezil ve pespaye tutumların sahipleri olan Irak devleti ve Kürt yönetiminin işbirliği büyük ölçüde teşhir olmuş durumdadır. Haftalardır sınırlarının İran tarafından ihlal edilmesi ve köylerin top ateşine tutulmasını bilinçli bir suskunlukla geçiştirmeye çalışanlar şimdi çark etmek zorunda kalıyorlar. Bu nedenle geçtiğimiz günlerde ardına İran'ı uyaran açıklamalar yapmak durumunda

Suudi ikiyüzlülüğü!

AKP hükümetinin Suriye yönetimine karşı tutumunu sertleştirerek tehditler savurduğu bir sırada, benzer bir tutum da Suudi rejiminden geldi. Suudi Arabistan, Esad rejiminin muhaliflere karşı uyguladığı şiddet karşısında sessiz kalamayacağını belirterek, Şam'dan büyükelçisini geri çekeceğini bildirdi. Kral Abdullah durumu görüşmek için Şam Büyükelçisini yanına çağırdığını açıkladı. Aynı zamanda Suriye

rejimine çok geç kalmadan "ölüm makinasının durdurularak kan dökülmesine son verilmesi"ni talep etti.

Bahreyn'deki halk ayaklanmasının bastırılmasında rol oynayan Suudi rejiminin bu tutumu tam bir ikiyüzlülük örneği. Türk devleti ile eş zamanlı olarak harekete geçmesi de bu Amerikan işbirlikçilerinin ortak bir plana bağlı olarak çalıştığını gösteriyor.

kaldılar. Üstelik Kürt yönetimi dört parçadaki tüm Kürtleri Federe Kürt Devleti'nin bayrağı altında toplanmaya çağırma yüzüzlüğü bile gösterebildi. Yaptıkları anlaşma gereği Irak ve Irak Kürt yönetiminin sınır güvenliğinden sorumlu olan ABD ise şer eksenini ilan ettiği İran'ın sınır ihlaline göz yumduğu gibi heronlar aracılığıyla elde edilen istihbaratın İran'a iletilmesi konusunda da ikiyüzlü sessizliğini sürdürüyor. Elbette bu kirli işlerin siyasal sonuçları da olacak ve o sonuçlar ittifak yapanların işlerini daha da zora sokacaktır.

Neresinden bakılırsa bakılsın söz konusu devletlerin bugüne kadarki karşılıklı çıkar çatışmalarının niteliği bu işbirliğini oldukça kırılganlaştırmaktadır. İran, ABD ve Türkiye'yi halihazırda yan yana getiren şey Kürt sorunudur. Üstelik içinde bulunduğumuz bu özel evrenin yarattığı geçici imkanlar sayesinde yapılabiliyor bu işbirliği. ABD emperyalizminin son zamanlarda Suriye'yi hedef tahtasına oturtması ve Suriye'ye yönelik politikasında Türkiye'yi koçbaşı olarak kullanmak istemesi belli ki Kürt hareketinin boğulması hesaplarında bir boşluk yaratmaktadır. Kürt sorununda Türkiye ile aynı kaderi paylaşan İran'ın devreye sokulması ve bunun için İran'a etkin bir işbirliği sözü verilmesi İran'ı da iştahlandırmıştır.

Fakat deyim yerindeyse evdeki hesap çarşıya uymamakta ve mızrak çuvala sığmamaktadır. Kapalı kapılar ardında yapılan kirli hesapların ayyuka çıkmasından sonra sessiz kalacağı hesaplanan Federe Kürt yönetimi ve Irak yönetimi özellikle Kürt halkının basıncı nedeniyle suskunluğunu bozmak zorunda kaldığı gibi giderek tarafsızlığını da bozmak durumunda kalacaktır. Zira sözde bağımsızlığı, sınır ihlalleri ve köylerin topa tutulmasıyla ayaklar altına alınmakta, her şeyini bağladığı ABD tarafından kendisi için düşman bir güç olan İran'a satılarak onuru da kırılmaktadır. Kürt yönetimi bir yana, Irak'ta yaşayan Kürt halkının buna katlanmayacağı bugün ortaya koydukları tepki üzerinden de görülebilmektedir. Çünkü, bütün bu hesaplar ulusal onurları kırılarak ve kardeşlerinin cesetleri üzerinden gerçekleşecektir.

İşbirliğinin Türkiye cephesi!

Türkiye cephesinde şimdilik resmi ağızlardan yaptıkları işbirliğine dair sarf edilmiş tek bir söz yoktur. Ne sınırdan İran'a gönderilen askeri araçlar ne de çatışmalarda ölen beş askere dair herhangi bir açıklama ya da haber görmek mümkün değil. İşbirliğine dair bir emarenin kamuoyuna yansımaması için burjuva basın ayağında özel bir çaba harcandığı da açıktır. AKP gericiliğinin borazanı dinci basında ise savaş kışkırtıcılığı yapılıyor. Fetullah Gülen cemaatinin sözcüsü durumundaki Zaman yazarı Hüseyin Gülerce ve ısmarlama aydın Fehmi Kuru savaş kışkırtıcılığında başı çekiyorlar. Biri AKP'nin Kürt hareketine karşı yeni stratejisinin ne kadar kararlı ve kapsamlı olacağını anlatırken diğeri İran'ın askeri hareketine dolaylı bir atf yaparak Srilanka'da Tamil Kaplanları'na yapılan türden bir yok etme hareketi benzetmesi yapmaktadır. Bu iki kalemin yazıp söylediklerinin savaş kışkırtıcılığı olmasının yanısıra düzenin tutumunu yansıttığına da kuşku yok. Yukarıda ifade edilen teknik, lojistik ve fiili destek bugün için belli sınırlarda kalsa bile Türk devletinin Kürt hareketinin bitirilmesi için her şeyi yapmaya dünden hazır olduğu herkes tarafından bilinen bir olgudur.

Devletin İran'ın yürüttüğü savaşa aktif destek verme konusunda elini kolunu bağlayan en önemli güncel sorun ABD hesabına Suriye politikasında koçbaşılığı yapıyor olmasıdır. Bu birçok yönden devletin elini kolunu bağlayan çözülmesi de zor bir sorundur. Bir yandan Kürt hareketine karşı İran ile işbirliğine girerken bir yandan da ABD hesabına İran'ın ABD karşısında en

İran devletine protesto

İran'ın Kürt hareketine karşı başlattığı kapsamlı operasyonlara karşı Bielefeld Kürdistan Zentrum yürüyüş gerçekleştirdi.

7 Ağustos günü belediye binası önünde toplanan kitle yürüyüş gerçekleştirdi. Şehrin en işlek yerlerinde basın metni belirli aralıklarla okundu. Sık sık "Terörist İran!", "İran panzerleri Kürdistan'dan defol!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Abdullah Öcalan'a özgürlük!" sloganları atıldı. BİR-KAR yürüyüşe "Kürt halkına özgürlük, eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!" yazılı Almanca pankartla katıldı.

temel müttefiki olan Suriye'ye karşı konumlanmaktadır. En son Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun ziyareti öncesi Suriye'ye müdahaleyi çağırıştıran açıklamaların yapılması, henüz resmen ifade edilmese bile İran tarafında ciddi bir rahatsızlık yarattığı bilinmektedir. Kürt haber ajanslarının verdiği bir habere göre İranlı askeri bir yetkili Suriye'ye müdahaleyi kendilerine savaş ilan edilmesi olarak algılayacaklarını belirtmiş, Suriye'yi tüm güçleriyle desteklemekle birlikte Türkiye'yi de bombalayabileceklerini söylemiştir (İranlı askeri yetkilinin yaptığı açıklamanın yayınlanan internet sitesinden kısa bir süre sonra kaldırıldığı da ayrıca belirtilmektedir). Son günlerde İran'ın saldırılarını geri çekmesini bu gelişmelerle de birlikte değerlendirmek gerekir.

İşin bir başka yönü ise Türkiye'nin İran'la olan işbirliği ve yakınlığının bir benzerinin Suriye ile kurulu bulunmasıdır. Bugün ABD'ye uşaklığın bir gereği olarak Suriye'ye karşı ne kadar esip gürlenirse gürlensin Suriye hala "Kürt kozu" gibi önemli bir aracı elinde bulundurmaktadır. Bu koz, Suriye'nin İran'la olan ilişkilerinde de önemli bir olanak durumundadır. Bu nedenle Esad yönetimi gerçekleştirdiği katliamların kapsamına rağmen bilinçli bir hesabın ürünü olarak Suriyeli Kürtlerle ilişkisini bozmamaya özen göstermektedir. Suriye'nin bu kozu, Türkiye'ye yarın karşısına Irak'takine benzer bir Federe Kürt devleti çıkması korkusunu yaşatmaktadır. Hele hele bugün Türkiye'de Kürt hareketinin özerklik ilanı varken ve kurumsal adımlar atılacağı açıklanmışken bu hiç de yabana atılır bir korku değildir. Bu durumda bugün üzerinde İran'la işbirliği yaptığı Kürt sorunu yarın Suriye cephesinden Türkiye'nin bir çıkmazı haline de dönüşebilir. Ortada Kürt sorunu gibi Ortadoğu'da bütün siyasal dengeleri değiştirme potansiyeli olan köklü bir sorun varken (ve bu en çok da Türkiye'nin aleyhine olacakken) Libya'da yapıldığı gibi bir manevrayla, çalışan işçileri geri çekerek ve ticari kayıpları karşısında emperyalistlerden sus payı alarak işin içinden çıkılması da pek olası değildir.

Türkiye açısından belirtilmesi gereken bir başka zorluk alanı ise hem Suriye'de koçbaşılarına soyunarak hem de Kürt hareketine karşı Suriye'nin kendi içinde

yaptığına benzer bir katliamın içine girmek planındadır. Bu diğer ikisi kadar aşılması zor olmayan bir sorun olsa da Kürt hareketine karşı işbirliğine giren dört odağın dışında da hesaba katılması gereken güç odakları gerçeği varken öyle basitçe üzerinden atlanabilecek bir sorun da değildir. Zira bugün istediğini söyleyene yarın istemedikleri hatırlatılır.

Kirli ittifak halkların mücadelesi ve dayanışmasıyla bozulabilir!

Bugün ortaya çıkan tablo üzerinden kurulan kirli ittifakın işinin bir hayli zor olduğu ortadadır. Fakat sözkonusu ittifak Kürt halkı şahsında halkların mücadelesini boğmak gibi alçakça bir hesap üzerinden yapılmaktadır. Bu gerici odakların ortak çıkarları sözkonusu olduğunda kendi aralarında her engeli aşabilecekleri de aşıkardır. Öyle ki, eğer konjonktür müsait olsaydı ABD'nin Irak'tan sonra İran'a gireceği herkes tarafından ifade edilen bir gerçektir. Oysa, bugün bu iki düşman kuvvet Kürt halkının özgürlük mücadelesi karşısında uzlaşmakta ve işbirliğine gidebilmektedir. Dolayısıyla kendi aralarındaki işbirliğini sürdürmenin zorlukları ne olursa olsun üzerinde işbirliği yaptıkları planlardan kolayından vazgeçmeyecekleri de gerçektir.

Kürt gerilla hareketini yok etmeye yönelik hareketin ilk güçlü atağının kırılması büyük ölçüde Kürt hareketinin kendi gücü ve olanaklarıyla başarılabilir. Fakat bugünkü geçici duraksamaya rağmen savaş devam etmektedir ve Kürt halkı sözkonusu abluka altında yalnız kalmış durumdadır.

Burjuva basının Türkiye'nin suç ortaklığını gizleme çabası ve operasyonun toplumun gözünden uzak yürütülme kaygısı yaşanan savaşın boyutlarını büyük ölçüde gizlemeyi sağlıyor. Sanki her şeyi İran kendi başına yapıyormuş gibi bir tablo yaratılarak özellikle ABD ve Türkiye'nin rolü karartılıyor. Böylece hem Kürt halkının öfkesinin açığa çıkması geciktiriliyor hem de bir başka cepheden Kürt halkı yalnızlaştırılmak isteniyor. Bugünkü düzeyi ve sonuçlarından bağımsız olarak İran öncülüğünde sürdürülen saldırı, PKK şahsında Kürt halkının eşitlik ve özgürlük talebinin boğulması için gerçekleştirilmektedir. Dolayısıyla tümüyle kirli ve karanlık hesapların ürünü olan bu gayrimeşru saldırının derhal durdurulması için mücadele etmek gerekmektedir. Kürt halkıyla eylemli ve aktif bir dayanışma ortaya koymak, sömürgeci devletler karşısında halkların kardeşliği ve dayanışması payına da güncel ve yakıcı bir sorumluluktur. İmha üzerine kurulmuş bu ittifakın dağıtılmasının esas güvencesi de halkların ortak mücadelesi olacaktır.

Emperyalistlerin Libya'daki kirli planları ifşa oldu

19 Mart gününden bu yana Libya halkının üzerine bombalar yağdırmayı sürdüren emperyalist haydutların kirli emelleri ifşa olmaya devam ediyor.

İngiliz The Times gazetesinde 8 Ağustos günü, NATO ile Ulusal Geçiş Konseyi arasında gerçekleştirilen mülakatlar sırasında sızdırıldığı iddia edilen 70 sayfalık "Kaddafi sonrası Libya planı" belgesi yayımlandı. Libya'da emperyalist hegemonyanın işbirlikçi "Ulusal Geçiş Konseyi" eliyle nasıl yeniden tesis edileceğine ilişkin başlıkların ele alındığı belge, emperyalist haydutların işgal sonrası Libya'da yaşadığı sıkışmaya ışık tutuyor. Zira belgenin merkezine, NATO'nun bombardıman desteğine rağmen Trablus'u elinde tutan Kaddafi'nin "içerden devrilmesi" için yapılmış planlar oturuyor.

Belgeler aynı zamanda, NATO saldırganlığına uydurulan "demokrasi ve özgürlük götürme" kılıfını çarpıcı biçimde parçalayarak, emperyalistlerin ve onların eteğindeki işbirlikçilerinin yalanlarını da açıkça gözler önüne seriyor.

"Kaddafi içerden devrilmeli"

Belgelerde Bingazi merkezli Ulusal Geçiş Konseyi'nin Trablus'u ele geçirmesinden umudu kesen emperyalistlerin Kaddafi'yi içerden devirmek için "yeni isyan" planladıkları belirtiliyor.

Plan, Trablus'ta içeriden örgütlenecek bir "halk isyanı" veya "darbe" ile Kaddafi'nin devrilmesini öngörüyor. Trablus'ta Ulusal Geçiş Konseyi'ni destekleyen 8 bin 660 kişi olduğu, bunlardan 3 bin 255'inin Kaddafi'nin ordusunda yer aldığı belirtilerek, Kaddafi'yi destekleyenlerin yüzde 70'inin bunu sadece korktuklarından yaptıkları ifade ediliyor.

Belgelerde Libya'da "yeni bir Irak" süreci yaşamak istenmediği de vurgulanıyor. Irak'ta yaşanan süreçte içeriden sağlıklı bir destek alınamamasının yarattığı "anarşinin" bir daha yaşanmaması gerektiği üzerinde duruluyor.

Adım adım "Trablus ayaklanması"

Sürecin "Batılı ülkeler, özellikle de İngiltere" tarafından yönetilmesi gerektiğine değinilen belgelerde, Trablus'ta emperyalistlerin ve Ulusal Geçiş Konseyi'nin hayata geçirmeye çalışacağı isyan adım adım planlanmış.

Buna göre, ilk olarak Trablus halkı Kaddafi'ye karşı ayaklanacak. Kitlesele saf değiştirmeler olacak. NATO bombardımanı daha da artırılarak "dayanılmaz" hale gelecek.

Bu tablonun hemen ardından devreye "Müslüman ülkeler" girecek. Birleşik Arap Emirlikleri tarafından silahlandırılan ve desteklenen 10-15 bin militandan oluşan 'Trablus görev gücü' Trablus'ta kontrolü ele geçirecek.

"Yeni sistem" in belkemiği Kaddafi artıkları

Emperyalistlerin kirli planlarındaki sonraki adımlar şöyle tanımlanmış:

"Üst düzey Kaddafi destekçileri gözaltına alınacak. Kaddafi'nin ölmesi durumunda, muhalifler oğullarıyla müzakere edecek. Kaddafi'nin güvenlik yetkililerinden 800'ü gizlice muhalif saflara geçmiş durumda. Yeni güvenlik sisteminin belkemiği onlar

olacak. Bugün rejime hizmet eden 5 bin polis, Kaddafi'ye ideolojik olarak bağlı değil. Güvenlik boşluğu oluşmaması için onlardan da faydalanılacak."

"İşgal ediliyoruz hissi oluşmamalı"

Emperyalist haydutlar söz konusu uğursuz emellerine ulaşmak için Libya halkını kandırmak gerektiğini de açık biçimde planlarında ifade ediyorlar. Öyle ki, Libya halkının, emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından atılan her adımı olumlu görmelerinin sağlanması gerektiği çeşitli biçimlerde vurgulanıyor. Bu çerçevede, belgelerde yer alan "İşgal ediliyoruz hissi oluşmamalı" ifadeleri dikkat çekiyor. Atılacak adımlar ise şöyle tanımlanıyor:

"Rejim devrildikten saatler sonra; iletişim, enerji ve ulaşım altyapısı koruma altına alınacak. Tarihi

eserler de korunacak. Trablus halkında 'işgal ediliyoruz' hissi oluşmaması sağlanacak. Bu yüzden başkente doğudan asker getirilmeyecek.

BM insani yardım programı ile yine uluslararası destekli doğalgaz ve petrol yardım programı hemen Trablus'ta da uygulamaya geçirilecek"

Özgürlük değil egemenlik peşindeler!

Söz konusu belgeler aslında yeni bir durum tespitinden ziyade bilinen gerçekleri "sahibinin sesinden" onaylamış oluyor.

Emperyalistlerin Libya'da da "özgürlük" değil işgal, yağma ve egemenlik peşinde oldukları, sefil çıkarları uğruna her türlü kirli plan ve tezgahı devreye soktukları tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriliyor.

"DTK'ye operasyon hazırlığı var"

BDP Grup Başkanı Selahattin Demirtaş BDP'nin 4 Eylül'de yapacağı olağan kongresi öncesi Van'da düzenlenen toplantıya katıldı. Burada basına açıklama yapan Demirtaş, DTK'ye yönelik basında çıkan haberleri değerlendirdi

Demokratik Özerklik ilanından sonra DTK'nin hedef gösterildiğine dikkat çeken Demirtaş, siyasi bir operasyon beklediklerini söyledi. "Önümüzdeki süreçte DTK'ye bir siyasi operasyon hazırlığı olduğu anlaşılıyor. Savcılar da buna hazırlık yapıyorlar. DTK'ye yönelik zaten soruşturma başlatılmış durumda. Gazeteler DTK'yi hedef göstererek bu operasyonun psikolojik zeminini hazırlıyorlar. Bölgedeki birçok cezaevinden tutukuların Karadeniz'deki cezaevlerine gönderilmesi, önümüzdeki süreçlerde operasyonların yapılacağına dair bir işaretler" dedi.

Bölgedeki birçok cezaevinden Karadeniz ve Türkiye'nin değişik bölgelerine nakillerin yapıldığı bilgisini veren Demirtaş, bunun yer açma çalışmaları olduğunu dile getirdi. Bu operasyonların çözüme zerre kadar katkı sunmadığını, hatta çözümsüzlük ve gerilime neden olduğunu söyleyerek "DTK ve BDP olarak çalışmalarımız büyük bir özgüvenle yürüyor. Bu önerilerimizi değerlendirmek yerine, siyasi

operasyonlar ve tutuklamalar yapılırsa emin olun ki biz kaybetmeyeceğiz" dedi.

"AKP savaşa hazırlanıyor"

Demirtaş, Diyarbakır'da yapılan BDP grup toplantısında ise AKP'nin içte ve dışta savaş hazırlığı yaptığını dile getirdi.

Kürt sorunu konusunda AKP iktidarının samimi bir çözümden yana olmadığını belirten Demirtaş, AKP'nin içeride ve dışarıda büyük bir savaş hazırlığı yaptığını dikkat çekti. "Bu ortaya çıkacak savaştan içeriden ve dışarıdan kazanım elde etmeyi hedefliyor" dedi.

Demokratik Özerklik'in Türkiye için bir tehlike olmadığını ve barış meselesinin bir hafta içinde çözülebilecek durumda olduğunu sözlerine ekleyen Demirtaş şunları söyledi:

"Devletin tehlikede olmadığı ortada. Ortada bir tek AKP rejimi kalıyor. Demokratik özerklik tam da tek kişilik siyasete karşı çözümdür. Öyle 'Vatan, millet Sakarya' felsefesiyle sorunu çözemezler. Bu savaşın durdurulması lazım. Hiçbirimiz AKP'nin iktidarı büyüün diye ölümlere başvuramayız. 3 hakimle Kürt siyasetini yargılıyorlar sonra da adını yargı diyorlar"

Krize tedbir: İşçiye fatura

Dünya ölçeğinde mali piyasalarda sarsıntılar yaşandığı bir dönemde Tayyip Erdoğan başkanlığında "Ekonomi Değerlendirme Toplantısı" gerçekleştirildi. Birçok bakan ve bürokratin katıldığı toplantının ardından yapılan açıklamada "küresel krizin Türkiye ekonomisi üzerinde uzun dönemli olumsuz etki bırakmayacağı" vurgulanırken, 10 maddelik bir "tedbir paketi" açıklandı. Tedbir paketinde yer alan maddeler, özünde krizin faturasını emekçilere ödetmek merkezli politikaların aynı kararlılıkla sürdürüleceğini gösteriyor.

Açıklamada ekonominin dış şoklara oldukça dayanıklı olduğu iddia edilirken, bu iddia da "kamu maliyesi, bankacılık sistemi, işgücü piyasaları, yatırım ortamının iyileştirilmesi ile sosyal ve fiziki altyapının geliştirilmesi alanlarında gerçekleştirilen reformlar" a dayandırıldı.

Açıklamada bundan böyle büyüyen cari açığa odaklanacağı söylenirken, krize karşı alındığı söylenen ve 10 başlıkta ifade edilen tedbir paketi şöyle:

Mali disiplin önümüzdeki dönemde güçlendirilerek devam ettirilecek.

Yatırım ortamının iyileştirilmesi ile ilgili eylem

planı uygulamalarına devam edilecektir.

İstihdam artırıcı politikalar sürdürülecek.

Kayıt dışılıkla mücadele kararlılıkla devam edecek.

Özelleştirme Programı kararlılıkla uygulanacak.

İhracata Dönük Üretim Stratejisi, Girdi Tedarik Stratejisi ve İhracat Pazarlarının Çeşitlendirilmesi Stratejisi çalışmaları tamamlanacak.

İstanbul'un Uluslararası Finans Merkezi olması için yapılan çalışmalar hızlandırılacak.

Enerjide dışa bağımlılığı azaltacak adımlar atılacak.

Ar-Ge ve yenilikçiliğin geliştirilmesine yönelik programlar etkin uygulanacak.

Bu maddeler 2012-2014 Orta Vadeli Programı'nda detaylandırılacak.

Bu on maddelik tedbir paketinin hemen tüm maddelerinin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırılar içerdiği görülmektedir. İstihdam artırıcı politikalar kıdem tazminatı ve diğer önemli hakların gaspı saldırısına işaretler. Özelleştirme ile birlikte nükleer santraller konusundaki kararlılık da böylelikle bir kez daha temel hedef olarak ortaya konulmuştur.

Suçlu işçiye attılar

Şimdiye kadar kendi yayınlarında yer verdiği araştırmalarda, iş kazalarını nedenlerini "işçinin dikkatsizliğine" bağlayan metal patronlarının örgütü MESS, son araştırmasında da suçu işçiye attı.

Her yıl düzenli olarak yapılan "MESS Üyelerinde İş Kazaları ve Meslek Hastalıkları İstatistikleri" araştırmasına göre, iş kazalarının yüzde 78'i, "Dikkatsiz çalışma ve kişisel koruyucu kullanmama" gibi nedenlerden meydana geldi.

MESS üyesi 154 işyerindeki toplam 120 bin 776 mavi ve beyaz yakalı çalışana ilişkin verilerin yer aldığı istatistiklerde, ölüm, maluliyet, sürekli ve geçici iş göremezlik ile "iş günü kaybı yaratmayan" basit iş kazalarına ait rakamlara da yer verildi. MESS üyesi iş yerlerinde 4 bin 918 iş kazası ile 11 çeşit meslek hastalığı yaşandığı bilgisinin yer aldığı araştırmada, 2010 yılında, iş kazası ve bu kazalar

sonucu yaşanan kayıp iş günü oranlarında azalma meydana geldiği iddia edildi.

Araştırmaya göre, iş kazalarının en fazla pazartesi günleri yaşanması, "haftanın ilk iş günü olması nedeniyle "tatil rehabetine" bağlanırken, kazaların yaşa göre dağılımında, 26-35 yaş aralığı yüzde 53,74'le ilk sırada yer aldı, bunu yüzde 26,05 ile 36-45, yüzde 16,04 ile 18-25, yüzde 3,97 ile 46-55 ve yüzde 0,20 ile de 55 ve üzeri yaş takip etti. Çalışmanın ilk 3 saatlik zaman diliminde yaşanan kazalar, toplam kazaların yüzde 40'ını oluşturdu.

Meslek örgütleri ve sendikalar ise iş kazalarının yüzde 98'inin en basit işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmamasından kaynaklandığını belirtiyor. Kapitalistler güvenlik önlemlerini ek maliyet olarak gördükleri için işçileri ölümle burun buruna çalıştırıyor.

İşsizlikte uzmanlık devri!

Milyonlarca kişinin kronik işsizliğin pençesinde olduğu Türkiye'de, hükümet işsizliği bir uzmanlık konusu haline getiriyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından hayata geçirilecek yeni bir uygulamaya göre, işsizler içerisinde seçilecek belli sayıda kişi "iş ve meslek danışmanı" olarak istihdam edilecek. 2 bin kişiden oluşacak bu danışmanlar iş arayanlara rehberlik yapacak.

Çalışma Bakanı Faruk Çelik tarafından açıklanan uygulama, işsizlik sorununa çözüm bulmak iddiasındaki hükümet politikalarının bir parçası olarak gündeme getirildi. Çelik açıklamasında her işsiz bir "iş ve meslek danışmanı"nın olacağını ve böylelikle işsizlere birebir hizmet verileceğini söyledi. Bakan şöyle devam etti:

"Mesleği olan ya da olmayan ayrımı yapılmaksızın tüm iş arayanlara 'mesleğe yönlendirme' ve 'iş bulma' hizmeti sunulacaktır. Ayrıca, danışmanlar, kişilerin mesleki ve kişisel özelliklerini dikkate alarak iş ortamına daha iyi uyum sağlamaları için yardımcı olacaklardır. Böylece meslek edinme, iş arama, iş bulma ve işte kalma konusunda birebir, kişiye özgü ve yakından takip edilen bir süreç hayata geçirilecektir.

Bu sayede, 'doğru kursiyerin doğru kursa ve doğru işsiz doğru işe' yönlendirilmesiyle işsizlik oranı ve süresinin azaltılmasında ve kaynakların etkin kullanılmasında önemli katkılar sağlanacaktır."

Bakan Çelik tarafından ballandıra ballandıra anlatılan bu uygulama, esasında hükümetin işsizlik sorunundaki çaresizliğini, ama aynı zamanda fırsatçılığını gösteriyor. Çünkü bu uygulama ile bir yandan işsizlik sorunu olağanlaştırılıyor, diğer yandan ise "Özel İstihdam Büroları" gibi uygulamaların zemini hazırlanıyor. Öyle ki, işe alınacak 2 bin kişilik "uzman" görecekları iş bakımından Özel İstihdam Büroları'nın kadroları olmaya aday görünüyor.

“Savranoğlu’na sendika girecek!”

Deri-İş Sendikası, Menemen Savranoğlu Deri fabrikası önünde gerçekleştirdiği eylemle patronun sendikal haklara karşı tahammülsüz tutumunu ve işten atma saldırısını protesto etti.

Eylemde kıdem tazminatı gaspına, taşeronlaşmaya, esnek ve kurlsız çalışmaya karşı ortak mücadeleye vurgusu öne çıktı.

“Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz / Deri-İş Sendikası İzmir Şube” pankartının açıldığı eylemde işçiler taleplerinin yer aldığı dövizler ve flamalar taşıdı.

Eylemde konuşan Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa Servi, Kampana Deri işçilerini ve direnişe yeni başlayan Savranoğlu işçilerini selamladı. İşçi sınıfına yönelik saldırıları anlatarak konuşmasına devam eden Servi, hükümetin işçilerin iki sendikaya üye olabileceği söyleminin sahteliğini teşhir ederek haklarını arayan ve sendikalaşan işçilerin işten atıldığını belirtti.

Eylemde Türk-İş 3. Bölge Temsilcisi Tuncay

Kireçkaya, KESK İzmir Şubeler Platformu adına Servet Ertaş ve TÜMTİS Şube Başkanı Şükrü Günseli konuştu.

Basın açıklamasını okuyan Deri-İş İzmir Şube Başkanı Makum Alagöz, Kampana ve Savranoğlu deri fabrikalarının aynı kişiye ait olduğunu söyleyerek Savranoğlu patronunun işçilere yönelik uyguladığı baskılardan bahsetti. Sendika girene kadar eylemlerini sürdüreceklerini vurguladı. Açıklamanın ardından Savranoğlu Deri Fabrikası önünden Menemen Belediyesi’ne topluca yürüyüş yapıldı.

Eyleme Deri-İş Genel Başkanı, Deri-İş Tuzla Şube başkanları ve yönetimi, Kampana Deri direnişçileri, Türk-İş 3. Bölge Temsilciliği, Haber-İş Yönetim Kurulu, Tek Gıda-İş 7 Nolu Şube, Birleşik Metal-İş, Tez-Koop-İş, Petrol-İş, TÜMTİS, Hava-İş, Belediye-İş 1, 2, 6 Nolu Şube’ler, KESK İzmir Şubeler Platformu, BTS, BES, Tek Gıda-İş, BDSP, Halkevleri, EMEP, İşçi Gazetesi ve EDP destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Karteks’te polis-patron işbirliği

Adana’da Hacı Sabancı Organize Sanayi’nde kurulu bulunan Karteks Tekstil ve Ticaret A.Ş.’de çalışan 8 işçi sendikalaştıkları için işten atıldılar. İşyerindeki kurlsız sömürü koşullarına karşı yaklaşık 1,5 aydır DISK’e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası çatısı altında sendikal faaliyet yürüten işçiler, patronun sendikalaşmayı duymasıyla işten atıldı.

Karteks patronu Halil Kadı sendikal faaliyeti engellemek için işçilerin çalışma koşullarını düzeltme vaat ediyor.

Gazetemize konuşan işten atılan Karteks işçileri, sağlıksız çalışma koşullarına ve ücret gasplarına karşı sendikal örgütlenmeye yöneldiklerini ifade ettiler.

Mesaiye kalmalarına rağmen ücretlerinin

ödenmediğini belirten işçiler, servislerin sürekli 1-2 saat geç kalktığını ve çeşitli nedenlerle rapor alanların keyfi biçimde işten atıldığını belirtiyorlar. Fabrikada, iş kazalarına karşı önlem alınmadığı bilgisini veren işçiler, iş kazası geçiren bir arkadaşlarının sigortası olmadığı için bekletildiğini ve bu olayı örtbas etmek için işçinin sigortasının geriye dönük yapıldığı örneğini anlatıyorlar. İş kazası geçiren işçiler eski bir kamyonla veterinerine götürülüyorlar.

İşçilere kölece çalışma dayatan Karteks patronu sendikaya üye işçiler üstünde baskı kurarak işçileri sendikadan istifa etmeye zorluyor. Polisi de arkasına alan patron işçilere gözdağı vermek için fabrikaya polis eskortu eşliğinde geliyor.

Kızıl Bayrak / Adana

“Taşeron çalışmaya hayır!”

Merhaba!

Ben Rota İnsan Kaynakları adlı taşeron şirkete bağlı olarak Tezel Lojistik’te yevmiyeci olarak çalışıyorum. Biraz daha açmak gerekirse; adam lazım olduğu zaman bizim gibi insanları istiyorlar biz de gidiyoruz. Bir nevi insan tacirliği yapıyorlar. Çalıştığımız zaman içerisinde sigortamız yapılmıyor ve bir kağıda isimlerimizi yazıyorlar. Orada çalıştığımızı ispat etmemiz oldukça zor bir hal alıyor bu durumda. Depodaki en ağır işleri de bize yaptırıyorlar.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi paralarımız eksik yattıyor. Bazı arkadaşlarımız 2 aydır para alamıyorlar. Ben paramın eksik ödendiğini görünce karşı çıktım ve “çalıştığımı ispatla vereyim paranı” cevabını aldım. Bunun üzerine “işyerine geleceğim seni de Çalışma Bakanlığı’na şikayet edeceğim” dediğim zaman telefonu suratıma kapattı. 5 dakika geçmeden taşeron firma sorumlusunun telefonundan başkası aradı ve “Bu adamı rahatsız etme. Yok para falan” dedi. Muhababım olmadığını söylediğim halde gece 23.00’e kadar bu tacizler sürdü. Saat gece 02.00 olduğu zaman ise evimin önünde bir araba durdu. Ben de bakmak için dışarı çıktım. Arabadan 5 kişi indi ve “O işyerine gitmeyeceksin” diye bana ve babama saldırmaya başladılar. Mahalledeki insanlar dışarı çıkmaya başlayınca kaçtılar. Bunun üzerine polis geldi, biz de durumu olduğu gibi anlatarak şikayetçi olduk. Fakat polis bu durumla fazla ilgilenmedi. Şikayetçi olmamıza rağmen 4 gün boyunca o adamlar hakkında herhangi bir işlem yapılmadı.

Olayın ertesi günü telefonum çaldı ve arayan şirketin büyük patronuydu. Bize gelmek istediğini, sorunu çözmek istediğini söyledi. Ben de buyur gel konuşalım dedim. Bir saat sonra mahallemizdeki evlerin hepsinden çok daha değerli bir arabayla geldi. Şikayetimizi geri almamızı istedi. Bunun karşılığında bizi barıştırmayı teklif etti. Ben kabul etmedim. Şikayetimi geri almayacağımı söyledim. Bunun üzerine “Sen işine devam et senin paranı eksiksiz yatıracağım ve raporlu olduğun için o günlerin parasını da vereceğim” dedi. Ben sorunun bu şekilde çözülmeyeceğini söyledim.

Bütün bunlara rağmen taşeron firmanın bütün bunlara sebep olan sorumlusu hala koltuğunda oturuyor. Kısacası bütün bu olanların bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum. Hepsinin birbiriyle bağlantılı bir şebeke olduğunu ve çatlak ses çıktığı zaman bu şekilde susturmaya çalıştıklarını anladım. Ben sonradan anlasam da bütün bu taşeron firmalar, çeteleri kullanarak işlerini çözüyorlar. Sözlerimi bitirirken taşeron çalışmaya hayır diyorum.

Gebze’den bir taşeron işçisi

Taşeron-polis işbirliği teşhir edildi

Rota İnsan Kaynakları adlı taşeron şirketin, işçisine dönük saldırısı Gebze’de protesto edildi. 6 Ağustos günü Gebze Çarşı Meydanı girişinde toplanan Devrimci Sendikal Birlik, Emekli-Sen, ÖDP Gebze İlçe Teşkilatı ve BDSP saldırıyı protesto etti.

Eski çarşıdan başlayan yürüyüşte kitle, ajitasyon konuşmaları eşliğinde Cumhuriyet Meydanı’na oradan da Rota İnsan Kaynakları adlı taşeron şirketin bulunduğu Hüseyin Demir İş Merkezi’nin önüne yürüdü. Açıklama, saldırı hakkında yapılan bilgilendirme ile başladı. Saldırganların eşkalinin alınması ve bulunmasına rağmen polisin hiçbir şey yapmamasına dikkat çekilen açıklamada ‘taşeron-polisçete’ üçgeni teşhir edildi.

Örgütsüzlüğe ve saldırılara karşı örgütlü mücadelenin önemine değinildi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Birleşik Metal-İş Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli ile “UIS” üzerine....**“İşçi sınıfı güvencesiz bırakılıyor”****- AKP hükümetinin “Ulusal İstihdam Stratejisi”ni nasıl değerlendirmek gerekir?**

- Ulusal İstihdam Stratejisi'nin resmi hedefi istihdamın artırılmasıdır. Bir diğer deyişle işsizliğin azaltılması. Fakat kapitalizmin amacı istihdamı değil, sömürüyü arttırmak olduğu için ve kapitalizm esas olarak görece artıdeğer sömürüsüne dayandığı için daha fazla istihdam sistemin işleyişine aykırıdır. Görece artıdeğer sömürüsü, emek gücünün makineler karşısında gerilediği, daha az canlı emekle daha büyük miktarlarda artıdeğerin üretildiği bir sömürüdür. Daha fazla artı değer üretimi, daha fazla artı-nüfus üretimidir. Nüfusun büyük bir bölümünü proleterlerin oluşturduğu bir dünyada sistemin nüfusu besleme gibi bir derdi yok. Daha fazla artı değer üretilip, daha büyük bir artı nüfusun oluşması ve bunların yaşam koşullarının bir bütün olarak gerilemesi, maddi ve manevi anlamda yoksullaşması kapitalistler ile proletarya arasındaki temel çelişkidir ve savaş koşuludur.

Bu nedenlerle işsizliğin kapitalist çözüm girişimleri, bir bütün olarak proletaryanın yaşama ve çalışma koşullarının, kötüleşmesi sonucunu ortaya çıkarmaktan kaçınmazlar. Ulusal İstihdam Stratejisi'nin hedef ve politikaları incelendiğinde de bu gözükmemektedir. Stratejinin odağında “esneklik” yer almaktadır. Esneklik proleterlerin tüm çalışma koşullarının sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmesidir. Sermayenin egemenliğinin sınırlanması için uzun ve zorlu mücadeleler ile kabul ettirdikleri kural ve güvencelerin geri alınması, ortadan kaldırılmasıdır. Kuralsızlık ve güvencesizliğin temel işleyiş haline getirilmesidir. Kurgu şöyledir: Çalışma yaşamının kuralları ve güvenceleri işgücü maliyetlerini yükseltmektedir. Dolayısıyla sermaye daha fazla işçi çalıştırmak yerine daha az işçiyle çalışmayı tercih etmektedir. Eğer kural ve güvenceleri esnek bir yapıya kavuşturur isek sermaye daha fazla işçi istihdam eder.

Diğer taraftan bu kurgu sermayeye hizmet eden bir kurgudur. Çünkü sermaye canlı emek gücünün vasıflarına olan ihtiyacı asgariye indirdiği (vasıfsızlaştırma) ve görece ücretleri asgariye düşürdüğü ölçüde canlı emek gücüne olan bağımlılığını da azaltmıştır. Üretim kolektifleşmesi nedeniyle de işçi sirkülasyonu ya da işçi ikamesi daha kolay hale gelmiştir. İş tecrübesi, meslek bilgisi vb. özellikler kısa sürede kazanılabilir hale geldiğinden tam zamanlı yerine kısmi zamanlı, sürekli yerine geçici işçiliklerle de idare edebilir durumdadır. Ulusal İstihdam Stratejisi tam da sermayenin bu gereksinimine yanıt vermektedir.

- Kıdem tazminatına ilişkin saldırıda öngörülen “fon” konusunda sermaye içinde farklı görüşler olduğu da belirtiliyor?

- 2002 yılında gündeme getirilen ve 2003'te yasalaşan İş Kanunu tasarısı halinde iken kıdem tazminatı fonu kurulması yönünde bir taslak da hazırlanmıştı. Yasa tasarısının görüşülmesi esnasında taraflar, tasarımı hazırlayan “Bilim Kurulu” ile birkaç kez bir araya geldiler. Bu toplantılardan birinde TİSK temsilcisi fona karşı olduklarını, aynı yararlanma koşulları ile sürenin 30 günden 15 güne düşürülmesini istediklerini söyledi. Toplantıya katılanların çoğu şaşkırdılar. Bu görüşü açıkça uzun bir süre gündeme getirmediler, artık yayın organlarında bile yazmaya başladılar. Bu talebin özellikle büyük sermayenin

talebi olduğu ortada. TİSK temsilcisi primi biz ödeyeceğiz, dolayısıyla başka işverenlerin tazminatını da biz ödemiş olacağız diye aralarındaki farklılaşmayı ortaya koyuyordu. Bugünlerde büyük sermayenin örgütleri başka gerekçeler de ortaya koyuyorlar. Kıdem tazminatı fonu kurulur ise, tazminatsız işten atılanlar da, kendi isteği ile işten ayrılanlar da tazminat alır bu da işyerlerindeki disiplini sarsar. Aynı kişiler diğer taraftan kıdem tazminatının pek çok ülkede olmadığını da söylüyorlar. Peki nasıl oluyor da oralarda disiplin sorunu çıkmıyor?

Aslında bu açık bir itiraf. Sermaye kıdem tazminatını işçileri sindirmenin, onların örgütlenmesini engellemenin sopası olarak kullandığını itiraf etmiş oluyor. İşçileri işyerine bağımlı kılarak onların karşısındaki pazarlık gücünü artırdığını itiraf etmiş oluyor. Fondan ödeme yapıldığında işgücü hareketliliğinin biraz daha serbest hale geleceği ve bunun ücretleri yükselteceğinden korkuyorlar. Şu an itibarıyla, büyük sermaye ikili bir strateji izliyor. Fon tartışmasını zemin yaparak, 30 günlük süreyi 15 güne indirmeyi hesaplıyor. İkinci olarak, eğer fon gündemde kalırsa, bu kez de fondan yararlanma şartlarına sınır getirmeye çalışıyor.

- Yeni esneklik modelleri nelere yol açabilir?

- Kurallar ve güvenceler, işçilerin mücadelesi sayesinde sermayeye ve devlete kabul ettirilmiş. İçinde bulunduğumuz dönemde, bu antikanın müzeden çıkarılıp işçilere dayatılmasının sınıflar mücadelesi ile yakın ilgisi var. Proletaryanın nüfus içindeki oranı kapitalizmin tarihi boyunca hiç bir zaman bu düzeye ulaşmamıştı. Proletaryanın çoğalması, kalabalıklaşması proleterler arasındaki rekabeti körükleyen bir etki yaratıyor. Herkes birbirinin ayağından asılıyor. Sermaye egemenliğini ortadan kaldırmaya ve proletaryanın iktidarını kurmaya yönelik bir kurtuluş hareketinin yaygın olmadığı koşullarda sermaye egemenliğinin kaçınılmaz olarak sınır tanımaz niteliği ile karşı karşıya kalıyoruz. Bütün bunlar, sermayenin daha önceden kendisine konulan kuralları ve işçilere yönelik güvenceleri önce fiili olarak sonra da yasal düzenlemelerle geriletmesinin temelini oluşturuyor.

İşsizlik 1960'lardaki işçiler için istisnai bir durum iken, bugün daha 25 yaşındaki işçiler 6. 7. işlerinde çalışıyorlar. Kısacık çalışma hayatlarında, işsiz kaldıkları süreler artıyor. Proletaryanın farklı durumları arasındaki geçişkenliğin artışı, tek tek

proleter bireylerin bu farklı durumlarda ve duraklarda yaşaması ve beklemesi sınıf bilincinin yeni yükselişinin nesnel zeminini oluşturuyor. Geçmişte kendisini gördüğü eğitim nedeniyle diğer proleterlerden farklı gören bir mühendise, doktora hayat teorik olarak değil, pratik olarak proleter olmanın ne demek olduğunu fabrikada işçi, sokakta seyyar satıcı, uzun süreli işsiz ya da başka bir ülkede fahişe olduğunda öğretiyor.

İşin diyalektiği açısından bakacak olursak esneklik proletaryaya başka bir şeyi daha öğretmek durumunda. Bugün ulaşılan teknolojik gelişme düzeyi toplam çalışma süresinin keskin biçimde düşmesini zorunlu kılıyor. Kapitalizm koşullarında boş zaman iki temel sınıf açısından aynı etkiyi yaratmıyor. Burjuvazi ve uşakları boş zamanı zenginliğin, ihtişamın, sanatın, kültürün kendisi olarak yaşar iken proleter açısından boş zaman açlık, sefalet, yıkım vb. biçiminde yaşanıyor. Bugün boş zaman artıyor ise ve fakat çoğunluk için ızdırıp, azınlık için zevk nesnesi haline geliyor ise boş zamandan değil boş zamanı nüfusun büyük çoğunluğu için ızdırıba çevirenlerden kurtulmanın maddi koşullarının oluştuğunu görmemiz gerekiyor.

- Bu saldırıya paralel olarak dillendirilen bölgesel asgari ücret uygulaması nasıl sonuçlar yaratır?

- Bölgesel asgari ücret önerisi burjuva hukukunun yasalar önünde eşitlik yalanının yıkılmasından başka bir şey değildir. Artık eşit TC vatandaşları olmadığımızın en açık kanıtıdır. En azgın kapitalistlerin dile getirdiği asgari ücretin kaldırılması, “özgür sözleşmeler” yoluyla belirlenmesine bir adım daha, üstelik devlet eliyle yaklaşılmasıdır. Sermayenin coğrafi dağılımındaki eşitsizliğin bölgesel asgari ücret gibi uygulamalarla ortadan kaldırılması söz konusu olamaz çünkü sermayenin yatırım kararını etkileyen ücret dışında çok sayıda faktör vardır.

Bölgesel asgari ücret girişimi son 30 yıllık süre içinde küresel kapitalizmle eklemlenme konusunda önemli atılımlar gerçekleştiren ve esas olarak küresel sermayenin taşeron ve tedarikçiliğine soyunan “aslan ve kaplanlara” (kendileri yırtıcı hayvan kategorisindedir, aynı akbabalar, kartallar ve çakallar gibi!) sömürü oranlarını yükseltme imkânı tanınmaktadır. Tedarikçinin karı, tekelin de karı olduğundan bölgesel asgari ücret tam bir eklemlenme projesidir.

“Verilen sözlerin gereği yapılınsın”

- *Kıdem tazminatının gaspı ile ilgili ne düşünüyorsunuz?*
 - *DISK ve Türk-İş'in kıdem tazminatının tartışılmasını bile genel grev sebebi sayarız açıklamaları var, siz ne düşünüyorsunuz?*
 - *Genel grev hedefini hayata geçirmek için nasıl bir hazırlık yapmayı düşünüyorsunuz?*

TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk :

- AKP iktidarı bir süreden beri özellikle kıdem tazminatının gaspıyla ilgili sermaye çevreleriyle anlaşmış durumda. Hükümet kıdem tazminatını gasederken yalan propaganda yaparak “Özel sektörde çalışanlar zaten kıdem tazminatı alamıyorlar. Biz bunu güvenceye alıyoruz” diyor. Burada gerçek amaç ilkin kıdem tazminatının fona dönüştürülmesi ve zaman içinde 15 güne düşürülerek tümünden tasfiye edilmesidir. Bugün özel sektörde bile dava açarak da olsa her işçi kıdem tazminatını alabiliyor. Bu durum bütün işletmelerde böyle yürüyor. Kıdem tazminatı bir anlamda iş güvencesidir. İşten çıkarılan bir işçi bir başka iş bulana kadar tazminatıyla yaşamını idame ediyor. Bu hak tasfiye edilmek isteniyor.

- Çeşitli sendikaların bu duruma esnek yaklaşması ve kıdem tazminatının gaspını tartışması bile işçi sınıfına yapılabilecek en büyük ihanettir. Bu nedenle bugün bütün sendikalara düşen görev bu yeni pakete ve saldırıya karşı ortak mücadeleyi yükseltmektir. Burada başta Türk-İş olmak üzere bütün konfederasyonları göreve çağırıyoruz. Daha önce söylenen “tartışılması dahi genel grev sebebidir” sözünü uygulamaya çağırıyoruz. Bizim beklentimiz konfederasyonların daha önceki kararlarına uymaları ve bu süreci hayata geçirmeleri.

- Türkiye’de şu anda sendikaların kendi kitleleriyle genel grev yapması çok inandırıcı değil, dolayısıyla buna denk gelebilecek eylem birleşik mücadele olmalı. Bu sorun sadece sendikalı işçilerin sorunu değil. Milyonlarca işçi var, bunların büyük bölümü örgütsüz. Fabrika ve işçi havzalarında çalışma yürütmeden genel grevi hayata geçirmek imkansız. Bununla ilgili olarak sendikalar olarak işçileri bilinçlendiren ve harekete geçiren bir süreci örgütlemek gerekiyor. Bu noktada konfederasyonlar samimi davranır ve harekete geçerse tek bir işçi bile kıdem tazminatının gaspına “evet” demeyecektir. Bu saldırılar çalışma yaşamının tamamen kuralılaşdırılmasına yönelik yapılan saldırılardır.

Genel-İş Mersin Şube Başkanı Kemal Göksoy:

- AKP hükümeti iktidara geldiği günden bu yana kendi hükümranlığını kurmaya çalışıyor. İlk saldırı hedefi olan toplumun örgütlü güçlerine karşı harekete geçti. Bu saldırılarla Hak-İş gibi yandaş bir konfederasyonun önünü açıyorlar. 17 Nisan yerel seçimleri sonrasında, 18 Nisan’da Taşucu Belediyesi çalışanları sendikamızdan istifa ettirilerek Hak-İş’e bağlı Hizmet-İş’e kaydırıldı. Daha sonra Mut Belediye Başkanı Murat Orhan başkan yardımcısı ve birim amirlerinin baskısıyla Mut Belediyesi’nde çalışan 87 üye işçimizin 77’si Hak-İş’e bağlı Hizmet-İş sendikasına geçirildi. Hükümet kıdem tazminatı saldırısıyla, işçilerin değil patronların hükümeti olduğunu bir kez daha gösterdi. Burada amaç işçinin iş güvencesini bitirmek ve biriken paraları fona aktarmak, fonu da sermayenin hizmetine vermek. Tıpkı işsizlik fonunda biriken paraların TOKİ’ye ve sermayeye aktarıldığı gibi.

- Bizim için bu saldırı genel grev gerekçesidir. 12 Eylül faşist darbesinde bile bu haklarımıza kimse el uzatamamıştı. Emeğimize ve üretimden gelen gücümüze dayanarak bütün demokratik tepkimizi ortaya koyacağız.

- Konfederasyonumuz merkezi anlamda bir genel grev kararı alırsa biz de Mersin’de işyeri temsilcilerimizle bir araya gelerek işyerlerinde örgütlü bütün işçilerle toplantı yaparak alınan kararı hayata geçirmek için gerekenleri yaparız.

BDSP’den mücadele çağrısı

BDSP’liler çeşitli kentlerde kıdem tazminatının gaspına karşı emekçileri mücadeleye çağıran çalışmalarını sürdürüyor. “Sermayenin saldırıları devam ediyor, kıdem tazminatı ve haklarımız hedefte, genel grev için hazırlanalım!” başlıklı BDSP bildirimleri yaygın olarak kullanılırken, çeşitli araçlarla da genel grev çağrısı yapılıyor.

Mersin’de 10 Ağustos günü, Birleşik Metal-İş’in örgütlü olduğu ÇİMSATAŞ fabrikasına BDSP bildirimleri dağıtıldı.

Ümraniye’de başta sanayi havzaları olmak üzere, İMES A Kapısı, İmes E Kapısı, İstanbul Çarşısı, Vergi Dairesi ve Tepeüstü’nde sabah işçilerin işe girişi saatlerinde BDSP bildirimlerinin dağıtımı yapıldı. Ayrıca, Sarıgazi Meydanı’nda da bildiri dağıtımını gerçekleştirildi.

Ayrıca her hafta düzenli olarak İMES A Kapısı ve Sarıgazi Meydanı’nda yapılan *Kızıl Bayrak* satışı da sürüyor.

Topkapı BDSP, kıdem tazminatı bildirimleri Topkapı sanayi havzasına ve fabrikalara ulaştırdı. Ayrıca BDSP imzalı “Kıdem tazminatının gaspına karşı yanıt genel grev olmalı!” ozalitleri de sanayi içerisine ve E5 üzerine yapıldı.

Topkapı Merkez Postanesi önünde 8 ay boyunca direnen taşeron PTT işçileri de bildiri dağıtımını gerçekleştirdiler. Çadır direnişlerini bitirdiklerini ifade ettikleri bildiriye sermayenin hak gasplarına karşı mücadelelerinin devam ettiğini anlatan taşeron PTT işçileri, emekçilere haklarına sahip çıkma çağrısı yaptı. Dağıtım Topkapı Merkez Postane ve Cevizlibağ Köprüsü’nde gerçekleştirildi.

Esenyurt BDSP, bir dizi noktaya yazılımlar yaptı. “Tazminat hakkı engellenemez!”, “Tazminat hakkı için mücadeleye”, “Köle değil işçiyiz örgütlüysek güçlüyüz!” BDSP imzalı yazılımlarla Esenyurt’un dört bir yanı donatıldı.

Gebze’de BDSP’liler kıdem tazminatının gaspına yönelik hazırlanan bildirimleri işçi ve emekçilere ulaştırıyor. Bu kapsamda Gebze Trafo ve Akse Sapağı arasındaki işçi duraklarına, Can Emlak işçi servis güzergahlarına akşam ve sabah vardiyalarına yaygın dağıtımlar gerçekleştirildi.

Fabrika servis güzergahlarına yaygın yazılımlar yapıldı. “Sermayenin saldırılarına karşı genel grev genel direniş! / BDSP”, “Kıdem tazminatı hakkımızın gasedilmek isteniyor... Geçit vermeyelim! / BDSP” şiarlı yazılımlar yapıldı.

Gebze İşçi Bülteni’nin Temmuz- Ağustos tarihli sayısı işçilere ulaştırıldı. Sermayenin saldırılarının, fabrikalara özgün sorunların ve işçi yazılarının yer aldığı bülten, hem işçi duraklarına hem de fabrika

önlere dağıtıldı. 500 adet Gebze İşçi Bülteni kullanıldı.

Adana BDSP 5 Ağustos sabahı işçi geçiş güzergâhı olan Saydam Caddesi ve Obalar Caddesi’nde bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Dağıtıma ilginin yoğun olduğu gözlenirken, dağıtım esnasında işçilerle sohbet edildi.

6 Ağustos günü kıdem tazminatının yağmalanmasına karşı Kültür Sokak önünde imza masası açtı. 1,5 saat süren çalışma boyunca BDSP’nin bildirimleri de dağıtılarak emekçiler mücadeleye çağrıldı.

7 Ağustos günü de Sanayi İşçileri Derneği’nde yapılan toplantıyla kıdem tazminatı hakkının gaspına ilişkin yapılabilecekler üzerine bir tartışma yürütüldü. Toplantıda bu saldırının kapsamı hakkında işçi ve emekçilere yönelik daha yoğun bir bilinçlendirme ve örgütlenme çalışmasına yoğunlaşmak gerektiği üzerinde duruldu. Çeşitli etkinliklerin yanısıra 21 Ağustos’ta geniş katılımlı bir söyleşi gerçekleştirme kararı alındı.

9 Ağustos günü Taş Köprü’de dağıtım yapılarak emekçilere kıdem tazminatının gaspına karşı mücadeleyi yükseltme, genel greve hazırlık çağrısı yapıldı.

Çorlu’da BDSP bildirimleri işçi duraklarında ve emekçi mahallelerinde dağıtıldı. İşçilerin servislere bindikleri duraklarda yapılan ajitasyon konuşmalarıyla saldırının kapsamı anlatıldı ve mücadele çağrısında bulunuldu. Bazı işçiler işyerlerindeki arkadaşlarına ulaştırmak üzere bildirimlerden aldılar.

İşçi mahallelerinde düzenli bir şekilde Kızıl Bayrak satışı gerçekleştiren BDSP’liler kıdem tazminatıyla ilgili bildirimlerin dağıtımını da gerçekleştirdi. Dağıtıma ilgi yoğundu.

Kayseri BDSP, işçi servis güzergahlarından biri olan Eskişehir Bağları semtinde 6 Ağustos günü bildiri dağıtımını gerçekleştirerek işçileri kıdem tazminatı haklarına sahip çıkmaya çağırdı. Yüzlerce bildiri çok kısa bir süre içinde tükendi.

8 Ağustos günü işçilerin yoğun olarak kullandığı servis güzergahlarından biri olan Belsin’de bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. İşçiler Kayseri İşçi Platformu’nun 22 Ağustos’ta gerçekleştireceği “kıdem tazminatı” konulu toplantıya çağrıldı.

“Kıdem tazminatlarına sahip çıkalım, genel grev, genel direnişe hazırlanalım!” şiarlı ozalitler de bölgede yaygın olarak kullanıldı.

GEA işçileri destek bekliyor

10 Ağustos günü Gebze BDSP çalışanları tarafından direniş alanında ziyaret edilen G.E.A. işçileri ve işyeri baştemsilcisi ile direnişin seyri, kıdem tazminatının gaspı, sermayenin işçi ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırıları, sınıf dayanışması vb. konulara ilişkin sohbetler gerçekleştirildi.

G.E.A. İşyeri Baştemsilcisi Ali Şengül, G.E.A. patronunun hukuk dışı uygulamalarıyla karşı karşıya kaldıklarını, işverenin her türlü kural dışı çalışmayı fabrikada hayata geçirmek amacıyla sendikal örgütlülüğü tasfiye etme girişimi başlattığını ifade etti. Kendisi, işyeri temsilcileri ve Avrupa İşyeri Komiteleri temsilcisi arkadaşının da içinde bulunduğu keyfi işten atmaların patron saldırısının ne denli planlı ve sistemli bir saldırı olduğunu gösterdiğini ifade etti. Mücadelelerinin devam ettiğini belirtti.

Şengül, gerçekleşen konsolosluk eyleminin akabinde sürece ilişkin Kocaeli Valiliği ile bir görüşmenin gerçekleştirildiğini, valiliğe işverenin kanun tanımaz ve hukuksuz tutumuna ilişkin dosya sunulduğunu dile getirdi. Valiliğin, Bölge Çalışma Müdürlüğü müfettişlerinin fabrikada geniş bir araştırma yapacaklarının sözünü verdiğini ve konunun takipçisi olacaklarını söylediklerini ifade etti.

"Sürecin başında direnişin kısa süreli değil, uzun süreli olacağını biliyorduk. İşçiler arasında ekonomik sıkıntı, belirsizlik vb. kaygılar yok değil fakat her türlü

olumsuzluklara (çocukların okul ihtiyaçları, oruç dönemi ve bayram süreci, kira, borç, vb) rağmen işçi arkadaşlar yine de fabrikanın önündeler" diyen Şengül, işçilerin karşı karşıya kaldığı sorun ve sıkıntıların kısmi olarak giderilmesi halinde direnişin daha da büyüyeceğini belirtti.

Direniş, grev vb. süreçlerde işçilerin uzun soluklu eylemleri sürdürebilmeleri için dayanışma fonlarının oluşturulması ve yaygınlaştırılması gerekliliğine değinen Şengül görüşlerini "Mevzi, yerel ve lokal direnişlerin başarıya ulaşması için işçi sınıfının sermayenin saldırılarına karşı birleşik bir mücadele vermesi gerekiyor. Bu formülasyonu hayata geçirmeliyiz" sözleriyle sonlandırdı.

1 Haziran'da işyerinin zarara uğradığı gerekçesi ile ardı ardına işçi çıkartan ve 19 Temmuz tarihi itibarıyla fabrikaya gelen tüm işçileri işbaşı yaptırmayıp kanunsuz lokavt uygulayan G.E.A. patronu, fabrikayı tamamen Gebze ve Çayırova Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı kolluk güçlerine tahsis etmiş durumda. Üstelik kolluk güçlerinin yemek ve araç giderleri şimdiye kadar emeklerini sömürdüğü işçilerin alınteri ile karşılanıyor. Karakollarda bile bu kadar polis ve aracının olmadığı yerde G.E.A. Klima'daki bu durum sermaye patronları ile kolluk güçlerinin birlikte işçi sınıfına karşı olan ittifakının somut bir göstergesi.

Kızıl Bayrak / Gebze

GEA işçileri konsolosluga yürüdü

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Alman sermayeli GEA Klima fabrikasında işten atılan ve aylardır direnişlerini sürdüren DİSK/Birleşik Metal-İş üyesi işçiler 4 Ağustos günü Alman Konsolosluğu'na yürüyüş gerçekleştirdi.

GEA işçileri, şirketin yasadışı ve sendikal hakları tanımaz tutumunu protesto etmek için Taksim Meydanı'nda toplanarak "Ne şefkat ne de merhamet sadece adalet istiyoruz" pankartını açtılar. İşçiler, Türkçe ve Almanca yazılı dövizlerle Gümüşsuyu'ndaki Alman Konsolosluğu'na doğru yürüyüşe geçtiler.

DİSK'e bağlı Nakliyat-İş, Sine Sen ve Dev Sağlık-İş sendikalarının genel başkanlarının yanı sıra Enerji Sen'in de destek verdiği yürüyüşün ardından konsolosluk önüne gelindi. Görüşme için içeriye giren yöneticiler, konsoloslukta yaptıkları görüşmelerin ardından bir basın açıklaması ile kamuoyuna bilgilendirmede bulundular. Buradaki açıklamanın ardından, Taksim İlk Yardım Hastanesi'nde işten atma saldırısına karşı direnen Devrimci Sağlık-İş üyesi Güllü Hanoğlu'na destek ziyareti gerçekleştirildi.

Manisa TİRSAN'da işçi kıyımı!

Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde Kurulu bulunan TİRSAN-Kardan isimli metal fabrikasında son bir aydır işçi kıyımları yaşanıyor. Manisa Organize'nin diğer fabrikalarında olduğu gibi TİRSAN'da da çalışma koşulları oldukça ağır ve işçilerin ücretleri oldukça düşük. 20 yıldır bu fabrikada çalışan işçiler bile 700-800 TL civarında bir ücret alıyorlar. Zorunlu mesailerle birlikte işçiler günde 12 saat oldukça ağır koşullar altında çalıştırılıyorlar. Fabrikadaki bu ağır çalışma ve sömürü koşullarını yönetici ve usta başlarının sistematik baskısı tamamlıyor.

Uzun yıllardır süregelen bu koşullar karşısında işçiler zaman zaman anlık tepkilerini ortaya koymuşlardı. En son geçtiğimiz yaz, kriz bahanesiyle gasp edilen hakların telafisi için işçiler tatmin edici bir zam beklentisine girmiş fakat TİRSAN patronu bunu karşılamamıştı. Bunun üzerine işçiler anlık bir tepkiyle sabah vardiyasında işbaşı yapmamış, patrona karşı tepkilerini ortaya koymuştu. Fakat bu anlık tepki plansız ve örgütsüzlüğü nedeniyle sonuç getirmedi ve bir kısım işçinin işten atılmasıyla sonuçlandı.

İşten atmaların ardından fabrikada uzun süreli bir sessizlik hüküm sürmüştü fakat değişmeyen sömürü koşulları işçilerde tepkinin bir kez daha büyümesine yol açtı. Fabrikada değişmeye başlayan bu havayı bir grup öncü işçi kalıcı mevziler yaratmanın aracına dönüştürerek mücadele başlattı. Son birkaç ayda yoğunlaşan bu çabalar işçiler arasında önemli bir karşılıklı bulup dayanışmayı ve örgütlenme eğilimini güçlendirdi.

Son bir ayda ise fabrika yöneticilerinin üretimin artması, mesailere kalınması ve hastaneye gidilmemesi için işçilere yönelik artan baskıları karşısında işçiler örgütlenme ve dayanışma mücadelesine daha ileriden katılmaya başlamışlardı. İşçilerin örgütlenme ve dayanışma çabasının belli bir güç kazandığı bir evrede işçiler Birleşik Metal-İş'e başvurarak örgütlenmek istediklerini ifade ettiler. Gruplar halinde çeşitli sendika yetkilileriyle toplantılar düzenlediler. Sendikacılarla yapılan görüşmeler sırasında patron gelişmeleri öğrenerek saldırıya geçti. Önce kendi isteğiyle çıkmak isteyen işçileri işten çıkardı, sonrasında ise mücadeleciler işçileri parça parça işten attı.

Gelinen aşamada işten atılanların sayısı 20'yi aşmış durumda. İşten atılan işçiler ise içeride kalan arkadaşlarına neden işten atıldıklarını anlatarak onları mücadeleden vazgeçmemeye çağırıyorlar. Fabrika kapısında işten atılan işçilerle, sınıf devrimcilerinin birlikte dağıttıkları bildiriler işçiler tarafından sahiplenmeye karşılandı ve işçiler bildirileri alarak hem servislerindeki hem de mahallelerdeki diğer işçilere ulaştırıyorlar. Sınıf devrimcileri ve işten atılan işçilerin bu müdahalesi patrona belirgin bir korkuya neden oldu. Haftasonları fabrikanın kapısından girmeyen TİRSAN sahibi şimdilerde fabrikadan çıkmıyor. Bununla da yetinmeyerek işçilerin mücadelesine destek veren bir emekçinin ismini emniyete ve valiliğe verip, mücadele edenleri tehditle sindirmeye çalışıyor.

Bir yandan bu gelişmeler yaşanırken diğer yandan da işçiler Birleşik Metal'in şimdiye kadarki saldırılar karşısında işçileri sahipsiz bırakmasına tepkililer. İşçiler bir yandan patron ve valiliğin baskısını göğüslemeye çalışırken bir yandan da sendikanın fabrikayla ilgili yaptığı teknik ve hukuki incelemenin sonuçlarını bekliyorlar.

Kızıl Bayrak / Manisa

Toplu görüşme oyunu başka bir ad altında yeniden sahnede...

Grevli toplu sözleşme hakkı için mücadeleye!

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik ile memur sendikaları konfederasyonları arasında 4 Ağustos günü yapılan toplantı ile toplu görüşme oyununun yerini toplu sözleşme oyununa bırakacağı kesinlik kazandı. Yapılan toplantıda 4688 sayılı yasamın anayasada yapılan değişikliklerle uyumlu hale getirilmesine ve bu değişikliklerin ardından Çalışma Bakanlığı ile kamu emekçileri sendikalarının toplu sözleşme masasına oturmalarına karar verildi. Bu çerçevede ise 8 Ağustos tarihinden itibaren Çalışma Bakanlığı ile kamu sendikaları, yasada yapılacak düzenlemeler için oluşturdukları bir komisyon ile çalışmalara başlamış oldular.

Sözde demokratikleşen anayasa ve toplu sözleşme hakkı

Bilindiği gibi 12 Eylül 2010 tarihinde yapılan referandum özü itibari ile egemenler arasında devam eden iktidar mücadelesinin bir parçası olarak gündeme gelmişti. Devlet aygıtına tamamı ile hakim hale gelmeye çalışan dinci gerici bu amacına ulaşabilmek için anayasaya kendince çeki düzen vermeye çalışırken görüntüyü kurtarabilmek adına da göze hoş görünen kimi maddeleri bu değişiklik paketine eklemeyi ihmal etmemişti. Kamuda toplu görüşme düzeninin kaldırılarak toplu sözleşme düzenine geçilmesi de takılan demokratlık maskesinin bir gereği olarak gündeme gelmişti.

Ancak toplu görüşmelere göre daha ileri bir nitelik taşıyan toplu sözleşmenin içeriğini boşaltan da yine referandumla birlikte ilgili anayasa maddesinde yapılan değişiklikler oldu. Bu değişiklikler ile birlikte toplu sözleşmelerde grev hakkı ortadan kaldırılırken, uzlaşmazlık durumunda karar mercii olarak “Kamu Görevlileri Hakem Kurulu” tayin edildi. Yani, kamu emekçilerine verilen toplu sözleşme hakkı sadece bir isim değişikliğinden ibaret kalırken, toplu sözleşmelerdeki asıl yetkili organ yine sermaye devletinin atadığı bir kuruldan ibaret kalmış oldu.

Referandumla birlikte kamu emekçilerine vurulan bir diğer darbe ise fiili grev hakkının ortadan kaldırılması oldu. 25 Kasım 2009’da KESK’in örgütlediği fiili greve dayanak noktası olarak kullandığı ILO normlarına uyum maddesi de yapılan değişikliklerle birlikte ortadan kaldırıldı. Yani dinci gerici parti bir yandan kamu emekçilerine toplu sözleşme hakkını tanıdığı gibi bir görüntü yaratırken, bir yandan da toplu sözleşme hakkını garanti altına alacak olan grev hakkının tüm yasal koşullarını ortadan kaldırdı.

Aslolan sınıf mücadelesinin yasalarıdır

12 Eylül referandumunun kamu emekçileri açısından ortaya çıkardığı bu tablo aslında sınıf mücadelesinin genel gerçeklerini de bir kez daha teyit etmektedir. Bu gerçeklerin bize söylediği ise yasaların her zaman sınıf mücadelesinin arkasından geldiği gerçeğidir.

Eğer işçi ve emekçiler kendi haklarına sahip çıkar, bu uğurda örgütlü mücadelelerini güçlendirirlerse bu haklar bir şekilde burjuva yasalarında da yer bulur. Yok eğer, sınıf mücadelesinin düzeyi geri, işçi-emekçilerin

bilinç düzeyi zayıf ise yaşanan zaten fiili olarak gaspedilen hakların hukuk metinlerinden de çıkarılmasıdır. Kimi zaman ise bugün olduğu gibi kimi haklar burjuvazi tarafından işçi sınıfına “bahşedilir” gibi bir görüntü yaratılır ki, bu hem bu hakların gerçek özünün ortadan kalkmasına, hem de burjuvazi tarafından ikiye bölünmüş bir demagoji malzemesi yapılmasına vesile olur. Bu ise tüm bu durumlar içinde işçi ve emekçiler açısından en tehlikeli olanıdır.

Dolayısıyla işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesinin ürünü olmayan, tamamen egemenler arası dalaşın bir uzantısı olarak gündeme gelen bir anayasa değişikliğinden işçi ve emekçilerin çıkarına sonuçlar beklemek olanaksızdır. Gerçek içeriği ve hedefleri ile birlikte bu değişiklikler güçlü biçimde teşhir edilmediği koşullarda ise işçi emekçi kitlesinin önemli bir bölümünün bu manipülasyondan etkilenme olasılığı da artar. Hele bugünkü gibi kamu emekçilerini sözde temsil etme iddiasında olan sendika bürokratları Çalışma Bakanı ile kol kola bu değişiklikleri nasıl hayata geçireceklerini tartışıyorlarsa durum çok daha fazla içinden çıkılmaz bir hal almış demektir.

Zaten kamu emekçi hareketi için asıl sorun da tam olarak burada başlamaktadır.

Kontra sendikacılar sermayenin hizmetinde

Kamu-Sen ve Memur-Sen’in kamu emekçi hareketi içinde nasıl uğursuz bir rol oynadığı zaten kuruldukları ilk günden beri biliniyor. Kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadeleleri ile yarattıkları birikimi ortadan kaldırmak için bizzat devlet tarafından örgütlenen bu iki kontra çete anayasa referandumunda olduğu gibi bugün gündeme gelen “toplular sözleşme” sürecinde de aynı uğursuz rollerini oynamaya devam ediyorlar. Geline aşamada kamuda, neredeyse tüm yetkili sendikaların bu iki kontra konfederasyona bağlı olması ise bu uğursuz rollerinin çok daha fazla etkili sonuçlar doğurmasına yol açıyor.

Bu iki konfederasyonun başkanları referandum ile AKP Hükümeti tarafından kendilerine bahşedilen “toplular sözleşme hakkı”nı alkışlamak ile yetinmiyor, bir de bu adımı öve öve bitiremiyorlar. Grev hakkının adını bile anmayan bu iki kontra çetenin reisi grev hakkının önündeki en temel engel olan “Kamu Görevlileri Hakem Kurulu”nu ise toplular sözleşmenin can damarı olarak niteleme yüzüzlüğünü gösteriyorlar.

Aynı zamanda bu iki sendika ağı AKP hükümeti ile el ele vererek gündeme getirdikleri dayanışma aidatı önerisi ile KESK’e son büyük darbeyi vurmanın da hesabını yapıyorlar. Gündeme getirdikleri dayanışma aidatı eğer yapılacak yasal düzenlemede yer alırsa sendika üyesi olmayan ya da bağlı bulunduğu kurumdaki yetkili sendikaya üye olmayan kamu emekçileri, bu kurumda yetkili bulunan sendikaya dayanışma aidatı ödemek ya da üye olmak durumunda bırakılacak. Bu ise kamu kurumlarının nerede ise hiçbirinde yetkisi kalmayan KESK’i örgütsel olarak da tasfiye etmek için atılmış önemli bir adım olacak.

KESK yönetiminin ufku yasaları aşamıyor

Memur-Sen ve Kamu-Sen kamu emekçilerini

denetim altında tutma misyonlarını büyük bir iştahla yerine getirirken kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadelesinin ürünü olan KESK’in yönetimi ise hala sermaye sınıfının hazırladığı yasalardan medet umuyor.

KESK yönetimi, toplu sözleşmenin ancak grev hakkı ile birlikte anlam kazanacağını ifade etse de hazırlanan oyunun dışına çıkamıyor. Çalışma Bakanı ile yaptığı toplantılar zeminini aşamıyor. Kamu emekçilerinin mücadele gücüne, imkan ve olanaklarına inanmayan KESK yönetimi, grev hakkını -sermaye sınıfından söküp alacak bir mücadele programı önüne koyamıyor. Çalışma Bakanı ve kontra sendikacılarla birlikte yapılan toplantılarda dirsek çürütüyor.

Tüm bunlar ise KESK’te son dönemde yaşanan tartışmaların için ne kadar da boş olduğunu gösteriyor. KESK bürokratları sendikal yapılanmanın krizi üzerine atıp tutsalar da ne sınıf mücadelesinin genel ilkeleri ne de kamu emekçi hareketinin ihtiyaçları konusunda hiçbir açık bilince sahip olmadıklarını tam da böyle konularda ortaya seriyorlar.

Hatırlanacağı gibi bunun en tipik örneği geçtiğimiz sene şu an “toplular sözleşme” tartışmasına da vesile olan referandum tartışmaları sırasında yaşanmıştı. O dönemin KESK yönetimi hakim siyasal eğilimler nedeni ile blok bir tutum alamasa da esas olarak işçi ve emekçilerin evet-hayır ikileminde referandum oyununa yedeklenmelerine vesile olmuştu. Hiç kuşkusuz ki bunun nedeni KESK yönetimine hakim sendikal anlayışların düzenin yasalarını aşamayan ufuklarıydı.

KESK yönetiminde yaşanan “kan değişikliğine” rağmen KESK’te bu açıdan en ufak bir ilerleme olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Referandumun evetçi kanadı olan DEM, KESK yönetiminden son genel kurulla birlikte tasfiye edilse de yeni oluşan yönetim de bütünüyle reformist bir çizgide bulunuyor. Bu ise grev hakkının bakanlık yetkilileri ile yapılan toplantılarda aranmasının temel nedenini oluşturuyor.

Zaten genel kurulun önden yapılan grup pazarlıkları ile sonuçlanan tablosu düşünülürse bu tabloda şaşırtıcı bir yan da bulunmuyor. Kaldı ki genel kurulda kamu emekçi hareketinin en önemli gündem maddelerinden biri olan toplular sözleşme sürecinin doğru düzgün tartışılmamış olması bile bu açıdan oldukça önemli bir veri sunuyor.

Yani yönetimlerde isimler, gruplar değişse de KESK’e hakim genel çizgi halen orta yerde duruyor. Yıllarca toplular görüşme masalarında oturarak kamu emekçilerine beklemeyi salık veren, teker teker kaybettiği yetkilerden sonra toplular görüşme masasını terk etse de o masaya duyduğu yakınlığı bir türlü dindiremeyen, grev yapmak için işçi emekçilerin mücadele azim ve kararlılığına değil viziteye ya da ILO normlarına muhtaç olan KESK bürokratları, kamu emekçilerinin geleceğini yasalarda aramaya devam ediyor.

Oysa bu çizginin kamu emekçileri için bir anlamı olmadığı yılların deneyimi ile kanıtlanmış durumdadır. Kamu emekçileri eğer “grevli toplular sözleşme hakkı”nı gerçekten istiyorsa yapması gereken bu haklarını dışarıya bir mücadele ile sermaye sınıfından söke söke almaktır. KESK yönetiminin boyunu aşan bu göreve önderlik etme sorumluluğu ise KESK bünyesinde mücadele eden devrimci-sosyalist kamu emekçilerinin omuzlarındadır.

PTT direnişi deneyimimiz...

Direnişimiz sınıfa karşı sınıf tutumunun ifadesidir!

Taşeron işçi olarak çalıştığımız PTT’de keyfi bir şekilde işten atılmamız üzerine direnişe geçtik. İlk olarak İstanbul’da işten atılan diğer PTT işçisi kardeşlerimize ulaşmaya çalıştık. Sarıyer’de işten atılan kardeşlerimizle iletişime geçtik. Yaptığımız görüşmeler sonucunda aldığımız ortak karar doğrultusunda Topkapı ve Sarıyer’de çadır kurarak direnişe başladık. Bu süreçte Ankara’da işten atılan işçi kardeşlerimizle de diyalog kurduk. PTT yönetiminin keyfi saldırılarına karşı ortak tutum sergiledik.

Zorlu bir yola girdiğimizi biliyorduk. Bu mücadelede soluğu erken kesilecek dostlarımızın olacağını da biliyorduk. Yaşadığımız zorluklar karşısında ilk olarak Ankara’daki dostlarımız direnişi bırakmak zorunda kaldı. Ardından Sarıyer’deki dostumuz bıraktı. Direnişe anlamlı ve önemli katkılar sunan dostlarımızın bıraktığı yerden bizler de soluğumuzun yettiği yere kadar direniş bayrağını taşıdık. Topkapı PTT önünde gerçekleştirdiğimiz direnişimizin 215. gününde direniş çadırını kaldırdık.

Peki bizleri 215 gün boyunca en ağır şartlar altında PTT önünde direnmeye iten nedenler neydi? Bunlara kısaca değineceğiz. Direnişimizin açığa çıkardığı önemli bir dizi noktanın altını çizmeye çalışacağız.

İlk olarak neden direndiğimiz sorusuna yanıt vererek başlamak istiyoruz.

Neden mi? Yıllardır bizlere dayatılan keyfi uygulamalara, onur kırıcı davranışlara ve köleliğe karşı sessiz kalmamak için.

Neden mi? Bizim gibi başka işçi kardeşlerimizin de hiçbir hakkı verilmeden keyfi bir şekilde kapının önüne konulmaması için.

Neden mi? İnsana ait ne varsa parça parça yok eden taşeron kölelik sistemine dur demek için.

Neden mi? Korkularımızı yenerek birlik olursak kölece çalışma ve yaşam koşullarını değiştirebileceğimizi göstermek için.

Direnişimiz birçok gerçeğin aynası oldu. Dostu da düşmanı da daha iyi tanıdık. Sırtımızda sopasını eksik etmeyenlerin sömürü çarklarına çomak sokunca ne kadar güçsüz ve aciz olduklarını gördük.

Sendikal bürokrasinin ihanetini biliyorduk, bir kere de yaşayarak gördük. Sınıf sendikacısı olduğunu iddia edenlerin kişisel çıkarları için nasıl da sınıfın davasına sırt döndüklerini gördük.

Çok şey yaşadık. Çok deneyim biriktirdik. Sermaye sınıfına, uşaklarına ve sendikalar içindeki uzantılarına olan kinimizi bileedik.

PTT’deki mücadelemiz direnişle başlamadı. Direnişten önce 2 yıllık bir mücadelenin birikimlerine dayanıyorduk. İşyerinde sendikal örgütlülüğü sağlamak için bir dizi adım attık. Toplantılar, iş bırakma eylemleri gerçekleştirdik. İyi bir duruma geldiğimizde ise üye olacak sendika bulamadık. İşkolunda yetkili tek sendika olan Haber-İş Sendikası ile görüştük. Üye yapmadılar. Taşıma iş kolundaki sendikalara gittik. Yetki sorunu ile karşılaştık. Sendikal bürokrasinin bizi oyalayarak pasifize etme, dağıtma taktiğiyle karşılaştık. İşçilerin sendikalardan uzak durduğundan, örgütlenemediklerinden dem vuran bu bürokrat beyler peki neden örgütlenmeye hazır işçileri üye yapmadılar?

Nedeni çok açık ve net.

1- Taşeron işçiler hiçbir güvenceleri olmadan en ağır şartlarda düşük ücretle çalıştıkları için onları örgütlemek şirketleşmiş sendikalar ve şirket sahibi gibi çalışan sendika yöneticileri için karlı değil. Çünkü

taşeron işçiyi örgütlemek için uzun soluklu fiili-meşru mücadeleyi göze almak gerekir. Sendikanın kasasını sınıfın örgütlenmesi için açmak gerekir. Sınıfın davasına yabancı olanların ise böyle bir tutumla hareket etmesini beklemek ölüden gözyaşı beklemekle eş değerdir.

2- Eğer ki örgütlenme çalışması yürüten işçiler politik bir kimliğe sahipse devrimci, ilerici kurumlarla ilişki içerisinde ise, hele bir de sınıf sendikacılığı anlayışına sahipse bürokratlar onlardan vebalıymış gibi kaçarlar.

PTT’de karşılaşılan durum budur. Bürokratlar dar sefil çıkarları için sınıfın davasına bir kere daha sırtlarını dönmüşlerdir.

Direnişe başladığımızda Topkapı’daki 300’e yakın arkadaşımızla sendikaya üye olmaya hazırдық. Sendikanın üye yapmama tavrı işçi kardeşlerimizi sendikal örgütlülüğünden uzaklaştırdı. Sendikalara karşı güvenlerini yitirmelerine neden oldu.

Zaman uzadıkça ve PTT yönetiminin içerde çalışan arkadaşlarımıza uyguladığı baskı arttıkça örgütlülüğümüz dağılmaya başladı. Tüm bunları yaşarken Haber-İş 1 Nolu Şube’yi göreve çağırdık. Direnişe sahip çıkmasını istedik. Çağrılarımız şube yönetimi dar grupçu tutum ve koltuk sevdaları yüzünden karşılıksız bırakıldı.

Direnişe başladığımızda Haber-İş 1 Nolu Şube’nin başında, şimdi genel merkez yöneticisi olan ve kamuoyunda devrimci-demokrat kimliği ile tanınan Levent Dokuyucu vardı. Dokuyucu kendisine atfedilen sıfatlara ne kadar uzak bir kişiliğe sahip olduğunu göstermiştir.

Haber-İş Sendikası Genel Başkanı’nın taşeron işçileri sendikaya üye yapmak için PTT Genel Müdürü Osman Tural’ı ikna etme (icazet alma) anlayışını Levent Dokuyucu da benimsemiştir. Tek başına bu tutum bile sınıf sendikacılığı iddiasındaki bu kişinin gerçek kimliğini anlamak için yeterlidir.

Sendikal camiada demokrat, ilerici ve sınıf sendikacısı olduğunu iddia eden farklı iş kollarındaki sendikaların tutumu da farklı değildi. Bunların büyük çoğunluğu bırakalım destek olmayı bir ziyaret örgütlemekten dahi aciz kaldılar. Bazı memur sendikalarının (Haber Sen 6-7-8 nolu şubeler Eğitim Sen 6 Nolu Şube) ve Hava-İş Sendikası’nın sınırlı desteği dışında sendikal camiadan destek görmedik.

İşçiden-emekçiden yana olan siyasi kurumların bir kısmı direnişimize önemli destekler sundu. Bir kısmı ise direnişimiz karşısında uzlaşmacı, işbirlikçi sendikaların uzantıları gibi davrandılar. Emekle, onurla, alınteriyle hamurunu kıldığımız direnişimizi açık ve gizli yöntemlerle karalamaya çalıştılar. Kendi gericiliklerini diğer işçi ve emekçi bölüklerine taşımaya çalıştılar.

Direnişimizi Ontex direnişi ile birleştirdiğimiz ve geniş bir kamuoyu yarattığımız bir dönemde sendikal bürokrasiye karşı verdiğimiz mücadeleyi çarpıtarak “Onlar sendikalara karşı direnmiyorlar, bir tane dahi biletlerini almayın” diyecek kadar küçülen, düşmanlaşan kurum temsilcileriyle karşılaştık.

Bunları bir kez daha işçi sınıfının mücadelesi önündeki engeller olarak tarihe not düşüyoruz.

Tabi ki her zaman bizimle olan sınıf dostlarımız da vardı. Dostlarımızın bu dayanışmasını ve desteğini de tarihe sınıf dayanışmasının en önemli ve değerli örnekleri olarak not düşüyoruz.

Sermaye sınıfının, kolluk güçlerinin, sendikal bürokrasinin, dost gibi gözüküp sırtımızdan vuranların tüm saldırı ve ayak oyunlarına karşı kararlılıkla sürdürdüğümüz direnişimizi PTT’deki hak gasplarıyla hiçbir zaman sınırlamadık.

İşçi sınıfının dünya görüşüyle yön verdiğimiz ve işçi sınıfının iktidarına giden yolda mütevazı bir adım olarak gördüğümüz direnişimizin temel eksenini sınıfa karşı sınıf tutumu oluşturdu. Bu tutumu direnişe ilk başladığımız gün şöyle ifade etmiştik:

“En basit hakların bile sermayeye karşı verilecek fiili-meşru bir mücadeleyle kazanılacağını biliyoruz. Sermayenin hukukunun işçi ve emekçilerin sorunlarını çözmeyeceğini biliyoruz. Bizim için asli olan hukuki mücadele değil fiili meşru mücadeledir”

Bu çizgide yürüdük. İş mahkemesinde görülen davayı kaybetmemize rağmen direnişimizi bu aşamaya getirmemiz söylediklerimizin kanıtıdır.

PTT önüne kurduğumuz çadırla bizleri kapı önüne koyanlara işçi sınıfının yapacağı çok şey olduğunu gösterdik. Ayrıca direniş çadırımızı Topkapı işçilerinin mücadele mevzisine dönüştürmeye çalıştık.

Çadırda binlerce bildiri dağıttık, çok sayıda dayanışma etkinliği yaptık, basın açıklamaları ve yürüyüşler gerçekleştirdik. “Direnişçi işçiler” imzalı ozaltiler yaptık, Topkapı işçilerine seçimler, Kürt sorunu

vb. siyasal konularda işçi sınıfının bağımsız devrimci tutumunu taşımaya çalıştık. Hemen hemen tüm sosyal siyasal içerikli eylem etkinliklere işçi sınıfını devrimci tutumuyla katıldık, katkı sunduk.

Tek tek direnişlerin sınırlılıklarını bildiğimiz için diğer direnişçi kardeşlerimize birlikte hareket etme çağrısı yaptık. Öncü işçi ve emekçilerin birbirinden kopuk olduğu, siyasi öznelerin grupsal çıkarları için direnişlerin birleşmesinin önünde engel olduğu böylesi bir dönemde önemli adımlar attık. Kendi içinde sınırlılıkları olsa dahi bir dizi engeli aşmayı başardık. Direnişçi işçilerin bir dizi ortak iş yapmasında çaba harcadık.

PTT’de çalışan taşeron işçi kardeşlerimizin örgütlülüğünü sağlamak için verdiğimiz çabadan hiçbir zaman vazgeçmedik. İçerideki bir dizi arkadaşımızla birlikte “Postacı” adlı bir bülten çıkardık. Dört sayı çıkardığımız bültende taşeronlaştırmaya karşı mücadelenin önemi ve sendikal örgütlülük gibi konuları işledik. Bir dizi siyasal süreçte de işçi sınıfının tutumunun ne olması gerektiğine değindik. Bültenin yanısıra içerideki arkadaşlarımıza yönelik çok sayıda bildiri çıkardık. Toplantılar yaptık.

Bizler direniş boyunca çok şey öğrendik, kavgada yetkinleştik, bürokrasiye karşı bilindik, sınıfın davasının önündeki tüm engelleri açık ve net bir şekilde gördük. Dostlarımızı tanıdık, düşmanlarımızın tüm kirli oyunlarını yaşayarak gördük. Her türlü aracı sınıfın davasını büyütmek için kullanmayı öğrendik.

Topkapı’da işçi sınıfı adına önemli bir mevzi kazandık. PTT direnişiyle kazandığımız bu mevziyi tüm sınıf kardeşlerimize armağan ediyoruz.

Gelinen aşamada direnişimizin çadır ayağı yeterli doygunluğa ulaşmıştır. Direnişimizin 215. gününde çadırı direnişimizi sonlandırdık. Bundan sonraki görev olarak önümüze, direnişin yarattığı etkiyi örgütlemeyi ve sınıfa karşı sınıf bilinciyle sınıf mücadelesine katkı sunmayı koyduk. Öncü taşeron işçilerinin birliğini sağlamak ve taşeron köleliğin kaldırılması için güçlü birleşik-militan bir mücadele hedefi koyduk. Bu hedef doğrultusunda taşeron işçilerin birliğini sağlamak ve mücadele programını tartışmak için sempozyum gerçekleştirmeyi hedefliyoruz. Tüm duyarlı dostlarımızı sempozyum çalışmamıza katılmaya davet ediyoruz.

Sonuç olarak;

Direnişimizde karşılaştığımız bir dizi sorunu işçi sınıfının dünya görüşü ekseninde aşmaya çalıştık. Sınıfın davasına katkı sunmak dışında bir çıkar gözetmedik.

Direnişimiz boyunca fiili meşru mücadelenin önemine değindik. Sosyal ve siyasal süreçlerde taraf olmaya çalıştık.

Direnişimizin en belirgin yanları da bunlardır. Kamuoyu önünde bunların ifade edilmesini ve kavranmasını önemli görüyoruz.

Son dönemlerde gerçekleşen direnişlerin hemen hemen hepsi kendisini hukuki süreçle sınırlayan direnişler olarak gerçekleştirildi. Bu dar bakış açısı işçi sınıfının mücadelesinin burjuva hukuk sınırları dışına çıkmasını önündeki en büyük engellerden biridir. Böyle bir ufka sahip olduğu için işçi sınıfının en ileri eylemleri dahi düzenin sınırlarını aşmak noktasında zorlandı.

PTT direnişi bunun istisnalarındandır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi düzenin sınırlarını aşan fiili-meşru bir hat izlemiştir. Direnişimizin izlediği bu çizgi özünde sınıfa karşı sınıf tutumunun bir ifadesidir. Direnişimizin güçlü yanlarından biri budur.

Direnişimizin diğer güçlü yanı ise düzenin her türlü saldırısı (baskı, gözaltı, fiziki şiddet, dava açılması) karşısında işçi sınıfının dünya görüşüne bağlı kalarak net ve kararlı bir tutum almasıdır.

Direnişimizin bu kazanımlarını işçi sınıfına armağan ediyoruz.

Direnişimizin bu değerleri yaratmasında bize destek olan ve her zaman yanımızda bulunan dostlarımıza teşekkür ederiz.

**Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Yaşasın onurlu direnişimiz!**

Direnişçi PTT taşeron işçileri

“Çadır kaldırıldı, mücadele sürecek!”

Direnişçi PTT taşeron işçileri, işten atma saldırısına ve taşeron köleliğine karşı 8 ay önce Topkapı AVPİM önünde kurdukları direniş çadırını eylemle kaldırdılar. Geride bıraktıkları mücadele sürecini sınıf dostlarıyla birlikte değerlendiren PTT taşeron işçileri, “Direniş çadırımızı kaldırıyoruz ancak mücadelemiz kararlılıkla sürecek!” dediler.

Eylemde konuşan PTT taşeron işçisi Rıza Soylu, taşeron işçilerin mahkum edilmek istendiği ağır çalışma koşullarına dikkat çekti. Soylu, sendikaların taşeron işçilerin kendilerinde örgütlenmelerine ayak diremelerini eleştirdi. Başlattıkları mücadelenin taşeron köleliğine karşı tüm işçi ve emekçilerin mücadelesi olduğuna değinen Soylu, bugüne dek karşılaştıkları saldırıları da sıralayarak teşhir etti. Soylu’nun ardından basın açıklamasını okumak üzere sözü direnişçi işçi Cafer Kalağ aldı.

Direnişleri boyunca dostu da düşmanı da iyi gördüklerini belirten Kalağ, sınıf sendikacısı olduklarını iddia edenlerin nasıl da kendi çıkarlarını sınıfın çıkarlarının üzerinde tuttuklarını gördüklerini ifade etti. Kalağ, 2 yıldır örgütlenme çalışması yürüttükleri PTT’de gerçekleştirdikleri toplantılar, iş bırakma eylemleri ardından 300 işçi ile sendikal olmaya hazır olduklarını ancak hiçbir sendikanın kendilerine sahip çıkmadığını vurguladı. Haber-Sen 6-7-8 Nolu Şubeler ve Hava-İş’in sınırlı desteği dışında sendikal camiadaki umursamazlığın emek dostu ve sol kurumlarda da var olduğuna değinen Kalağ, “İşbirlikçi sendikaların uzantıları gibi tutum sergilediler”

5 Ağustos 2011 Topkapı

dedi.

Kalağ, taşerona karşı mücadele programını oluşturmak için bir sempozyum gerçekleştirmeyi hedeflediklerini de belirterek, tüm mücadele dostlarını bu çalışmaya katılmaya davet etti. Açıklamanın ardından Ontex ve Legrand direnişçileri de birer konuşma yaptı.

Kubatoğlu direnişçisi Cafer Timtik’in yanısıra BDSP, Mücadele Birliği, İşçi Birliği ve UID-DER’in destek verdiği eylemin ardından direniş çadırı destekçi güçlerle birlikte kaldırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yüzlerce imza Hanoğlu için

Taksim İlyaydım Hastanesi’ndeki direnişini 1 aydır sürdüren Güllü Hanoğlu’na destek için toplanan imzalar 10 Ağustos günü İl Sağlık Müdürlüğü’ne teslim edildi. Eyleme DİSK, Birleşik Metal-İş, TTB, Sine-Sen de destek verdi.

Hastane bahçesinde toplanan emekçiler Eminönü Tramvay Durağı’na yürüdü. Tramvayla Çemberlitaş’ta bulunan İl Sağlık Müdürlüğü’ne giden kitle burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı gerçekleştiren Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, İl Sağlık Müdürü’nün sorunun çözüleceğine dair verdiği sözü hatırlattı ve Hanoğlu’nun işe geri alınmasını istedi.

Açıklamanın ardından hasta, hasta yakınları, doktor, hemşire ve diğer sağlık emekçilerinin imzalarının olduğu 1147 imza teslim edildi.

Samsun’da kıyım sürüyor

Samsun Gazi Devlet Hastanesi’nde işçi kıyımı devam ediyor. 189 gündür hastanenin bahçesinde süren direnişle taşeron köleliğine dikkat çeken Dev Sağlık-İş üyesi 5 işçiye 2 işçi daha eklendi.

İşten atılan işçilerden sendika üyesi Kadriye Esra Savaşlı, 7 Temmuz günü hastane müdür yardımcısının olduğu toplantıda şirket yetkilisi Kadir Yener tarafından sendikal olduğu için tehdit edilmişti.

Dev Sağlık-İş Samsun Temsilciliği tarafından yapılan yazılı açıklamada ise 1 Temmuz günü yeni ihaleyi alan Atlas firmasının 161 işçinin SSK girişlerini yaptırmadan hastanede çalıştırdığı ve buradaki işçiler işsizmiş gibi işçi bulmaya gönderildiği ifade edildi.

3 Ağustos 2011 tarihli tebliğde ise, 01.08.2011 tarihinde ‘şirketin kendilerine verdiği listede adının olmadığı ve girişinin yapılmadığı görülmüştür’, beyanında bulunarak Esra Savaşlı’nın işten çıkarıldığını belirten sendika, “Peki, listede adı yoksa bu arkadaşımızın 01.07.2011 tarihi ile 03.08.2011 tarihleri arası bu hastanede nasıl çalıştırıldı. Ayrıca listeye baktığımızda 4 kişinin işe yeni alındığı ve işe giriş tarihlerinin 01.07.2011 olduğu kendi listelerinde görünmektedir. Soruyoruz 04.08.2011 tarihine kadar fiili olarak hastanede çalışmayan bu 4 kişiye 01.07.2011 tarihinde nasıl iş başı yaptırılmıştır” sorularını yöneltti.

Taşeronda iş cinayeti

Havalimanı yer hizmetleri şirketi olan TGS’de güvencesiz ve sendikasız çalıştırma can aldı. Atatürk Havalimanı’nda taşeron olarak çalışan Halit Özdemir isimli işçi, işyeri hekiminin, ‘sağlıklı olduğunu’ söylemesinin ardından kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi.

5 Ağustos günü işbaşı yaptıktan sonra kendini iyi hissetmediğini söyleyerek işyeri hekimine giden Halit Özdemir, doktorun ‘bir şeyin yok, çalışabilirsin’ demesinin ardından saat 7.30 sularında kalp krizi geçirdi. Özdemir’in kalp krizi geçirmesinden 25 dakika sonra ambulans havalimanına ulaştı. Bu süre içinde kalbi duran Özdemir kaldırıldığı Mehmet Akif Ersoy Eğitim Araştırma Hastanesi’nde yapılan müdahale ile yaşama döndürüldüyse de kurtulamadı.

Bütünlüğü içi

Dünya kapitalizminin bütünü sarı ekonomik kriz tüm dünyanın ana gündemi olmayı sürdürüyor. Şu veya bu olay ya da gelişme kısa süreliğine de olsa elbette zaman zaman öne çıkabilir, fakat girmiş bulunduğumuz dönemin ana gündemi artık kapitalizmin küresel çaptaki krizdir. Tüm öteki olay ve gelişmeler bundan böyle bu zemin üzerinde bir anlam taşıyacaklardır. Krizden beslenecek, gerisin geri krizi besleyeceklerdir.

Krizden çıkışa biçilen vadeler

Dünya kapitalizminin mevcut krizini değerlendirirken iki önemli noktayı gözönünde bulundurmak gerekir. Bunlardan ilki krizin şiddeti ve süresi, öteki ise ekonomik alanın ötesindeki sosyal ve politik boyutlarıdır. Bu ikincisi, ekonomik krizin sistemin bütünsel krizi içinde değerlendirilmesi zorunluluğu olarak da ifade edilebilir.

Krizin ağırlığını itiraf etmek zorunda kalan sistem sözcüleri ve savunucuları halen aşılmasına süreler biçmekte, buna ilişkin iyimser tahminlerde birbirleriyle yarışmaktadırlar. Resmi çevrelerdeki yaygın kanı (buna pompalanan iyimserlik de denebilir), krizin bir-iki yıl içinde, en geç 2010 yılında aşılacağı yönünde. Daha temkinli olanlar ise en az 2 yıl olmak üzere 2 ila 5 yıllık sürelerden söz etmektedirler. Sonuçta burjuva dünyasının kendi içinde bile, etki ve sonuçları bakımından önümüzdeki yıllara damgasını vuracak bir kriz gerçeği üzerine herhangi bir kuşku ya da tartışma yoktur.

Fakat zaman gerek süre gerekse yıkıcı etkileri yönünden burjuva dünyasının krize ilişkin en temkinli tahminlerinin bile aşılacağını göstermekte gecikmeyecektir. Bunun gerisinde, bugünkü krizin kapsamı ve niteliği vardır. Sözkonusu olan 30 yıldır çok çeşitli yollarla ertelenen bir genel yıkımın (depresyonun) kendini artık nihayet her türlü önlemlerle boşa çıkaracak biçimde dayatmasıdır. Mevcut kriz bugün henüz bu türden bir genel yıkımın öncü sarsıntıları sınırlarında seyretmektedir. Fakat bu kadarı bile kapitalist dünya ekonomisini istisnasız tüm ülkelerde genel bir durgunluğun (resesyon) ve daralmanın içine çekmeye yetebilmiştir. Korkulan depresyondur. Tüm önlemlere rağmen ardı arkası kesilmeyen sarsıntılar bunun gerçekleşme ihtimalini günden güne büyütülmektedir. Krizin ana üssü kapitalizmin emperyalist metropollerini, en başta da ABD olduğu için, bu türden bir çöküşün etki ve sonuçları kelimenin en tam anlamında dünya ölçüsünde olacaktır.

Krizin onyıllardır ertelenen büyük birikimi

Son 30 yıl içinde genel bir durgunluk içinde bulunan kapitalist dünya, bu sınırlardaki bir krizin bir genel yıkıma dönüşmesini ikili bir mekanizma ile engelleme geldi. Bunun bir yolu, neo-liberal saldırı politikaları ile bir yandan sömürüyü yoğunlaştırmak ve öte yandan ise sermaye için yeni karlı sömürü alanları açmak ve yöntemleri bulmak oldu. Akla gelen hür türden neo-liberal saldırı, '90'lı yıllardan itibaren

“küreselleşme” adı altında sürdürülen tüm politika ve uygulamalar, buna hizmet etti ve bunda önemli bir başarı da elde edildi. Burada mevcut krizin bu alanda gösterilen tüm başarıya rağmen patlak verdiğini önemle gözönünde bulundurmak gerekir.

Genel durgunluğun bir depresyona yolaçmamasını, tersine belli canlanma dönemleri eşliğinde sürmesini olanaklı kılan ikinci temel mekanizma ise, finans dünyasında oluşan korkunç boyutlardaki şişkinlik (burjuva ekonomi dünyasının popüler deyimini ile “köpük”ler) oldu. Bu mekanizma ticari çarkın sorunsuz olarak işlenmesini, her türden tüketimin kapitalist manada gerçek sınırlarının çok üstünde gerçekleşmesini ve böylece üretim çarkının da dönmesini olanaklı kıldı. İşte şimdi felce uğrayan bu mekanizmadır. Krizin öncelikle finans dünyasındaki bir kriz olarak patlak vermesi de bundan dolayıdır. Tüm kapitalist ekonomi çarkının ne edip edip dönmesini olanaklı kılan finansal cambazlıkların, gerçek karşılığı olmayan geniş çaplı borç ve kredi denizinin, her türden sanal oyunların ve spekülasyonların içyüzü açığa çıkmış, büyü bir anda bozulmuş, finansal balonlar birbiri ardına sönmeye başlamıştır.

Finans krizinin anında “reel ekonomi”ye sığması da bu çerçevede kaçınılmazdı. Zira finansal krize yolaçan tüm yol ve yöntemler son tahlilde tam da ona hizmet ediyordu. Finansal alan “reel ekonomi” alanında yeterli kar oranıyla iş göremeyen muazzam sermaye fazlasını kendine çekerek, böylece bu alanı karlılık oranı yönünden rahatlatmakla kalmıyor, yarattığı sanal şişkinliklerle reel ekonominin ticari çarkının (ki bu kapitalist artı-değer sömürsünün nihai “gerçekleşme” alanıdır) dönmesini de olanaklı kılıyordu. Böylece durgunluktan çöküşe geçiş sürekli olarak engelleniyordu. Finans dünyasının bu yolla yarattığı ve uzun yıllara yaydığı büyümlü çözüm bir yerinden belverince, bunun gecikmeksizin “reel ekonomi” (kapitalist üretim süreci) üzerinde yıkıcı sonuçlar yaratması da bu nedenle kaçınılmazdı.

Finansal çarkın bozulması, kapitalist ekonominin aşırı üretim bunalımı gerçeğini tüm açıklığı ile gözler önüne sermiştir. Nitekim kriz şimdi finansal ve ekonomik kriz olarak iç içe seyrediyor. Çöken ya da çöküş tehlikesi yaşayan finansal kurumlara artık çöken ya da çöküş tehlikesi içinde bulunan dev üretim sektörleri eşlik ediyor. Tüm büyük ekonomilerin peşpeşe durgunluğa ve daralmaya girmesinin yanısıra, muazzam boyutlardaki Amerikan otomotiv sanayisinin halihazırdaki iflas riski tablosu bunun çarpıcı bir güncel göstergesidir.

Sonuç olarak uzun yıllardır finansal cambazlıklarla döndürülen çark artık bir yerinden kırılmıştır ve dünya kapitalizmi kendini genel bir kriz içinde bulmuştur. Resesyon şimdiden çarpıcı bir olgudur ve korkulan, etki ve sonuçları yönünden 1929'da patlak veren “Büyük Depresyon”u kat ve kat aşacak bir büyük yıkım/depresyondur.

Krizden çıkış yolları ve siyasal sonuçları

Bu krizden çıkış için burjuva dünyasının önünde

de kapitalizminin krizi

iki yol durmaktır. Bunlardan ilki, krizi işçi sınıfına ve emekçilere fatura etmektir. Bu, son 30 yıldır yapılmakta olan yeni bir düzeyde şiddetlendirmek anlamına gelmektedir. İkincisi, sermaye birikimindeki aşırılığı ve aşırı üretim fazlasını geniş çaplı bir “değersizleşme” süreci içinde ortadan kaldırmaktır. Bu ise geniş çaplı iflaslar zincirinden ekonominin yeni bir düzeyde askerileştirilmesine ve büyük çaplı yıkıcı savaşlara kadar, sosyal-siyasal ve kültürel faturası olağanüstü ağır bir dizi yol ve yöneme kapıyı ardına kadar açmak anlamına gelir. Zira kapitalizm, genel bir ekonomik çöküşe evrilme potansiyeli taşıyan geniş çaplı bir krizden, her zaman üretici güçlerin ve birikmiş zenginliklerin geniş çaplı bir tahribi olmaksızın, kendini kurtaramaz.

Kapitalizmin kendi mantığı içinde krizden çıkışın bu birbirini tamamlaması gereken iki yolu, bir arada bizi krizin sosyal ve siyasal boyutlarına taşımaktadır. Bu, mevcut krizin etki ve sonuçlarının hiçbir biçimde ekonomik ve finansal alanın kendi dar sınırları içinde ele alınamayacağı anlamına gelmektedir.

Geniş çaplı sosyal saldırılar, bu yolla sömürürün yoğunlaştırılması ve emekçilerin kazanılmış haklarının sistemli biçimde gaspedilmesi, kapitalist dünyanın son otuz yıldır krize karşı uygulanan politikası olageldi. Mevcut kriz buna rağmen patlak vermiştir ve şimdi bu politikaları yeni bir düzeyde uygulamak, krizin ağır faturasını emekçilere ödetmek, sermaye dünyası için tutmaktan kaçınamayacakları temel bir yoldur. Bu ise abartmasız tüm kapitalist dünyada sosyal dengeleri altüst edecek, tüm sosyal-kültürel sorunları ağırlaştıracak, sınıf çelişkilerini görülmemiş ölçüde keskinleştirecektir.

Yeni düzeyde bir sosyal yıkım, özellikle de işsizlik ve yoksulluk, her toplum için güçlü bir sosyal bunalım dinamiği demektir. Burjuva dünyası, elbette bugünleri de düşünerek, uzun zamandan beri buna göre hazırlanmakta, her türden bahaneyi kullanarak, gerek kurumsal ve gerekse yasal yönden polis devletine geçişi hızlandırmaktadır. Bu, burjuvazinin sosyal yıkıma/bunalıma eşlik etmesi kaçınılmaz sosyal kaynaşmalara önden hazırlığıdır. Bütün bunlar her kapitalist ülkenin kendi içinde ekonomik krizin sosyal ve siyasal krizle kopmaz organik bağlarını ortaya koymaktadır.

Sonuçta olayların sosyal ve siyasal alandaki seyri, ilkin krizin seyri ve şiddetine, ve ikinci olarak krizin faturasının kime ve

nasıl ödetileceğine, faturanın kendilerine kesilmesine karşı işçi sınıfı ve emekçilerin ortaya koyabilecekleri örgütlü dirence sıkı sıkıya bağlıdır.

Dünya sahnesinin bütününde ise aynı etkiler kendini militarizmin yeni bir düzeyde tırmanması ve emperyalistler arası mücadelenin şiddetlenmesi olarak gösterecektir. Bunda da esası yönünden bir yenilik yok kuşkusuz. ‘89 çöküşünün ardından yöneldiği dünya imparatorluğu hevesiyle Amerikan emperyalizmi bunun önünü neredeyse 20 yıldır sınırsızca açmış durumdaydı. Bu çerçevede gündün artan silahlanma yarışı ve yayılma eğilimi gösteren emperyalist bölgesel savaşlar, şimdiden dünya siyasetinin temel önemde bir olgusudur.

Fakat kriz, hele de onun ağırlaşacak seyri, bu mücadeleyi alabildiğine şiddetlendirecektir. Zira kapitalizmin kriz dönemleri her ülkede tekeller arası rekabeti ve dünya sahnesinin genelinde ise emperyalistler arası rekabeti normal dönemlerle kıyaslanamaz ölçüde şiddetlendirir. Marx’ın *Kapital*’deki ifadeleriyle, işler yolunda gittiği sürece az çok normal bir seyir izleyen kapitalist rekabet mücadelesi, “*sorun, karın değil zararın paylaşılması halini alır almaz, herkes keni payına düşen zararı en aza indirme ve bunu başkasının sırtına yükleme çabasına düştüğü*” için, görülmemiş boyutlarda şiddetlenir. Bu bilimsel gözlem her

kapitalist ülkenin kendi içinde tekeller arası rekabet için olduğu kadar, dünya sahnesinin genelinde de tekeller arası ve emperyalist devletler arası ilişkiler için de geçerlidir. Bu nedenle krizin muhtemel bir ağırlaşması durumunda emperyalistler arası ilişkileri hızla bozulacak, mücadele elbette başta iktisadi ve mali alanlarda olmak üzere tüm alanlarda, demek oluyor ki politik ve askeri planda da şiddetlenecektir.

Küresel ekonomik krizin emperyalist dünyada bir hegemonya krizinin yaşanmakta olduğu bir evrede gündeme gelmesi, bu çatışmanın şiddetini ayrıca artıran temel önemde bir etken olacaktır. Mevcut krizin merkez üssü ABD’dir ve en büyük yıkıcı etkiyi kaçınılmaz olarak o yaşayacaktır. Hegemonyası

çözülen ve krizle birlikte yeni bir düzeyde sorgulanmaya başlayan güç de ABD’dir. Ama ABD dünya sahnesinde buna rağmen halen en büyük güçtür ve askeri açıdan önemli üstünlüklere sahiptir. Tüm bunlar birarada ABD saldırganlığını şiddetlendirecek etkenlerdir; halklarla ilişkilerde olduğu kadar mevcut ve potansiyel emperyalist rakipleriyle ilişkiler alanında da. Bugüne dek ABD ekonomisinin gücü onu emperyalist dünyanın hegemon gücü konumunda tutmakla kalmadı, ona muazzam boyutlarda bir savaş makinasını finanse etmek olanağı da sağladı. Şimdi bu ilişkinin tersine döndüğü bir dönemin içindeyiz. Amerikan emperyalizminin önünde şimdi savaş makinasını kullanarak hegemon güç süresini uzatma ve tık nefes olan ekonomisine nefes aldırma sorunu var. Bugünkü Amerikan saldırganlığının önemli bir etkenidir bu ve kriz buna yeni boyutlar ekleyecektir.

Her bir ülkede ekonomik krizin seyri ve şiddeti ile sosyal-siyasal alanda olaylarını seyri arasındaki sıkı bağa ilişkin olarak söylediklerimiz, dünya sahnesinde emperyalist dünyanın içi ilişkileri için de aynı şekilde geçerlidir. Şu an krizin seyri, alabileceği muhtemel boyutlar konusunda kesin şeyler söylenemeyeceği için, bunun emperyalist dünyanın iç ilişkilerine etkileri (dolayısıyla bunun tüm insanlık için yaratabileceği ağır yıkım) konusunda da kesin şeyler söylemek olanağı yoktur. Bugünden ancak olayların gelişme yönü, yani eğilimler saptanabilir.

İşçi sınıfı ve ezilen halkların devrimci inisiyatifinin tarihi önemi

Küresel çaptaki ekonomik krizlerin emperyalist dünyadaki hegemonya krizi ile birleştiği durumlara kapitalizmin tarihinde iki önemli ve kapsamlı örnek var. Bunlardan ilki, militarizmin tırmanmasına, birinci dünya savaşına ve Ekim Devrimi ile başlayan fırtınalı sürece, ikincisi sert sınıf mücadelelerine, faşizme, ikinci bir dünya savaşına ve yeni bir devrimler dalgasına yolaçtı. Bu tarihi durumları kadereci bir bakışla bugünün olaylarının gelişme seyrine bire bir uyarlamaya kalkmamalıyız elbette. Fakat yine de önümüzdeki sürecin olaylarına bu tarihi verilerin ışığında, demek oluyor ki, geniş bir ufukla bakabilmeliyiz.

Kapitalizm bunalımlarla birlikte savaşlar ve devrimler üretiyor, geride kalan tarihi bunu kanıtıyor. Şimdi yine gündün güne şiddetlenen bir bunalımlar ve kendini bugünden bölgesel çapta gösteren savaşlar dönemi içindeyiz. Biriken muazzam sorunlar ve keskinleşen sınıf çelişkileri devrimler için de toprağı gitgide daha çok mayalıyor. Bu durumda, burjuva gericiliğinin devrimin olanaklarını boğmaya yönelik karşı-devrimci hamlelerini boşa çıkarmak ve insanlığı yeni bir büyük emperyalist savaşın telafisi zor yıkımından korumak, işçi sınıfı ve halkların gelmekte olan yeni devrimler döneminin olanaklarının ne ölçüde değerlendirilebileceğine sıkı sıkıya bağlı olacaktır.

(Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı EKİM’in Ocak 2009 tarihli 256. sayısından alınmıştır.)

“Halklar ayakta, emperyalistlerin işi daha da zor”

Kapitalist ekonomi günlerdir yeni bir kriz dalgasının altında bulunuyor. Avrupa’da derinleşen borç krizi ve ABD ekonomisiyle ilgili gelen kötü sinyallerin tetiklediği bu sarsıntı karşısında emperyalistler cephesinden tam bir panik havası var. Çözumsuz kaldıkları krizi yönetmeye çalışıyorlar, bu da işçi ve emekçilere daha ağır faturalar çıkarmaktan başka bir anlam taşımıyor.

Yaşanan süreçle ilgili Prof. Dr. Mehmet Türkay ile Doç Dr. Ahmet Öncü ile konuştuk. Öncü ve Türkay, bu sürecin krizlerin kapitalizmin doğasında olduğuna dikkat çekerken krizin toplumsal sonuçlarının önemli olduğunu vurguluyorlar.

“Maliyet toplumsallaşacak, karlar özelleşecek”

Prof. Dr. Mehmet Türkay, krizin kapitalizmin sürekliliği içerisinde değerlendirilmesi gerektiğine dikkat çekerek bunun kapitalizmin kendisine ait, içkin bir süreç olduğunu dile getirdi. Türkay şunları söyledi:

notunun düşürülmesiyle daha da belirgin hale gelen bir gelişme var. Bu gelişme aslında kendi başına değerlendirilmemeli. Daha geniş bir çerçevede değerlendirilmesi gereken bir özelliğe sahip. Çünkü kapitalizmin kendi sürekliliği içinde bu anlamı kazanır. Böyle baktığımız zaman da, şu ana kadar yaşanan sürecin maliyeti toplumsallaştırılacak, karı ise özelleştirilecektir. Sürecin gidişatına baktığımızda Amerika da bunu böyle yaşıyor. Türkiye de bundan nasibini alıyor ve alacaktır.

İktidarın bütün erteleme çabalarına rağmen onların dışında bir gelişme olarak kriz kendini açığa vurdu. Aslında daha da kötü olacağına dair tahminler çok yüksek. Önümüzdeki sonbahar itibariyle ortaya daha net bir tablo çıkacak diye genel bir kanaat var. Türkiye’yi öyle teğet falan geçmeyecek. Zaten şu anda süreci izlediğimizde, Türkiye’de zamana yayılan devleşme genel olarak fakirleşmenin de ipuçlarını veriyor. İlle de dibe vurması gerekmiyor. Bu süreç, zamana yayılan bir özelliğe sahip. Dolayısıyla kapitalizmin Türkiye’de hayata geçme biçiminin kendine has yanları var. Özellikle 2001 krizinden sonra alınan kararlar - ki birikimin sürekliliğine dair özelliğe sahipti- daha belirgin, daha güçlü bir görüntüyü erteledi. Bundan sonra ise çok fazla ertelenemeyecek, daha bariz ve hissedilebilir bir hale gelecek. Tabii bunun sonuçları ne olur çok fazla bir şey söylemek mümkün değil. Türkiye’de uzun süredir benzer şeyler yaşanıyor ve toplumsal sonuçları çok fazla beklenen düzeyde bir tepkiye de dönüşmedi. Bahsettiğimiz haliyle bu kriz kendi sürekliliği içerisinde uzun bir süre devam edecek. Belki de şunu söylemek lazım. Bundan sonra özel bir durum olarak krizi tartışmamak lazım. Bu kriz değil, kapitalizmin kendisine ait, içkin

bir süreç.

Bunun ötesinde sonbaharda endeksler açıklanacak. Sanayi endeksi geriledi bu da istihdamın gerilemesi anlamına geliyor. İnsanlar yeniden fakirleşmiş durumda. Sonbaharda bu sürecin etkileri daha belirgin hale gelecektir.

“Her yerde halklar ayakta”

Doç Dr. Ahmet Öncü ise 2007 ve 2008 krizinden farklı olarak bu süreçte emekçilerin ayakta olduğunu belirterek Kuzey Afrika ve Ortadoğu’daki halk isyanlarının, emekçi sınıflara umut aşıladığını, yol gösterdiğini dile getiriyor. Yunanistan, Amerika, İngiltere, İspanya ve son olarak İsrail’de emekçilerin ayağa kalktığını belirtiyor.

Öncü, bu sürecin kapitalizmin genel krizi içerisinde bir evre olduğunu belirterek başladığı konuşmasında şunları ifade ediyor:

“Bu durum, 1970’lerin başlarına kadar götürülen, kapitalizmin genel krizinin içerisinde yeni bir evredir. Krizin, kapitalizmin değişik araçlarla ertelediği ve bugüne kadar getirdiği ama kaçınılmaz olarak her defasında yüzleştiği bir sorundur. Arkasında, Marksitlerin aşırı sermaye birikimi olarak tanımladıkları, kar oranlarının düşmesinde kendini ifade eden ve kar oranlarını yukarı çekebilmek için de sürekli sömürüyü ve çalışanlar üzerindeki baskıyı arttırmak zorunda olduğu, bu nedenle de ulusların arasında, devletlerin arasındaki çelişkiyi sınıflar arasındaki çelişkiyle arttıran bir sistemin kaçınılmaz bir sonu bu. Kapitalizm, krizlerle her zaman başetmeyi kendisine hedef olarak koyduğu için şimdi de birtakım yöntemler geliştirmeye çalışıyor. Şimdiki süreç, 2008’de Big Brothers’tan bugüne kadarki koşullarla daha farklı. Biraz amiyane tabirle konuşacak olursak gelişmiş emperyalist-kapitalist devletler 2007’de başlayıp 2008’de doruğa çıkan ve mali kriz olarak tezahür eden, daha sonra da reel sektöre yayılan krizin karşısında halkın vergileriyle büyüyen devlet kaynaklarını bankaları kurtarmakta kullandılar. Bu aynı zamanda banka, finans sektörünün krizini aşmaya yardımcı olurken kamu sektörünün ve devletlerin krizini özellikle kurtarma operasyonlarının olduğu ülkelerde derinleştirdi. Bu başlı başına yeni bir krizdi. Mali krizden maliyenin krizine dönüştü. Piyasalarla süren bir sistem bu. Bankaları, taşıdıkları kamu borçlarından dolayı krize itti. Yunanistan, Portekiz, İspanya örneklerine İtalya da eklendi. Amerika Birleşik Devletleri’nin de kredi derecelendirme notu düşürüldü. Bu sürecin içinde şöyle bir gerçek ortaya çıktı. Devlet borçlarının büyümesi mali sermaye, finans sermayesinin krizine dönüştü. Bu da şu aşamada devletler arasında bir sorun olarak gözüküyor. Bu durum, emperyalizmin kendi iç çelişkilerini de açığa çıkarıyor.

“Krizin faturasını emekçiler ödüyor”

Bu açıdan asıl soru bizim neye bakacağımızdır. Toplumsal sınıflar açısından, işçi sınıfının ve emekçilerin yanında olan insanlar bu krizi şöyle görmeli. Her kriz hangi şekilde tezahür ederse etsin, hakim sınıflar hangi şekilde bu krizi aşmaya çalışırsa çalışsın krizin faturasını emekçiler ödüyor. Bu tarih yakın dönemde gördüklerimizden farklı özellikler taşıyor. Kuzey Afrika ve Ortadoğu’daki halk isyanları-devrimleri daha rotasını bulamamış olsa da içerisinde çok sağlam, güçlü bir antikapitalist, neoliberal politikalara karşı giderek cisimleşen bir muhalefeti içeriyor. Bununla birlikte dünyanın gelişmiş ülkelerindeki emekçi sınıflara umut aşıladığı gibi yol gösterdi, gösteriyor. Yunanistan, Amerika, İngiltere, İspanya son olarak İsrail ve her yerde halk ayakta. Bu açıdan işler çok daha karışık. Bir başka şey daha eklemek lazım. Sınıf mücadelesinde yeni bir evreye geçildi. 2007-2008 dönemindeki krizin toplumsal sınıflar açısından yansıması daha az mücadeleci, daha az bilinçli bir halk ve işçi sınıfı karşısında hakim sınıfların projelerini hayata geçirmesi olanağını sunuyordu. Bu konjonktürde onun da olmadığını görüyoruz. Halk ayaklanmış durumda.

“Dünya kapitalizmi büyük bir sıkıntı içerisinde”

Bu resmin içerisinde bir de Çin’i katmak gerekiyor. Çin, dünya ekonomisinin ve kapitalizmin fazlasıyla bel bağladığı, yeni artı değer alanları olarak gördüğü bir ülke. Bu tarihte, burada da bir tıkanma yaşanıyor. Çin, giderek enflasyona yenik düşmeye başladığı için, bu enflasyonun sonuçlarının hem gelecekteki ekonomik büyümesini hem de toplumsal yönünü nasıl etkileyeceğini bilemediği için 2007-2008’de olduğu gibi açık bütçe, yani kamu harcamalarını arttırarak ya da üretime kamu kaynaklarını daha fazla aktararak bir çözüm oluşturamayacak. Kısıtlayıcı politikalar uygulamak zorunda kalacak. Çin’in de bu konjonktürde büyümesinin eskiye oranla daha az bir ihtimal olduğu görülüyor. Tüm bunları birarada düşündüğümüzde dünya kapitalizmi büyük bir sıkıntı içerisinde.

“İşçi kesiminin üzerindeki baskı artacak”

Gelişmelerin Türkiye’ye yansımalarına bakarsak, önümüzdeki dönemde bütün devletler ve burjuvaziler arasında dünya piyasalarındaki rekabet derinleşmeye başlayacak. Burjuva iktisatçıları buna çeşitli isimler koyacaklar. Şu anda Türkiye’nin de, cari açığa ifadesini bulan bir kırılma var. Türkiye’de para politikaları açısından bakarsak, işçi kesimin üzerindeki baskının arttırılması gerekiyor. Daha ciddi olarak işçi sınıfını aşağıya ittirerek krizden çıkmaya çalışacak. Kendi politikası açısından başarı olur mu? Dünya ekonomisi büyümüyor ve büyümeyecek. 2012 yılında büyüme oranlarının düştüğü, işsizlik oranlarının arttığını göreceğiz. Çalışanların üzerinde her noktada sömürüyü arttırmak üzere üretimde baskı olacak. Bu da genel çerçevede içinde Türkiye’nin de yaşayacağı bir durum olarak görünüyor.

Londra'da öfke patlaması...

Emekçilerin öfkesi kabından taştı!

Geçtiğimiz günlerde İngiltere'nin başkenti Londra'nın kuzeyindeki Tottenham semtinde siyahi bir gencin polis cinayetine kurban gitmesi bardağı taşıran son damla oldu. Mark Duggan adlı 29 yaşındaki siyahi bir gencin polis kurşunu ile yaşamını yitirmesi üzerine bölgedeki polis karakolu önünde toplanan göstericilere yönelik polis saldırısının ardından Tottenham sokakları göstericiler tarafından yangın yerine çevrildi.

Emekçilerin katılımının sürekli arttığı çatışmalar günlerce sürdü. Öfke patlaması Tottenham ile de sınırlı kalmayarak çevre bölgelere yayıldı. Manchester, Nottingham, Birmingham, Liverpool ve Bristol'da da öfke sokaklara taştı.

Elbette ki tüm bunlar İngiliz devleti tarafından açık bir terörle karşılandı. Sokaklara dökülen kitleler üzerinde polis terörü estirildi. Yüzlerce kişi gözaltına alındı, tutuklandı. Tüm bunların yanında olaylar sırasında 26 yaşındaki bir genç otomobil içinde ölü bulundu. Polis konuyla ilgili ayrıntı vermezken, göstericiler cinayetin polis tarafından gerçekleştirildiğini ifade etti.

Kapitalizmin metropollerinde yoksulların sesi yankılanıyor!

İngiltere'yi sarsan bu patlama kapitalizmin metropollerinde neler olduğunu da açığa çıkarmış oldu. Yaşananlar burjuva medyanın yansıttığı gibi çetelerin ya da yağmacıların devletle çatışması değil, kapitalizmin yıkıma uğrattığı emekçilerin öfkelerinin kabından taşmasıdır. Bunu daha iyi anlayabilmek için yakın zamanda Londra'da sokak eylemlerinin boyutlarına kabaca bir göz atmak bile yeterli olacaktır.

İlk olarak geçtiğimiz Mart ayında yapılan eylemi ve içeriğini hatırlamak anlamlı olacaktır. Bu dönemde İngiliz hükümeti emekçiler aleyhine yeni bir saldırı paketini gündeme getirmişti. Özellikle kamuda geniş çaplı kesintilere gidilmesini öngören bu neo-liberal saldırı paketine karşı 500 bin emekçi Londra'da meydanları doldurmuştu. Polis barikatları karşısında emekçilerin öfkesinin açık çatışmalara döndüğü bu eylem, İngiltere'de son yirmi yılda düzenlenen en kitlesel eylem olarak tarihe geçmişti.

Diğer bir örnek de geçen yılın sonlarında harçların artırılmasına karşı sokaklara dökülen üniversite gençliğinin eylemleridir. Neo-liberal saldırılar ekseninde hayata geçirilen harç zamları gençlik kitleleri tarafından tepki ile karşılanmış, eyleme dönüşen gençliğin öfkesi Londra sokaklarını bir kez daha savaş alanına çevirmişti.

Esasında bu örnekler yalnızca İngiltere'de yaşanmıyor. Son yıllarda dünyanın çeşitli yerlerinde yaşanan örnekler emekçilerin son derece büyük bir öfke biriktirdiğini gösteriyor. Öfke de olumlu örneklerin içinde zincirleme olarak sokağa taşıyor. Bu sokak eylemleri içerisinde ise işsiz ve yoksul gençliğin öfkesi de özel bir yer tutuyor. Paris banliyölerinde geçtiğimiz yıllarda gerçekleşen öfke patlaması, Londra örneğine benzer bir biçimde polis kurşunuyla can veren bir gencin ardından yaşanmıştı. Diğer taraftan Atina sokaklarına kurulan ve günlerce korunan barikatlar, kapitalizmin krizinin faturasının kendilerine ödetilmesine karşı "Sol Meydanı'nı" dolduran Madridli emekçiler, metropollerde yaşanan bunalımın kapitalizmin bunalımlarından ayrı olmadığını, tersine bunun bir parçası olduğunu gösteriyor. Sınıf ve kitle mücadelesi en gerisinden en ilerisine emperyalist-

► İsyan dalga dalga büyüyor

İngiltere'de, militan sokak gösterileri dalga dalga yayılmaya devam ediyor. Londra, Nottingham, Birmingham, Liverpool, Manchester, Salford, Leicester, Wolverhampton ve Bristol kentlerinde çok sayıda bina ateşe verilirken yağmalama eylemleri gerçekleştirildi. Polis karakolları hedef seçildi. Cumartesi gününden bu yana ülke genelinde gözaltına alınanların sayısının 1100'ü aştı.

► Duggan'a ilişkin ilk resmi açıklama

Mark Duggan'ın ölümüne ilişkin ilk resmi açıklama yapıldı. Bağımsız Polis Şikayetleri Komisyonu, polis kurşunuyla yaşamını yitiren Duggan'ın polise karşı ateş açtığı yönünde herhangi bir kanıt ulaşılmadığını belirtti. Komisyonun açıklamasında balistik incelemeler sonucu Duggan'a ait olan silahın ateş almadığının anlaşıldığı söylendi. Cumartesi günü eylemlerin başlamasından ardından emniyet yetkilileri tarafından yapılan açıklamada ise Duggan'ın polise ateş açması sonrası vurulduğu ifade edilmişti.

kapitalist zincirin tüm halkalarında büyüyor.

Emekçilerin öfkesi nereden geliyor?

Bugün asıl bilince çıkarılması gereken nokta ise emekçilerin bu öfkesinin nereden kaynaklandığıdır. Tüm dünyanın burjuva basını sokaklara dökülen insanları çete ve yağmacı olarak göstererek manipülasyon yapmaya çalışıyor. Ancak bunlar, emekçilerin düzeni bu kadar radikal bir biçimde karşılarına alabilme gücünün nereden geldiğini açıklayamıyor.

Bilindiği gibi kapitalizm dünya ölçeğinde yapısal bir kriz yaşıyor. Krizi aşmaya güçleri yok, tek çareleri ise faturanın emekçilere ödetilmesi... Bu fatura ödetme işlemi çok çeşitli biçimler altında emekçilerin karşılarına çıkarılıyor. İşten atmalar, sosyal hak gaspları, çalışma biçimlerinde emekçiler aleyhine yapılan değişiklikler, kamu alanlarında kesintiler vb. her şey krizin faturasının emekçilere ödetilmesinin birer aracı oluyor. Bunların doğal bir sonucu olarak da emekçilerin yaşam koşulları kötüleşiyor, sefalet ve işsizlik her geçen gün artıyor. Kapitalizmin iki karşıt sınıfı arasındaki onulmaz uçurum daha da keskinleşiyor.

Tüm bu çelişkiler, kapitalist metropollerde de açık olarak görünüyor kuşkusuz. Emekçiler metropollerin kenar mahallelerinde yoksulluk ve sefalet içinde yaşıyor. Buralarda devlet ve polis eliyle her türlü kirli ilişkiler ve yozlaşma yaygınlaştırılmaya çalışılıyor. Ancak aynı şehrin sınırları içinde başka birileri sefahat içinde yaşıyor, kapitalizmin tüm "nimetlerinden" dilediği gibi

faýdalanabiliyor. İşte metropollerdeki bu kutuplaşma, yaşamın gündelik akışında bile emekçilerin gözüne batıyor.

Son yaşanan olaylar vesilesiyle İngiltere'nin durumu üzerinde kısaca durmak konuyu örneklemek açısından yeterli olacaktır. Geçen yıl işbaşı yapan Muhafazakar-Liberal Demokrat koalisyon hükümeti, ülke ekonomisinin iyileştirilmesi ve bütçe açığının giderilmesi adına özellikle kamu sektöründe ciddi bir kesinti programı ile yeni bir vergi artışı hayata geçiriyor. Bu kesintiler de işten atılmaları beraberinde getiriyor doğal olarak. Resmi rakamlara göre yüzde 8 olan işsizlik oranı, İngiltere için son 17 yılın en yüksek işsizlik seviyesi olarak ifade ediliyor.

Bunların yanında Tottenham'ın yapısı da kıvılcımın neden bu bölgeden çıktığına dair ipuçları veriyor. Kuzeyde yer alan bu bölge Londra'nın en yoksul semtlerinden biri. Semtte her iki kişiden biri işsiz ve buradaki çocukların yarısından çoğu açlık sınırının altında yaşıyor. Ayrıca Tottenham çeşitli etnik grupların bir arada yaşadığı da bir semt. En çok siyahi nüfusun yaşadığı belirtilen semtte özellikle polisin siyahilere ve farklı etnik kökenden insanlara karşı tutumu sık sık eleştiriliyor.

Kısacası, bugün Londra'da yaşanan, emekçilerin kapitalizmin yıkım saldırıları karşısında biriktirdiği öfkenin polis cinayeti vesilesi ile taşması ve sokaklara akmasıdır. İlk gün toplanılan polis karakolu önünde dile getirilen adalet talebinin de sokakları yangın yerine çeviren bu muazzam öfkenin de gerisinde sözünü ettiğimiz birikim vardır.

İsyan dalgası İsrail’de!

Sınıf mücadelesi enternasyonal kardeşliğin yolunu döşüyor!

Arap dünyasındaki halk isyanları dalgasının yarattığı sınırlı sonuçlar bile Tel Aviv’deki siyonist şeflerin uyularını kaçırmaya yeterli olurken, İsrail’de Yahudi/Arap işçi ve emekçilerin ayağa kalkması, oryantalist/ırkçı-siyonist rejimi “aşıl topuğu”ndan vurdu.

İrkçı-sağcı hükümet, ilk şaşkınlığı üzerinden atar atmaz birtakım tavizler vererek yangını söndürmeye çalıştı. Ancak havuç-sopa politikası izleyen Benyamin Netanyahu hükümetinin manevrası pek bir işe yaramadı. Kısa sürede yayılan eylemler, Yahudi/Arap emekçilerden güçlü destek alırken, siyonist rejimi meşruluk krizine doğru sürükledi.

Tel Aviv ve Kudüs başta olmak üzere çok sayıda kente yayılan eylemler hem İsraili hem Filistinli işçi ve emekçiler için büyük bir önem taşıyor. Hatta bu eylemleri, Ortadoğu’nun geneli açısından da önemli saymak mümkündür. Zira emperyalist güçlerin bölge halklarının başına musallat ettiği ırkçı-siyonist rejimin, Yahudi işçi ve emekçilerin sınıf eksenli mücadelesi olmadan yenilgiye uğratılması mümkün değil. İsrail’deki eylemleri, uzun yıllardan sonra bu yönde atılmış ilk ama önemli adımlar olarak düşünmek gerek.

Sınıf çelişkileri öne çıkıyor

İsrail’de kişi başına düşen milli gelir batı Avrupa ülkeleri düzeyindedir. Uluslararası Yahudi sermayesi ve ABD’den mali destek alan ırkçı-siyonist rejim, Ortadoğu’nun “demokrasi ve refah adası” olmakla övünmeyi marifet sayıyordu. Filistin halkına karşı uyguladığı ırkçı politikalar, “demokrasi adası” efsanesinin safsatadan ibaret olduğunu yıllar önce gözler önüne sermişti. İşçi ve emekçilerin “toplumsal adalet” ve “doğrudan demokrasi” talebiyle başlattığı eylemler, “refah adası” söyleminin de safsata olduğunu gözler önüne sermiş bulunuyor. Bu arada “doğrudan demokrasi” talebi, siyonist rejimin Yahudi işçi ve emekçiler için de “demokrasi vahası” olmadığını kanıtlıyor.

İsrail zengin bir ülkedir. Ancak bu zenginlik işçi ve emekçilerin değil, azınlık olan burjuvazinin elinde toplanıyor. Evden atılan bir kadının çadır kurarak tepkisini ortaya koyması üzerine başlayan eylemlerin kısa sürede kitleselleşmesi, sınıflar arası uçurumun İsrail’de de giderek derinleştiğini gözler önüne sermiştir. Konut sorununa, hayat pahalılığına, işsizliğe, sağlık ve eğitim haklarının paralı hale getirilmesine, yolsuzluk ve rüşvete karşı patlak veren eylemler, İsrail burjuvazisinin sadece Filistin halkını değil, Yahudi işçi ve emekçileri de ezdiğini, onlara kölece yaşam koşulları dayattığını ortaya koymuştur.

İrkçı-siyonist ideolojiyle işçi ve emekçilerin bilincini zehirleyen, sınıf kimliğini yozlaştırıp etnik/dinsel kimliği öne çıkaran Yahudi burjuvazisi ve onun rejimi, bu alanda kayda değer başarılar elde etmesine rağmen patlak veren isyan, kapitalizmin egemen olduğu her yerde temel sorunun sınıfsal olduğunu çarpıcı bir şekilde yeniden kanıtlamıştır. Kapitalizm, her koşulda zenginliği bir yerde yoksulluğu bir yerde biriktiren bir düzendir. Ölü emekten başka bir şey olmayan sermayenin canlı emeğin kanıyla beslenen bir vampir olarak hareket etmesine olanak sağlayan kapitalizm döne döne uzlaşmaz sınıf çelişkileri üretir. Bu ise, canlı emeğin ölü

► Tahrir, Sol, şimdi de Rothschild...

İsrail’in başkenti Tel Aviv’deki şehrin en prestijli caddelerinden biri olan Rothschild, 600’den fazla çadırla, 2 binden fazla kişiye ev sahipliği yapıyor. Ortak yaşamın gerektirdiği birçok alan oluşturulmuş ve kolektif bir yaşam yürütülüyor. Geniş bir çadır mutfakta yemekler hazırlanıyor. Ortaya çıkan bulaşık ise çadır mutfağın hemen berisinde ortaklaşa yıkanıyor. İlk yardım çadırında ise İnsan Hakları İçin Doktorlar Örgütü’nden doktorlar gönüllü hizmet veriyor. Bazen bir gönüllü ortalığı temizliyor, bazen de belediye temizlikçileri rutin hizmetlerini sürdürüyor. Akşamları ise müzik grupları gönüllü ufak konserler düzenliyor. Bunun yanında hayat pahalılığı ve protestoların tartışıldığı ortak sohbetler gerçekleştiriliyor. Bunlar da gece geç saatlere kadar sürüyor. Sabahları çadırdaki uyananlar kalkıp işlerine gidiyor.

emeğe karşı isyanını kaçınılmaz kılıyor. Aralarında önemli farklar olmasına rağmen hem Arap ülkelerinde hem İsrail’de patlak veren isyanlarda aynı şiarların yükseltilmesi, bu evrensel gerçeği bir kez daha kanıtlamıştır.

Esas olan bağımsız sınıf kimliğidir

Milliyetçilik, ırkçılık, dincilik işçi ve emekçilere insanca çalışma ve yaşam koşulları sağlamıyor. Tam

tersine, bu gerici burjuva ideolojilerin etkisi altına giren işçi ve emekçilerin sınıfsal kimliği erozyona uğradığı için, kölelik zincirleri daha da kalınlaşıyor. Zira sınıf eksenli mücadeleyi başaramayan ya da bundan uzak duran işçi-emekçilerin esaret zincirlerinin kalınlaşmasını hiçbir güç önleyemez. Buna karşın hiçbir güç de koşullar oluştuğunda işçi ve emekçilerin sınıf eksenli mücadeleyi yükseltmesini de engelleyemez.

Bilinçleri yıllardır ırkçı-siyonist zehirle bulandırılan Yahudi işçi ve emekçilerin uzun sayılabilecek bir suskunluğun ardından, Yahudi burjuvazisine ve onun rejimine karşı sınıfsal taleplerle ayağa kalkmaları, üstelik bunu Filistinli Araplarla omuz omuza yapmaları, sınıf çatışmaları diyalektiğinin çarpıcı bir örneği olmuştur.

Tepeden tırnağa militarize edilen, “güvenlik” paranoyası ile sersemletilen, Filistinli/Arap “öcüsü” ile korkutulan bir toplum olmasına rağmen, İsraili işçi ve emekçilerin “toplumsal adalet” ve “doğrudan

İsrail’de halk “reformlara” kanmıyor

İsrail’de 6 Ağustos akşamı 250 binden fazla kişi, hayat pahalılığını protesto etmek için çeşitli kentlerde sokaklara döküldü.

Tel Aviv’de binlerce gösterici, ellerinde bayraklarla ve davullar çalarak, caddelerde yürüdü. “Halk için sosyal adalet” ve “devrim” sloganları attı. Bazı göstericiler ellerinde, “Kazançlardan önce halk”, “Kira, bir lüks değildir”, “İsrail çok pahalı” ve “İşçi sınıfının kahramanları” yazılı pankartlar taşıdı.

Kudüs’te de göstericiler İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu’nun konutunun önünde toplandı. İsrail hükümetinin açıkladığı reformların, halkın üzerinde gerçek bir etkisi olmayacağını savunan göstericiler talepleri karşılanana kadar eylemlerini sürdüreceklerini dile getirdiler.

Netanyahu, gösterilerin ardından inşaat izni ve vergi indirimi dahil olmak üzere bir dizi reform açıklamıştı. Ayrıca elektrik fiyatlarındaki artışın durdurulduğuna, vergilerde indirimle gidilerek yüzde

20’den yüzde 12’ye çekildiğini söyledi. Ancak bu reformlar halkın öfkesini yatıştırmaya yetmedi.

Talepler hükümete iletildi

Protesto hareketine katılan İşçi Sendikaları Konfederasyonu, Ulusal Öğrenci Birliği, doktorlar, emekliler, taksiciler ve diğer kesimlerin temsilcileri, sosyoekonomik değişiklik ve sosyal adalet talepleriyle ilgili uzun bir listeyi hükümete ilettiler. Listede yüksek konut fiyatlarının düşürülmesi, gıda, petrol ve elektrik harcamalarının düşürülmesi, vergilendirmede indirime gidilmesi, parasız eğitim ve sağlık sisteminde değişikliğe gidilmesi gibi talepler yer alıyor. Özellikle alınan yüksek vergilere dönük büyük bir tepki var. Vergilerin nereye gittiği sorusunun cevabı ise ülkedeki yüksek “güvenlik” harcamaları. “Savunma” için ayrılan miktarın yaşam standartlarını yükseltmek için kullanılması isteniyor.

demokrasi” istemleriyle ayağa kalkmaları, burjuva ideolojisiyle sersemlemenin geçici, sınıfsal kimliğin ise baki olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Siyonist rejimin yıkılması bölge işçi ve emekçilerinin çıkarıdır

Emperyalistlerin desteği ile inşa edilen siyonist İsrail devleti, kurulduğu günden beri bölgesel çapta işçi ve emekçilerin çıkarlarına saldırmış, her türlü ilerici-devrimci gelişmeye karşı aktif düşmanlık politikası izlemiştir. Emperyalistlerin desteği, katliamlar ve sürgünlerle boşaltılan Filistin topraklarını gaspederek İsrail devletini kuran siyonistler, Yahudi işçi ve emekçileri de bu suça ortak etmişlerdir. İşçi sendikası Histadrut, rejimin ırkçı-siyonist politikalarını destekleyerek kabarık bir suç dosyası biriktirmiştir.

Bu olgu, Yahudi işçi ve emekçileri vebal altında bırakmakla kalmamış, sınıfsal kimliklerinin gelişimini de engelleyerek sakatlamıştır. İsraili işçi ve emekçiler, doğalarına

aykırı olmasına rağmen, uzun yıllar siyonizmin dolgu malzemesi olmaktan kurtulamamış, dolayısıyla kölelik zincirlerini kırma mücadelesinden uzak durmuşlardır. Yani siyonizm sadece Filistin halkını değil, Yahudi işçi ve emekçileri de, tahakküm altına almıştır. Dolayısıyla ırkçı-siyonizmin yenilgisi, Yahudi işçi ve emekçilerin özgürleşmesi için olmazsa olmaz koşullardan biridir. Bu noktada farklı haklardan işçi ve emekçilerin çıkarlarıyla Yahudi işçi ve emekçilerin çıkarları çakışmaktadır. İsrail’de başlayan eylemler, bu bilincin gelişmesine önemli katkılarda bulunacaktır.

Siyonizme ve her tür gericiğe karşı enternasyonal dayanışma...

İsrail’deki isyan, Filistin ve Arap dünyasındaki işçi ve emekçilerin milliyetçi-dinci ideolojilerin etkisinden kurtulmalarına katkıda bulunacaktır. İsrail’in de sınıflı bir toplum olduğu, bu ülkede de birbiriyle çatışan sınıflar olduğu, siyonist etkiye rağmen Yahudi işçi ve emekçilerin Filistinli sınıf kardeşleriyle omuz omuza mücadele edebildiğinin görülmesi büyük bir önem taşıyor. Tel Aviv’de çadır kuran gençlerin Tahrir Meydanı’ndaki direnişe atıfta bulunmaları, bir diğer önemli noktadır. Bu etkileşim, emekçilerin

► Gelir uçurumu

İsrail, gelişmiş dünyada gelir düzeyleri arasındaki farkın en yüksek olduğu ülkeler arasında yer alıyor.. Bir İsrailinin ortalama maaşı ayda 2 bin 500 dolar civarında ancak öğretmenler ve sosyal yardım uzmanları ayda 2 bin doların altında kazanıyor. Tel Aviv ve Kudüs’te sadece iki odadan oluşan küçük apartman dairelerinin fiyatı 500 bin doları bulabiliyor. Kiralar ise bir odalı evler için 1000 doların, iki odalılar için 2000 doların üzerine çıkıyor.

enternasyonal dayanışmaya eğilimli olduklarını gösteriyor. Bu gelişmelerin Yahudi ve Arap

emekçiler arasındaki önyargıların kırılmasını kolaylaştıran bir rol oynaması kaçınılmazdır.

İsyan hali işçi ve emekçilerde bilinç sızramaları için en uygun iklimi yaratır. Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da yaşanan ve halen devam eden isyanların İsrail’i de kapsamaması, son derece hayırlı bir gelişme olmuştur. Zira bu durumda bölge ülkelerinin tümünde işçi ve emekçilerle egemen sınıflar arasındaki çatışma şiddetlenmiş, egemen sınıfların emekçiler üzerindeki ideolojik tahakkümüne ciddi bir darbe indirmiştir. Bu gelişmeler, aynı zamanda enternasyonal dayanışmanın önemi ve zorunluluğu konusunda bir bilinç açıklığının ilk nüvelerinin filizlenmesine katkıda bulunmuştur.

Tüm bunlar henüz bir başlangıç. Bu arada emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçileri karşı saldırıya da geçmiş bulunuyor. Ancak her şeye rağmen farklı ülkelerdeki işçi ve emekçilerin bir sınıf olarak hareket etmeye başladıkları, buna bağlı olarak sınıf eksenli bir mücadele yükselttikleri ve bu sürecin enternasyonal dayanışma için zemin hazırlayacağı gerçeği değişmiyor. Sınıfa karşı sınıf eksenli mücadelenin gelişimi, işçi ve emekçilerin bölgesel çapta da sınıf çıkarlarının kesiştiğini görebilmelerini kolaylaştıran yeni bir dönemin kapılarını açacaktır.

9 Ağustos 2011 | Sili

Şili’de dev gösteriler

Şili’de eğitimin özelleştirilmesine karşı öğrencilerin haftalardır gerçekleştirdiği eylemler devam ediyor.

4 Ağustos günü başkent Santiago’da yapılan eylemde polisin öğrencilere, saldırması sonucu şehir savaş alanına döndü. Yolları kapatıp, çöp tenekelerini ateşe veren öğrencilere polis su ve göz yaşartıcı gazla saldırdı. Yüzlerce öğrenci yaralandı ve gözaltına alındı.

Öğrenciler nitelikli ve parasız eğitim için **9 Ağustos** günü büyük bir gösteri düzenledi. Başta başkent Santiago olmak üzere çeşitli kentlerde gerçekleştirilen eylemlere polis saldırdı. Çıkan çatışmalarda yüzlerce kişi gözaltına alındı.

Santiago’da 70 bin kişi sokağa çıkarken diğer kentlerde de binlerce kişi hükümetin eğitim reformunu protesto etti. Santiago’da devlet başkanlığına yürümek isteyen kitleye polis gözyaşartıcı bomba ve tazyikli su ile saldırdı. Göstericiler ise ateş yakarak yollara barikatlar kurdular. Çıkan çatışmalarda 23 polisin yaralandığı belirtilirken Santiago’da en az 72, ülke çapında ise 273 kişi gözaltına alındı.

5 Ağustos 2011 | Madrid

Bielefeld’de faşistlere geçit yok!

6 Ağustos Cumartesi günü Almanya’nın Bielefeld şehrinde eylem gerçekleştirmek isteyen neonaziler, Bielefeld’e yakın şehir ve kasabalardan toplu olarak trenle gelip şehir merkezinde yürüyüş yapmak istediler. Bielefeld’in ilerici ve devrimcileri de bu eylemi engellemek için günler öncesinden çalışmalar yaptılar. Güçlü ön hazırlığa rağmen eyleme katılım oldukça zayıftı. Trenden inmesi

beklenen neonazileri engellemek için tren istasyonunun önünde toplandı. Bielefeld tren istasyonunun önünde bulunan, katledilen yahudilerin isimlerinin ve ölüm tarihlerinin yazılı olduğu anıtın önünde, isimler ve özgeçmişlerinin okunmasıyla eylem başladı. Yapılan konuşmaların ardından neonazilerin gelmesi beklendi. Trenden inen neonaziler yoğun polis korumasıyla istasyonun dışında, yürüyüş yapmalarına izin verilmeden bir süre bekletildiler. Bu süre içinde antifaşist sloganlar hiç susmadı. Neonazilerin yürüyüş yapmaları için izin verilmedi.

BİR-KAR ise yürüyüş güzergahına “Faşizm düşünce değildir, suçtur! Tüm faşist parti ve organizasyonlar yasaklansın!” yazılı afişleri yaptı. Eyleme ise “Savaş, faşizm, kriz kapitalizmin ürünüdür, çözüm ise sosyalizmdir!” pankartıyla katılım sağladı.

Kızıl Bayrak / Bielefeld

“Öfkeliler” Sol Meydanı’nda

İspanya’da geleceksizlik ve işsizliğe karşı süren eylemler 4 Ağustos günü polis terörünün hedefi oldu. 2 Ağustos günü polisin Sol Meydanı’nı boşaltarak burayı abluka altına alması **4 Ağustos** günü protesto edildi. “Öfkeliler”in Sol Meydanı’na girmek istemesi üzerine polis göstericilere saldırdı. Şiddetli çatışmaların yaşandığı kentte çok sayıda eylemci yaralandı. Saldırı sonucunda 4 kişi hastanede tedavi altına alındı.

Polis terörüne rağmen geri adım atmayan “Öfkeliler” **5 Ağustos** günü Sol Meydanı’na tekrardan girdiler. 5 bini aşkın sistem karşıtı meydandaki heykele ‘saygı’ yazarken, yaptıkları açıklamalarda “Meydan halkın. Bugün kutlama yapmalıyız çünkü savaşı kazandık. Bu akşam güneş (İspanyolca Sol demek) doğdu” dediler.

Sistem karşıtları düzenledikleri basın toplantısı ile İçişleri Bakanı Antonio Camacho’nun istifasını istedi.

TC'nin transformasyonu, GOP ve hegemonya savaşları / 2

Volkan Yarasır

TC'nin transformasyon sürecinde AB etkisi

TC'nin transformasyon sürecini etkileyen faktörlerden biri de AB-TC ilişkileridir. Kapitalizmin yapısal krizinin yansımalarından biri emperyalist özneler arasında çelişki ve çatışmaların artması oldu. Emperyalist özneler arasında hegemonya savaşları, hamleleri şiddetlendi. GOP bu anlamıyla da şiddetli gerilim alanı ya da coğrafyası olarak öne çıktı. Kapitalizmin yapısal krizi kıta Avrupası'nda kendini devletlerin mali/borç krizi olarak dışavurdu. Özellikle 2009 itibarıyla Yunanistan'da başlayan bu süreç senkronize bir şekilde Avrupa'nın Akdeniz havzasını sardı. İrlanda Avrupa'nın toksik bankacılık/zombi bankacılık merkezi olarak çıktı. İrlanda iflasın eşliğinden döndü. Portekiz borç krizi dalgasıyla sarsılmaya başladı. İspanya'nın toksik bankacılık merkezi olan Portekiz'in krizi İspanya'da borç krizi hatta iflasın önünü açtı. Borç krizi senkronunun şiddetlenmesi İtalya'yı mali kriz sarmalına soktu. İtalya'nın ardından Belçika'nın da krize girmesi bekleniyor. İtalya Avrupa'nın üçüncü, İspanya Avrupa'nın beşinci büyük ekonomisi olarak kıtadaki tüm dengeleri sarsabilir. Bu gelişme finans sisteminin büyük sarsıntılar geçirmesi demektir. Süreç sadece kıta Avrupası'nı değil dünya finans sistemini etkileyecek boyuttadır. Devletlerin mali krizinin küreselleşmesi finans sisteminin çöküşünü ifade edebilir.

Bugün burjuva iktisatçıları tarafından bile küresel stagflasyondan hatta küresel depresyondan bahsedilmesi boşuna değildir. Kıta Avrupası'nda emek cephesinde büyük ayağa kalkışlara da neden olan bu gelişmeler, AB'nin yeniden yapılanma zemini olarak değerlendirildi. Özellikle Almanya borç krizi senkronizasyonundan yararlanıp hegemonyasını pekiştirmeyi, AB'yi kendi güdümünde daha homojenleştirmeyi ve AB bölgesini bütünüyle periferisine dönüştürmeyi hesaplıyor. Avrupa'nın "Almanlaştırılması" diye tanımlanan bu süreç, AB'nin birinci periferisinin Çinleştirilmesi ve yeniden sömürgeleştirilmesi şeklinde biçimleniyor.

Yunanistan bu politikaların en acımasızca uygulandığı coğrafya olarak öne çıkıyor. Benzer politikaların borç krizindeki her ülkeye uygulanması kaçınılmazdır. Kısaca kıta Avrupası'nı saran borç krizi AB'nin Almanya'nın öncülüğünde yeniden yapılanması ve daha homojenleştirilmesine yol açıyor. Bu yön bir başka anlamda Almanya'nın hegemonya savaşlarına hazırlığını ve iddiasını ortaya koyuyor. Almanya ile Fransa arasındaki gerilim, ayrıca Fransa'nın Libya'ya yönelik (NATO kanalıyla) izlediği agresyon politikaları, anglosaksonlarla Sarkozy'nin ilişki düzeyinin artması, hegemonya mücadelesinin AB içi yansımaları olarak dikkat çekti.

Almanya AB'yi, çekirdek emperyalist ülkelerin dışında, iç periferi halkalarına bölerek hem nüfuz hem de ekonomik alanlarını geliştirmeyi arzuluyor. Alman emperyalizminin tarihsel politikası olan 'Doğu politikası', doğuya yayılma stratejisi içinde TC'nin önemli bir yeri var. AB, TC'yi hem Kafkasya hem Ortadoğu hem Arap coğrafyasına sıçramada bir zemin olarak görüyor. Öte yandan TC, AB'nin tedarikçisi ve ucuz emek pazarı olarak konumlanıyor. Avrupa'nın

Çin'i olarak öne çıkıyor. AB içinde TC'nin üyeliği (farklı vurgulara rağmen) bu eksenle tartışılıyor ve TC'ye AB'nin periferisinde bir yer veriliyor.

Çin etkisi

TC AB'yle ilişkilerinde yeni adımlar atarken, Çin gibi farklı emperyalist öznelerle de ilişkiler kuruyor. Yeni küresel dengeler içinde önemli bir yer tutmaya ve rol almaya uğraşan TC'nin, son yıllarda Çin ile girdiği ilişkiler dikkat çekiyor. TC-Çin ilişkileri 90'lı yılların ikinci yarısında, küresel düzeyde Çin'in etkisinin artmasına paralel olarak derinleşmeye başladı. Çin emperyalist bir güç olarak 90'lı yılların ortalarından itibaren, özellikle 2000'li yıllarda son derece ciddi ataklar yapmaya başladı. Yeni yükselen hegemon güç olarak uluslararası düzeyde etkisi hızla arttı. ABD'nin yaşadığı hegemonya krizi "meşruiyet" yitimi ve kapitalist krizin yarattığı tahribat (3) ve eşitsiz, birleşik gelişim yasaasının yıkıcı kuralları Çin'i sadece Doğu'nun değil dünyanın yükselen yıldızı haline getirdi.

Çin bürokratik kapitalizm ve bir işçi cehennemi olan çalışma rejiminin olanaklarıyla dünyanın atölyeliğinden yeni küresel bir güç haline dönüştü. Çin bugün yeni jeopolitiğe uygun ve kendi emperyal ihtiyaçları doğrultusunda enerji ve doğal kaynaklar üzerinde denetim sağlamaya, sanayi yapısında değişiklikler yapmaya (özellikle teknolojik gelişmeye, teknolojiye dayalı malların üretimine geçmeye) (4) ve izlediği ekonomik politikaları ısrarla sürdürmeye çalışıyor.

Çin 1979-2009 arasında yılda ortalama 9.8 oranında büyüme gösterdi. Kriz koşullarında ABD ve AB sınırlı büyüme bandındayken Çin yüzde 8'lik büyümeyle büyük bir atak yaptı. Yıllık dış ticaret fazlası (2009 yılında) 160 milyar doları buldu. Toplam döviz rezervleri 2,5 trilyon dolara ulaştı. Çeyrek asırda dünyanın en büyük ihracat kapasitesine sahip ülke olarak öne çıktı. 2009 yılında, 2008 yılına göre üretimini yüzde 48 oranında arttırdı. Çin 2012'de ihracat ve sanayi üretiminde dünyada ilk sırayı alacak.

Dünyanın 500 çokuluslu şirketinin içinde Çin şirketlerinin sayısı 38'e çıktı. Japonya'nın ilk 500 sıralamasında 10 şirketi olduğu düşünülürse Çin'in atağı daha iyi anlaşılır. Yine çokuluslu şirketlerin ilk beş şirketi ABD'nin elindeyken bu ilk beşe Çin yerleşti.

Şanghay İşbirliği Örgütü, Çin'in Asya üzerindeki hakimiyetini sağlayan önemli bir gelişme oldu. Ayrıca ŞİÖ, kendi askeri paktını kurma yönünde adımlar da atmaya başladı. Bu gelişmeleri Çin'in askeri gücünü yetkinleştirme olarak değerlendirmek gerekir. ŞİÖ ayrıca Rusya'nın liderliğindeki Bağımsız Devletler Topluluğu ve Kolektif Güvenlik Anlaşması ve ASEAN ile resmi ilişkiler geliştirdi. Böylece ŞİÖ'nün etki gücü arttı.

Bir hegemon güç olarak Çin'in özellikle enerji, hammadde, gıda ve su ihtiyaçları artıyor. Bu durum, diğer emperyalist öznelerle Çin'in yeni pazarlar ve yeni kaynaklar üzerindeki rekabetini ve çelişkilerini şiddetlendiriyor. Çin küresel düzeyde hamle üzerine hamle gerçekleştiriyor. Özellikle ABD'nin tartışılmaz nüfuz alanlarında etkisini arttırıyor. Latin Amerika'da Çin'in girişimleri bunun somut göstergelerinden biridir. Bu hamleler ekonomik, siyasi, diplomatik ve askeri

içerikte kompleks bir karakterde gerçekleşiyor. Çin'in TC'yle ilişkilerini de bu paralelde değerlendirmek gerekir.

AB'nin içine düştüğü borç krizi sarmalı Çin'i harekete geçirdi. Çin hükümetinin son AB ülkeleri ziyaretinde izlediği politika; gösterdiği manevra kabiliyeti ve politik esnekliği "soft" hegemonya inşaa etme taktikleri açısından önem taşıdı.

Çin AB bölgesine yaptığı 64 milyar doları bulan toplam yatırımının büyük kısmını 2010 yılında gerçekleştirdi. İflas içindeki Yunanistan'ın devlet borçlanma kağıtlarını satın alma isteği, Macaristan ve Norveç'te yaptığı yeni yatırımlar, İngiltere ile imzaladığı yatırım ve ticaret anlaşması ve özellikle Almanya ile flörtü dikkat çekti. Çin hükümeti Merkel hükümeti ile 15 milyar dolarlık yatırım anlaşması imzaladı. İki ülkenin ticaret hacminin 2020'de 200 milyar dolara çıkarılması kararlaştırıldı.

Çin'in, Almanya merkezli AB'yle kurduğu ilişki bir başka yönüyle, ABD karşısında konumunu dengeleyici, güçlendirici kutup arayışının ifadesi oldu.

TC-Çin arasındaki ilişkiler ağırlıklı askeri ve ekonomik boyutlarda gelişti. TC küresel dengelerden yararlanma ve bölgesel güç olarak konumlanma çabalarının bir yansıması olarak Çin'le son yıllarda iddialı ilişkiler geliştirdi. Çin ilk defa bir NATO ülkesiyle askeri tatbikat gerçekleştirdi. Anadolu Kartal'ı adıyla ABD ve İsrail ile düzenli bir şekilde yapılan tatbikata (2010 yılında) Türkiye İsrail'in katılımını istemedi. ABD İsrail'in katılmamasından dolayı tatbikata iştirak etmeyeceğini açıkladı.

2010 yılında Anadolu Kartal'ı tatbikatı Çin'le birlikte yapıldı. Tatbikatın gerçekleşmesi Çin'le girilen ilişkilerin boyutunu gösterdi. Ayrıca Çin, Türkiye ile stratejik ortaklık kurmayı istediğini açıkladı. İki ülkenin arasında ticaret hacminin hızla yükselmesi için çeşitli anlaşmalar imzalandı. Ekonomik ilişkilerin yuan ve lira üzerinden yürütülmesine karar verildi. Demiryolu, köprü ve enerji alanlarında Çin'in Türkiye'de önemli yatırımlar yapacağı açıklandı. Özellikle nükleer, termik ve hidroelektrik santrallerinin yapımında Çin devrede olacak. Sık sık gündeme getirilen Sincan sorunu ise (Doğu Türkistan) görüşmelerde esgeçildi.

ABD'nin kendi iç pazarında da etkili olan Çin, TC gibi ABD'nin nüfuz alanındaki bölgelere de aktif müdahalelerde bulunuyor. Geliştirdiği hukukla da hegemonyasına çekim alanı oluşturuyor. Daha önce Çin, ŞİÖ'ye Türkiye ve Japonya'nın başvurusunu ABD'nin truva atı misyonuyla hareket edeceklerini düşündüğünden dolayı reddetmişti.

Fakat Çin son yıllardaki atağı ve kapitalist krizin yarattığı olanaklarla ve ABD'nin içine düştüğü ekonomik sorunlardan dolayı yalnızca TC'yle değil, ABD hegemonyasındaki birçok ülkeyle ilişkiler kurmaya başladı. Çin TC ile hızlı, derin ve çok boyutlu ilişkiler geliştiriyor. Yarattığı "cazibeyle", izlediği esnek politikalarla TC'nin sınırlı, "bağımsız" davranma eğilimlerini tetikliyor.

Rusya etkisi

Bütün bunların yanında TC Rusya ile de özel ilişkiler kurdu. 1991'deki 'Büyük Çöküş'ten sonra,

Sovyet coğrafyası şiddetli bir altüst oluş içerisine girdi. Kapitalist restorasyon sürecinin bir parçası olan kriminal kapitalizm coğrafyaya hakim oldu. Geçmişin nomenklaturası kapitalist entegrasyonun mimarı olarak hareket etti. Rusya bu dönemde nüfuzunu ve etki gücünü yitirdi. Çöküşün ve “vahşi kapitalizmin” yıkıcı etkileri mafyatik bir kapitalizmin palazlanmasına yol açtı. Geçmişin parti kodamanları, gizli servis şefleri, generalleri ve bürokratları kriminal kapitalizmin aktörleri olarak rol oynadı. Özellikle Yeltsin döneminde etkisiz bir konumda olan Rusya, Putin iktidarında hızla toparlandı. Putin, Rus milliyetçiliğini körükleyen, tarihsel köklere sahip Rus şovenizmini tetikleyen politikaları hayata geçirdi. Rusya hızla eski Sovyet coğrafyasında nüfuzunu yeniden kurmaya başladı. Özellikle küresel enerji tedarikçisi ve şebekesi konumunda hızla ekonomik toparlanma süreci içine girdi. Kriminal kapitalizmin yarattığı yağma ve radikal özelleştirmeler “özel” bir sermaye birikim tarzı olarak işlev gördü. Oligarklar arasında rekabet savaşları son derece sert geçti. Putin içerde tam bir polis devleti kurdu. Dışarda ise Çeçenistan’da olduğu gibi agresyon politikaları izledi. İşgal, tehdit ve stabilizasyon taktikleriyle nüfuz alanlarını yeniden genişletti. Bağımsız Devletler Topluluğu (BDT) bu yönde atılmış bir adımdı. Başta Kafkasya bölgesinde nüfuz alanı savaşları sürdürdü. Çünkü aynı alanlarda ABD ve AB’nin hegemonya atakları yaşanıyordu. Bu bakir alanlar küresel sermayenin yağmasına ve talanına açıldı.

Putin’in devlet başkanlığı ve başbakanlığı döneminde Rusya hızla (geçmişin altyapısının sunduğu olanaklarla) toparlandı ve şekillendi. 20 yıllık bir süreç içinde emperyalist bir özne olarak küresel düzeyde ağırlığını koymaya başladı. Önce Eski Sovyet coğrafyasında hegemonyasını yeniden inşaa eden Rusya, giderek diğer coğrafyalara yöneldi.

Orta Asya’da Çin’in bölgedeki etkinliğini kırmak için önlemler aldı. Ama aynı zamanda ŞİÖ kapsamında Çin’le flört etti. Son olarak Avrasya Ekonomik Topluluğu’yla etki alanını yeniden şekillendirmeye çalıştı. Kökleri 1994’lere dayanan bu oluşum bir dizi evreden geçti. BDT pratiğinin yarattığı negatif sonuçlardan da yararlanan Rusya, Beyaz Rusya, Kazakistan, Kırgızistan, Özbekistan’ı ekonomik topluluğun içine aldı. Topluluğa Ermenistan, Ukrayna ve Moldova gözlemci statüsüyle katıldı.

Rusya bu hamlelerle kendine bir nevi koruma duvarı ve etkin ekonomik ve nüfuz alanı yaratırken, TC ile özel ilişkiler geliştirdi. Finans kapitale başta inşaat sektörü olmak üzere birçok sektörde yeni olanaklar sundu. Rusya’nın enerji tedarik tekeli olması, TC ile özel ilişki zeminlerini yarattı. TC ile Rusya’nın ticaret hacmi hızla arttı. Son anlaşmalarla, 2015 yılında ticaret hacminin 100 milyar dolara yükselmesi hesaplanıyor. TC Rusya ile kuracağı özel ve yoğun ilişkiyle, bölgede inisiyatifini arttırmaya çalışıyor.

Arap devrimlerinin etkileri, TC’nin yeni denge ve pozisyon arayışları

Kapitalist kriz, yıkıcı etkilerini 2009 ve 2010’da kıta Avrupası’nda gösterdi. Kıtanın Akdeniz havzası borç kriziyle sarsılmaya başladı. AB’nin birinci periferisini saran mali/borç krizi senkronizasyonu devam ederken 2011 yılının başında bu sefer kıtanın karşı kıyısı, Kuzey Afrika ayağa kalktı. Tunus ve Mısır’da isyan ve ayaklanma, Arap devrimlerini ateşledi. Arap halklarının mücadele birikimi ve deneyimleriyle beslenen Arap devrimleri kapitalist krizin yarattığı olağanüstü koşullarda kendini dalgalı olarak hissettirdi. Arap halkları son 30 yıllık süreçte bir karşı-devrim programı olarak uygulanan neoliberal politikalarla açlık, işsizlik ve geleceksizliğe mahkum edilmişti. Yapısal krizin sınıfsal antagonizmayı keskinleştirilmesi, Arap halklarını yeniden bir diriliş sürecine soktu. Mısır’da ve Tunus’ta isyan ve ayaklanmanın başından beri içinde yer alan işçi

sınıfı sürecin bir aşamasında toplumsal bir aktör olarak devreye girdi. İşçi sınıfının bu hamlesi diktatörleri hızla alaşağı etti ve tüm coğrafyayı ihtilalin ruhu sardı. Birçok Arap ülkesinde statükolar sarsıldı, hükümetler değişti. Ortadoğu’nun en temel dinamiklerinden biri olan Filistin sorunu yeni boyut kazandı. İsyen ve ayaklanmaları yaygın kitle gösterileri izledi. Halen daha Arap devrimlerinin yarattığı aura ve anaför coğrafyaya hakim. 21. yüzyılın ilk devrimleri olarak dikkat çeken bu gelişmeler, bugün devrimci süreçlerin doğasına uygun biçim alımlar yaşıyor. Devrim ve restorasyon süreci veya diyalektiği kendini Arap coğrafyasında bütün çıplaklığı ile gösteriyor. Aslında bugün daha Arap devrimlerinin birinci aşamasındayız. Devrimci süreç devam ediyor. Arap halkları devrim deneyimleri ile, isyan ve ayaklanmanın yarattığı katarsisle sürece müdahale ediyor. Önümüzdeki yıllar Arap devrimlerinin derinleşmesine ve yeni Arap devrimlerine gebe dir. “Sıradan insanların” tarih yazımı ve yapımı devam ediyor.

Öte yandan emperyalist-kapitalist sistem hem bu devrimci dalgayı kırmak, hem de kitle mobilizasyonunu mutasyona tabi tutmak için önlemler alıyor. Kapitalist stabilizasyonu sağlama yönünde farklı taktikler izliyor.

Coğrafyanın bütününde kapitalist stabilizasyonu sağlayacak ve kapitalist entegrasyonu derinleştirecek adımlar atılmaya başlandı. Küresel sermayenin hareket serbestliğine olanaklar sunacak “mekan” düzenlemeleri yapılarak, bölge yeniden dizayn ediliyor. Obama’nın Ortadoğu’da sivil toplumun inşaa ve geliştirilmesinden ve bölgeye yönelik yeni Marshall yardımından bahsetmesi boşuna değildir. Bu program kapitalist yeniden yapılanmayı ve hegemonyanın yeniden tahsisini içeriyor. Bundan dolayı bölgede bugüne kadar ABD uşaklığı yapan ve ABD sayesinde iktidarda kalan Arap monarşilerinin ve despotik Arap rejimlerinin tasfiyesi gündemdedir. Bu yönde kapitalist entegrasyonu derinleştirecek hem altyapı hem de üstyapı düzenlemeleri gerçekleştirilmektedir.

Süreç, bütün bu yönleriyle devrim diyalektiği içinde devrim ve restorasyon süreçleriyle bağlantılı gelişmektedir.

Arap halklarına yönelik oryantalist ve kültüralist yaklaşımlar Arap devrimleri ile birlikte iflas etti. Arap devrimlerinin yıkıcı sarsıntıları dünya jeo-politiğinin bir düğüm noktası olan Ortadoğu’da II. Paylaşım Savaşı sonrası belirlenen statükoları altüst etti. Bu gelişmeler, emperyalist-kapitalist sistemi acil önlemler almaya itti. Yukarıda bahsettiğimiz restorasyon ve karşı-devrimci taktikler bu bağlamda değerlendirilmelidir.

Arap devrimleri ve yarattığı dalga TC’yi tahmin edilenden daha fazla etkiledi. Arap devrimleri TC’nin küresel ve bölgesel düzeyde konumlanma arayışlarını sarstı. TC oluşan yeni dengelere ve izlenen yeni emperyal politikalara uygun bir konumlanış içine girmeye zorlandı. TC’nin çok yakın döneme kadar

Ortadoğu ve Arap dünyası için geliştirdiği politikalar hızla etkisizleşti. Birkaç ay içerisinde yaşanan bu altüst oluş TC’yi tam anlamıyla kontrpiyede bıraktı.

Bölgedeki dengelerin altüst oluşu özellikle Kürt sorununun yeni bir evreye girmesine (5) neden oldu. Suriye’de iç savaş sürecinin ateşi TC’yi sarmaya başladı. İran ile ilişkiler şiddetle gerildi. ABD kitle mobilizasyonunu manipüle ederek ve içeriğini boşaltarak Arap dünyasındaki eski işbirlikçilerini tasfiye için kullanmaya çalışıyor. Bu mutasyon operasyonları rafine bir şekilde toplum mühendisliğine uygun adımlarla birlikte yürütülüyor. Gerçekleştirilen emperyal varyasyonların bile TC’yi bloke edici etkisi oldu.

Yeni pozisyon alma uğraşında olan TC, ABD’yle daha dolaylımsız angajmanlara girdi. ABD’nin bölge politikalarında yeni dayanak araması ya da aktif taşeron ihtiyacı TC’yi öne çıkardı. TC’nin hem bir yerel güç hem de Müslüman bir ülke olması ve taşıdığı kapasite bu öne çıkışı sağlayan temel faktördü. Böylece TC’nin bir güç merkezi olarak yönelimleri ABD’nin bölgeye ilişkin politikalarıyla bütünüyle uyumlulaştırıldı.

İsrail’in, hem kapasitesi hem de Arap dünyasındaki imajı ve pratikleriyle yeni süreçte TC’den daha atıl bir pozisyona girmesi muhtemeldir. TC’nin NATO’nun müdahalesine aktif katılımı, Arap dünyasındaki gelişmeleri ABD eksenli okumaları, Suriye ve İran’la ilişkilerin gerginliği ABD’nin istediği ve belirlediği rotadadır. TC hızla GOP bataklığı içine giriyor.

Ortadoğu’daki dengelerin tarih boyunca kaygan bir zeminde kurulması ve her zaman bu dengelerin hızla altüst olma potansiyeli taşıması ve yine bu coğrafyanın büyük, küresel anaförler yaratması TC’de büyük kırılmalara ve altüst oluşlara yol açabilir.

TC bu jeo-politik bataklığın içine finans kapitalin yönelimlerine bağlı olarak giriyor. Her şeyden önce Arap devrimlerinin gelişim seyri ve hiç beklenilmeyen devrimci sonuçlar yaratma ihtimali Ortadoğu coğrafyasında yeni bir tarihin yazılması anlamını taşıyabilir. Bugün Ortadoğu birçok paradoksi gelişmenin yaşandığı, birbirini iten, tetikleyen ve dıştalan karmaşık ve kaotik sürecin içindedir.

TC finans kapitalin stratejik yönelimine bağlı olarak transformasyon yaşıyor. Arap devrimlerinin gelişim dinamiği ve özellikle Kürt özgürlük hareketinin ulaştığı evre ve işçi sınıfının nesnel ve öznel şekillenme süreci bir karşı-devrim niteliğinde gelişen TC’nin transformasyon sürecini bertaraf edebilir. Coğrafyada muazzam devrimci imkanların önünü açabilir.

Dipnotlar...

³Çin bir nevi sosyal piyasa uygulamalarıyla, finanslaşmaya getirdiği önlemlerle, sanayi üretimi ve ihracatı güçlendiren hamleler ve öncelikle kendi kaynaklarına dayanmasıyla kapitalist krizin yarattığı tahrifattan en az etkilendi. Hatta krizi farklı düzeylerde olanağa çevirmeyi başardı.

⁴1970’lerde, sermaye birikim rejiminde yaşanan krizle birlikte, kapitalizm yeniden yapılanma sürecine girdi. Bu sürecin bir yansıması olarak Uzak Asya dünyanın yeni üretim merkezine dönüştü. Çin bu merkezde yer alan en önemli ülkelerden biri olarak öne çıktı. Ucuz ve boyunduruk altına alınmış işgücü deposu olması, başta ABD ve AB kökenli çokuluslu şirketleri Çin’e yöneltti. Finans kapital hızla ve yıkıcı bir tarzda kapitalistleşen ve derin bir iç pazarı olan Uzak Asya’da üslendi. Özellikle yeni sermaye birikim rejiminin yönelimine bağlı olarak, artık kar oranları istenen seviyede olmayan, sabit sermaye yatırımlarını yükselten demir-çelik, petrokimya ve madencilik gibi sektörler ya da ağır sanayiler Uzak Asya’ya ve Çin’e kaydırıldı. Bunun yanında yine ucuz işgücünün cazibesıyla bilişim sektörü ve bazı hizmet alanları bu ülkelerde odaklandı. Çin 2000’li yılların içinde giderek teknolojiye dayalı malların üretimine önem vermeye başladı.

⁵TC’nin transformasyonu ve bir siyasal analiz olarak devlet biçimindeki değişiklikler başka bir makalenin konusu olduğundan Kürt sorunu burada bir vurgu olarak belirtilmiştir. Kürt sorununun gelişimi ve etkisi başka bir makalede irdelenecektir.

8. Mamak Kültür Sanat Festivali başarıyla gerçekleştirildi...

Kitleesel ve coşkulu festival günleri!

Mamak İşçi Kültür Evi tarafından yıllardır büyük özveri ve kararlılıkla örgütlenen kültür sanat festivallerinin bu yıl 8.'si düzenlendi. "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" vurgusunun öne çıkarıldığı festivalde direnişçi işçilerin ve Ortadoğu-Kuzey Afrika halklarının sesi yankılandı. 5 Ağustos günü başlayan ve 3 gün süren 8. Mamak Kültür Sanat Festivali, her geçen gün artan bir katılımla binlerce emekçi tarafından sahiplenildi.

Coşkulu festival açılışı

Festival, 5 Ağustos günü Tek Mezar Hacı Bektaş-i Veli Parkı'nda başladı. Festivalin ilk gününde coşkulu ve kitleesel bir açılış şenliği gerçekleştirildi.

Festival alanında, 9 farklı dilde "Bütün ülkelerin işçileri birleşin" ana pankartının yanısıra, "Kıdem tazminatının gaspına karşı genel grev, genel direnişe!/Mamak İşçi Kültür Evi", "İnsanca bir yaşam sosyalizmde!/İşçi Kültür Evi", "Emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürüye, faşist saldırganlığa karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği!-İşçi Kültür Evleri!", "Sosyal yıkım saldırılarına karşı genel grev, genel direniş!/BDSP!", "Eylül karanlığını yırtacağız, Yeni Ekimler yaratacağız!/BDSP!" pankartları asıldı.

Ayrıca, Ortadoğu'da gerçekleşen halk isyanlarını ve Avrupa'da işçi sınıfının direnişlerini ele alan resimlerden oluşan sergi açıldı. Mısır, Tunus, Filistin, Yunanistan sokaklarından resimler ilgiyle karşılandı.

Açılış şenliği programında Ezgi Saykan, Yavuz Canpolat, Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu, Mamak İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu ve belgesel gösterimi yer aldı.

"Yozlaşmaya karşı güçlü bir barikat öreceğiz"

Program açılış konuşması ile başladı. Açılış konuşmasında, bu yıl gerçekleşen festivalin gündemi anlatılarak programı özetlendi. Konuşmada şu sözlere yer verildi: "Başta Kuzey Afrika ve Ortadoğu olmak üzere dünyanın yangın yeri olduğu, grevlerin direnişlerin filiz filiz boy

verdiği şu süreçte 8. Mamak Kültür Sanat Festivali'ni gerçekleştiriyoruz. "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarıyla gerçekleştirdiğimiz

festivalimizde, yüreğimiz direnen Ortadoğu halkları ile birlikte atacak. Filistinli Faris'in elindeki taş, Tunuslu Ahmet'in dilindeki direniş türküsü olacağız. Kimliği yok sayılan Kürt halkının sesi, geleceklere ve özgürlükleri için direnen işçilerin soluğu olacağız. 3 gün boyunca, Tek Mezar Hacı Bektaş-i Veli Parkı'nda kapitalist düzenin çürümüş kültürünün yarattığı tahribatı parçalayarak yozlaşmaya karşı güçlü bir barikat öreceğiz."

Açılış konuşmasında ayrıca, tüm baskı ve saldırılara rağmen, festivali gerçekleştirme iradesi ve kararlılığına vurgu yapıldı.

Açılış konuşmasının ardından sahneye ilk olarak Ezgi Saykan çıktı. Saykan'ın söylediği ezgiler beğeni topladı. Ezgi Saykan'ın ardından BDSP'nin festivale sunduğu metin okundu. Metinde, sermaye sınıfının işçi ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırıları özetlenirken, "içte emekçilere, ezilenlere baskı ve terörü eksik etmeyenler, dışarıda ise emperyalistlere hizmette uşaklığı elden bırakmıyorlar. Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da on yıllardır egemenliklerini sürdüren diktatörlere karşı ayaklanan ve tüm dünya halklarına umut aşılayan emekçilerin karşısında emperyalistlerin taşeronluğuna soyunuyorlar" denildi. Gerçek çözümün sosyalizmde olduğu vurgulanarak, birleşik, kitleesel ve militan bir sınıf hareketini yükseltme çağrısı yapıldı.

Coşkulu etkinlik...

Program, "Haklarımız ve özgürlüğümüz için örgütlü mücadeleye" isimli belgeselle devam etti. İlgiyle izlenen belgeselin hemen ardından Mamak İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu'nun sunduğu şiir dinletisine geçildi. Emperyalist savaş, saldırganlık ve halkların direnişlerini ele alan dinleti alkışlarla karşılandı.

Şiir dinletisinin ardından sahneye çıkan Yavuz Canpolat'ın söylediği türkülerin ardından Kürtçe parçalarla halaya duruldu.

Programda son olarak Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu yer aldı. Programda özellikle halay parçalarının ardından Çav Bella marşının hep birlikte söylenmesiyle ilk gün programı sona erdi.

Kızıl Bayrak, kitap standı ve diğer dayanışma standlarının yanı sıra, Metal İşçileri Birliği ve Mamak Emekçi Kadın Komisyonu standları açıldı.

Festivalin ilk günü boyunca BDSP'nin kıdem tazminatının gaspına karşı mücadeleye çağrı yapan bildirimlerinin dağıtımı, Kızıl Bayrak gazetesi satışı ve Mamak İşçi Kültür Evi ve Emekçi Kadın Komisyonu'nun anketleri yapıldı. 700'ü aşkın kişinin katıldığı açılış etkinliği, coşkulu bir şekilde gerçekleşti.

Festivalde 2. gün: Direnen işçiler kazanacak!

Festival, 6 Ağustos günü de coşkuyla devam etti. "İsyan barikatlarından direniş çadırlarına köprü olmak" şiarıyla örgütlenen festivalin programı çerçevesinde 2. gün işçilerin birliği ve direnen işçilerle dayanışmanın yükseltilmesi çağrısı öne çıktı.

2. gün programının açılış konuşmasında, sermaye sınıfının işçi ve emekçilere yönelik saldırıları

eylem gerçekleştirdiklerini, baskılarla, saldırılarla, gözaltılarla, açılan davalarla karşı karşıya kaldıklarını söyleyen Kalağ, hiçbir şeyin kendilerini yıldırmadığını ifade etti.

5 Ağustos günü direniş çadırlarını kaldırmış olmalarına rağmen, taşeronlaşmaya karşı mücadelenin süreceğini, aynı zamanda İstanbul'da direnişçi işçilerle biraraya gelerek oluşturdukları platformun çalışmalarını da sürdüreceklerini ifade etti. Kalağ sözlerini, "örgütlüysek her şeyiz, örgütsüzsek hiçbir şeyiz!" sözleriyle noktaladı.

Son olarak İstanbul Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'nde işten atılmasının ardından 86 gündür direnen Kubatoğlu-Fıratpen direnişçisi **Cafer Timtik** söz aldı. Kubatoğlu'nda yaşanan hak gasplarını ve işten atılma sürecini özetleyen Timtik, içerideki arkadaşlarına, tek yolun direnmek ve mücadele etmek olduğunu göstermek istediğini söyledi. Timtik, tüm işçilere, birleşme ve mücadele etme çağrısında bulundu.

Direnişçi işçilerin konuşmalarının ardından "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Direnen işçiler kazanacak!" sloganları atıldı.

Direnişçi işçilerin ardından **Mamak Emekçi Kadın Komisyonu** sözcüsü söz aldı. 'Ekmek ve gül' şiiirinin okunmasının ardından yapılan konuşmada, kadınların yaşadığımız toplumda karşı karşıya kaldığı sorunlar özetlendi. Ancak kadın-erkek birlikte mücadele yükseltildiğinde bu sorunların üstesinden gelinebileceği ifade edildi ve tarihte örgütlü mücadelelerle elde edilmiş kazanımlardan örnekler verildi.

Konuşma "*Mamak Emekçi Kadın Komisyonu olarak diyoruz ki; bizlere kader olduğu söylenen bu sömürü ve yoksulluk dolu yaşama boyun eğmeyelim. Unutmayalım ki; bu kadarı biz yazmadık, ama bozacak olan bizleriz. Kendimiz ve çocuklarımız için güvenli bir gelecek ve sömürsüz bir yaşam istiyorsak, bunun yolu kapitalist sömürü düzenini yıkmaktan geçmektedir*" sözleriyle son buldu.

Emekçi Kadın Komisyonu adına yapılan konuşmayı, Güliz Sağlam ve Feryal Saygılıgil'in yönetmenliğini yaptığı, Eylül 2006 ile Aralık 2007 tarihleri arasında Antalya Serbest Bölgesi'nde kadın işçilerin çalıştığı Novamed isimli fabrikada gerçekleşen grevi anlatan "Kadınlar Grevde" isimli belgeselin gösterimi izledi.

Belgesel gösteriminin ardından son olarak sahneye Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu çıktı. Seslendirdiği coşkulu devrimci marş ve şarkılar eşliğinde halaylar çekildi.

Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun ardından, Sincan'dan metal işçilerinin festivale sunduğu mesaj okunurken, Ankara'da sendika-oda-kitle örgütlerine açılan deklarasyon metni ve imzacıları okundu. 2. gün etkinliğine bini aşkın kişi katıldı.

Festivalde 3. gün: "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!"

Festival, 7 Ağustos günü gerçekleşen etkinlikle

sona erdi. Festival programı direnişçi işçilerle yapılan söyleşi ile başlarken, akşam programına da bini aşkın emekçi katıldı.

Direnişçi işçilerle kahvaltı

7 Ağustos günü ilk olarak sabah saatlerinde direnişçi işçilerin katılımı ile söyleşi gerçekleştirildi. Hep birlikte yapılan kahvaltının ardından söyleşiye geçildi. İlk sözü Kubatoğlu direnişçisi **Cafer Timtik** aldı. Timtik, söze Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'ni anlatarak başladı. Kölelik koşullarının hüküm sürdüğü organize işten atma saldırısının yaygınlığına değindi. Kubatoğlu'nda yaşanan süreci özetleyen Timtik, neden direnişe geçtiğini anlattı. Son olarak Ankara'daki ulaşım zamlarına da değinen Timtik, yaşamın her alanında örgütlü olmanın gerektiğini, saldırıların ancak örgütlü mücadele ile püskürtülebileceğini ifade etti.

Timtik'in ardından söz alan Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi işçisi **Ramazan Mete**, Balcalı'da son 7 yıldır yaşanan süreci ayrıntılı olarak anlattı. Örgütlenme çalışmalarına ilk adım atıldığında sergilenen grupçu yaklaşımların mücadelelerine yaklaşık 3 yıl kaybettirdiğini belirten Mete, yaşanan iç tartışmaların ardından sürecin daha sağlıklı bir şekilde işlediğini ifade etti. Bu süre zarfında hastane yönetimi tarafından yapılan baskıların yanısıra, gerçekleşen protesto ve iş bırakma eylemlerini anlattı.

Bugün rektörlüğün yeni hamlesinin 2. taşeron şirketi devreye sokmak olduğunu söyleyen Mete, "*bu saldırıya karşı da aktif bir şekilde direniyoruz*" dedi. Fiili meşru mücadelenin hukuki mücadeleyle de birleştirildiğini belirten Mete, mahkeme kararlarıyla hastanenin asli işçileri olduklarının resmileştiğini söyledi. Aynı zamanda rektör hakkında yapılan suç duyurusunun ardından rektör hakkında yolsuzlukla ilgili olarak işlemlerin başlatıldığını ekledi.

"Balcalı'da pek çok şey başardık" diyen Mete, azimle verilen mücadele sonucunda, Balcalı'da yakılan kıvılcımın diğer illerdeki taşeron sağlık işçilerinin örgütlenmesine sıçradığını ifade etti.

Ramazan Mete'nin ardından söz alan PTT direnişçisi **Cafer Kalağ**, PTT'deki taşeronlaşmayı ve direnişe başlama süreçlerini özetledi. Ardından direnişe başladıklarından bu zamana kadar gelişen süreci anlattı. Sektördeki sendikaların ve sol güçlerin tutumunu da eleştiren Kalağ, çadırı kaldırmış olmalarına rağmen önümüzdeki dönem gerçekleştirmeyi planladıkları programları konusunda bilgi verdi.

Mahkemenin işe geri dönüş kararını reddettiğini ifade eden Kalağ, düzenin mahkemelerinden beklentilerinin olmadığını, kendileri için değil, sınıf adına direndiklerini bir kez daha hatırlattı.

Son olarak söz alan Ontex direnişçisi **Gamze Kayhan** ise, Ontex'te direnişe çıkmadan önce yaşanan tabloyu özetledi. Fabrikadaki iç örgütlülüğün yaratılması sürecine değinen Kayhan, sendikal bürokrasinin tutumunu eleştirdi. Direniş sürecini de ayrıntılı anlatan Kayhan, direnişin yalnızlaştığını ifade etti. Sonuna kadar direnme kararlılığı içinde olduklarını belirten Kayhan, taban örgütlülüklerini yaratma çağrısında bulundu.

Hacettepe Hastanesi'nde çalışan bir sağlık

özetlendi ve özellikle kıdem tazminatının gaspına yönelik hazırlıklara dikkat çekildi. Ancak sermayenin pervasızca saldırıları karşısında bu topraklarda direnenlerin de olduğu söylendi. Son süreçte gerçekleşen işçi direnişleri anlatıldı. Ardından 2. gün programı özetlenerek sahneye Malik İnci çağrıldı.

Malik İnci ve Deniz Arslanbaş'ın söylediği türkülerin ardından kürsüye direnişçi işçiler davet edildi.

Söz direnişçi işçilerde!

İlk sözü Adana Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi'nde çalışan **Ramazan Mete** aldı.

Ramazan Mete, 7 senedir Balcalı Hastanesi'nde aktif olarak direniş süreci yaşadıklarını söyleyerek söze başladı ve Balcalı'da yaşanan süreci özetledi. Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası örgütlenmelerini, ortak gayelerinin haklarını almak olduğunu söyledi.

Birbirlerini tanımayan insanlarla toplanan kalabalıkta başlangıçta umduklarını bulamadıklarını söyleyen Mete, süreç içerisinde çok şeyin değiştiğini ifade etti. "Balcalı işçileri köle olarak görülüyordu. Ancak şimdi insan olarak, işçi olarak görülüyor" diyen Mete, bu süreçte yapılanları aktardı. İşten çıkartılan arkadaşlarının işe iadesi için eylemler yapıldığını, hastanede defalarca fiili grev gerçekleştirdiklerini söyleyen Mete, hastane yönetimini bir masa etrafında anlaşma yoluna yönelttiklerini, taleplerinin büyük çoğunluğunun kabul edildiğini ifade etti. Aynı zamanda mahkeme süreçlerinde de Balcalı taşeron işçilerinin hastanenin asli işçileri olduğunun kabul edildiğini sözlerine ekledi. Mete son olarak, Adana'da sağlık işçileri olarak bir ışık yaktıklarını, bu ışığın diğer illere, Diyarbakır'a, Samsun'a, Bursa'ya vb. yayıldığını söyledi. Mete mücadelenin yükseltilmesi ve "yaşasın halkların kardeşliği!" sloganıyla sözlerini bitirdi.

Ontex direnişçisi **Gamze Kayhan** ise, Ontex işçileri olarak 171 gündür direndiklerini söyledi. Ontex'te insanca bir yaşam ve demokratik sendika için çabaladıklarını, işçi demokrasisi talep ederken, bizzat sendikal bürokrasi eliyle işten atıldıklarını dile getirdi. Direniş süreçlerini özetleyen Kayhan, işçi sınıfına yönelik genel ve kapsamlı saldırılara da değindi. Sorunun sadece işten atılmış olmak olmadığını, işçi sınıfının en temel haklarından biri olan kıdem tazminatının gaspına yönelik hazırlıkların yapıldığını söyledi ve bu saldırıyı püskürtmek için "genel grev, genel direniş" şiarını yükseltme çağrısında bulundu.

PTT direnişçisi **Cafer Kalağ** da, 31 Aralık günü işten atılmalarının ardından gelişen süreci anlattı. 215 gün boyunca PTT'nin önünde direndiklerini, birçok

İşçi ve emekçilerle festivali üzerine konuştuk...**“Coşkulu, kitlesele ve anlamlı...”**

- Festivale ilişkin düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Ontex direnişçisi Gamze Kayhan: Bu festival devrimci kültürü yaratmanın, yoz kültüre karşı devrimci kültüre sahip çıkmanın bir olanağıydı. Gerçekten bu festival işçi sınıfına, devrimcilere yakışır bir festival oldu. Anlamlı, dolu dolu geçen bir festivaldi. Burada direnişçi işçiler de konuştu, Ortadoğu gündemi de ele alındı. Şiarınızda olduğu gibi isyan barikatlarından direniş çadırlarına bir köprü kuruldu. Burada, Ankara'daki işçi ve emekçilerle direnişlerimizi buluşturduk, direniş süreçlerimizi anlattık. Çok güzel bir festival oldu. Bu başarının devamını diliyoruz.

Kubatoğlu/Fıratpen direnişçisi Cafer Timtik: “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” vurgusu ve direnişlerimiz çok iyi anlatıldığı için çok mutlu oldum. Festivali önceden *Kızıl Bayrak* gazetesinden takip etmişim. Geçen sene Mamak'ta yapılan operasyonlara, baskılara rağmen bu kadar işçi ve emekçinin buraya gelmesi festivale çok büyük bir anlam kazandırdı. Bu kadar yoğun baskılara rağmen İşçi Kültür Evi'ne sahip çıkmaları sevindirdi beni. Bizim konuşmalarımızı da sonuna kadar, içtenlikle dinlediklerini gördüm. Konuşmamdan sonra da gelip benimle konuştular, sohbet ettiler. Festivalin çok başarılı geçtiğini söylemek istiyorum.

PTT direnişçisi Cafer Kalağ: Festival çok güzel geçti. Biz de buraya misafir olarak geldik. İstanbul'da sürdürdüğümüz direnişimizi Mamaklı işçi ve emekçilerle paylaştık. Konuşmalarımız ilgiyle dinlendi. Festivali düzenleyen ve bizi de buraya davet eden Mamak İşçi Kültür Evi'ne çok teşekkür ederim.

Balcalı Hastanesi taşeron işçisi Ramazan Mete: 8. Mamak Kültür Sanat Festivali, Mamak İşçi Kültür Evi'nin “İşçileri birliği, halkların kardeşliği” şiarı altında örgütlediği ve Türkiye'nin çeşitli illerinde işten atmalara karşı direnişte olan işçilerin halkla buluşmasını sağlayan bir festivaldi. Adına uygun olarak harika bir organizasyon düzenlenmiş ve içeriği çok çeşitli aktivitelerle hazırlanmış. Halkla buluşmanın ortamı yaratılmış. Bunun yanısıra festivali düzenleyen işçi kültür evine mensup arkadaşlar ilgili, alakadar, sıcakkanlı ve gülümseyen yüzleriyle festivali daha sıcak hale getirdiler. Ben Adana ÇÜ Balcalı Hastanesi Dev-Sağlık İş Sendikası üyesi sağlık çalışanı olarak davet edildiğim bu festivalden var olan sıkıntılarımızı halkla paylaştığımız ve bizi biraraya getirdiği için memnuniyetle ayrılıyorum. Festivalde kendimce gördüğüm tek eksiklik, halkın katılımı. Halkın katılımı izleyici olarak sağlanmış ama halkın festivale katkısı eksik diye düşünüyorum. Örnek olarak festival esnasında çeşitli yaş gruplarına mensup insanlar sahnedeki konuşmalarını duygu ve düşünceleri öğrenilir ve halkın festivalle bütünleşmesi sağlanabilirdi diye düşünüyorum. Tüm arkadaşlara teşekkür ediyorum.

Zekiye Aydın (İşçi - 43 yaşında): Festivale ilk defa katılıyorum. Oğlum sayesinde haberim oldu. Birlik olmak iyidir, mücadele edip birlik olmaktan başka çaremiz yok. Festivalde bunlar anlatılıyor. Çok güzel ve coşkulu bir festival oldu.

Bayram Ercil (İşçi - 43 yaşında): Daha önce

festivale katılmamıştım. Sincan İşçi Derneği aracılığı ile haberim oldu. Bir işçi olarak festivali çok olumlu buluyorum. Ortadoğu'daki gelişmelerle, Arap isyanlarıyla bağ kurulmuş. Dünya çalkalanıyor, umarım ülkemizde de bu tarz gelişmeler olur. Festival şu an için iyi gidiyor.

Ünal Öztürk (İşçi emeklisi - 57 yaşında): Mamak Kültür Sanat Festivali'ne her sene katılıyorum. Ben kendim de işçiydim. Emekten, mücadeleden yana olan her şeyi desteklerim. Buraya da bunun için geldim. Festival çok güzel gidiyor.

Celal Gezer (Emekli belediye işçisi - 52 yaşında): Ben Sincan'da oturuyorum. Burada misafirim. Oralarda böyle şeyler olmuyor. Ben örgütlü bir işçiydim. Genel-İş üyesiydim. Belediyede çok baskı gördüm. İşçilerin birliği ve örgütlülüğü çok önemlidir. Bu düzen ancak böyle yıkılır. Sadece şimdiki kadar Mahzun-i Şerif çalmanız, ondan şikâyetçiyim. Bunun dışında festival güzel gidiyor.

Hikmet Ayaz (İnşaat işçisi - 34 yaşında): Festivale ilk defa katılıyorum. Pankartları ve müzik sesini duyunca geldim. İşçi arkadaşlarımızı destekliyoruz. Sonuna kadar onların mücadelesinin yanındayız. Festival insanları biraraya getirmesi açısından çok olumlu. Çok güzel bir festival bence.

Hasan Akbulut (Emekli kamu emekçisi - 66 yaşında): Festivale hep katılıyorum. Bildirilerden, kuşlamalardan, afişlerden görüyorum festivalin yaklaştığını. Bir de sizin gibi gençler geliyorlar eve davet ediyorlar. Festival için böyle bir gündem çok iyi. Bütün işçiler birleşmelidir. Festival her zamanki gibi gayet güzel.

Cennet Unuk (Katibe - 22 yaşında): Daha önce de festivale katıldım. Afişlerden, bildirilerden ve anonslardan duyuyorum. Festivalin şiarı çok iyi seçilmiş. Sürece çok uygun. İşten atmalar, kıdem tazminatının gaspı vb. saldırılar yaşanıyor. Ayrıca Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da ayaklanmalar yaşanıyor. İnsanlar din, dil, ırk ayrımı gözetmeden birleşmelidir. Festivali zaten çok beğeniyorum. Akıcı gidiyor. Özellikle müzikler çok güzel.

Kızıl Bayrak / Ankara

8 Ağustos 2011 | Mamak

emekçisi de sağlık politikalarını eleştiren bir konuşma yaptı. Söz alan kimi emekçilerin konuşmalarının ardından söyleşi sona erdi.

“Direnen halkların yanındayız”

3. gün programı Tek Mezar Hacı Bektaş-i Veli Parkı'nda saat 20.00'de başladı. 3. gün Ortadoğu'da ve Kuzey Afrika'da sergilenen direnişler ve direnen halklarla dayanışmanın yükseltilmesi çağrısı öne çıktı.

Etkinliğin başlamasıyla birlikte yapılan sunumda, Kuzey Afrika'daki gelişmeler özetlendi. Tunus'ta yakılan kıvılcımın Mısır'a ve diğer Kuzey Afrika ile Ortadoğu ülkelerine yayıldığı ifade edildi. Tüm Ortadoğu'yu sarsan ve diğer ülkelerdeki Arap emekçilerini harekete geçiren isyanların nasıl büyüdüğü anlatıldı.

Gerçekleşen Arap isyanlarının başta bölge olmak üzere ezilen halklar için esin kaynağı olduğunun belirtildiği konuşma “*Dünyanın ezilen diğer halkları da, bundan böyle Tunus ve Mısırlı emekçilerin diliyle konuşacaklardır*” sözleriyle son buldu.

Sahneye ilk olarak sanatçı **Ersin Perçin** çıktı. İlgiyle dinlenen Perçin'in ardından Mehmet Özer'in hazırladığı “**Kalbimizin doğusu Filistin**” isimli slayt gösterimine geçildi. Mehmet Özer'in etkili sunumuyla okuduğu şiirlerin ardından yapılan gösterim ilgiyle izlendi.

Tarihin onurlu sayfaları...

Her festivalde olduğu gibi, bu yıl da devrim şehitleri anıldı. Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun devrimci marş ve ağıtlardan oluşan programı, ilk olarak devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı. “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganının ardından marşlara geçildi. İşçi Kültür Evi Müzeki Topluluğu'nun söylediği marş ve türküler ilgiyle dinlendi ve parçalara eşlik edildi.

Son olarak sahneye Grup Batı Milis çıktı. Bir grup gencin biraraya gelerek oluşturdukları müzik grubunun söylediği türkü ve halaylar kitleyi coşturdu. Grup Milis'in hazırladığı program sona ermesine rağmen halaylar devam etti.

Festivalin 3. gününde de bini aşkın kişinin katıldığı etkinlik, halaylarla son buldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

Hacıbektaş şenlikleri, gericiilik ve devrimci sorumluluk!

Alevilerin 'Serçeşme' olarak tanımladıkları Hacıbektaş ilçesinde her yıl düzenlenen geleneksel şenlikler Aleviler için özel bir anlam taşıyor. Bu nedenle binlerce Alevi emekçisi şenliklere ilgi gösteriyor.

Bu yıl gerçekleştirilecek olan 48. Ulusal, 22. Uluslararası Hacı Bektaş-i Veli Anma törenleri ile ilgili olarak iki ayrı program öne çıkıyor. 15-18 Ağustos tarihleri arasında yapılacak olan törenlere Hacıbektaş Belediye Başkanı ve şürekâsı yön veriyor. İlerici Alevi örgütleri ise 15-16 Ağustos'ta iki günlük etkinlik yapmayı planladıklarını açıkladılar.

Belediyeden şenliklerin içini boşaltma programı...

Hacıbektaş ilçesinde her yıl düzenlenen şenlikler, 1960'lı yıllardan itibaren ilerici, devrimci müdahaleye açık ve son derece coşkulu bir şekilde kutlanıyordu. Emekli General Ali Rıza Salmanpakoğlu'nun belediye başkanı olmasından sonra şenliklerin politik içeriğine devlet Aleviciliği anlayışı damgasını vururken, devrimci siyasi yapılar ile ilerici Alevi örgütlere yönelik tecrit politikası hız kazandı.

Alevi örgütlerinin şenliği birlikte örgütlenme önerileri her seferinde Belediye Başkanı Ali Rıza Salmanpakoğlu tarafından reddedildi. Bir yandan Mehmet Ağar türünden katillerle görüşen Belediye Başkanı ilerici Alevi örgütlerine, ilerici devrimci siyasi yapılara şenliklerin kapısını kapatmak için tüm hünerini sergiledi.

Son altı yıldır etkinliklerde devrimci çalışmaya yönelik düşmanlık ayyuka çıktı. Aleviliğin ilerici-devrimci özü tümüyle yok edilmeye çalışıldı. Hacıbektaş'a Alevilerin gelmesi istenmedi. Faşist ve gerici isimlerin adı panellerde özellikle öne çıkarıldı vb.

Kısa bir süre önce Hacıbektaş Belediyesi'nin resmi internet sitesinde açıklanan, 2011 resmi şenlik programı, son 6 yıldır devam eden devlet Aleviciliği çizgisinin bu yıl da sürdürüleceğine dair yeterli veriyi sunuyor. Şenlik programı, son altı yılda olduğu gibi bu yıl da Türk-İslam sentezi anlayışı doğrultusunda şekillendirilmiş.

15 Ağustos'ta "Alevi Çalıştayları sonuç raporunun değerlendirilmesi" paneline ve diğer şenlik programında yer alan panellere Alevilere yönelik asimilasyon politikalarının savunucusu birey ve örgütler davet ediliyor. İlerici Alevi örgütlerini ve ilerici, devrimci siyasi yapıları panellerden dışlama tutumu her yıl olduğu gibi bu yıl da sürdürülüyor. Böylece şenlik komitesi, AKP hükümetinin Alevi çalıştaylarında yaptığına benzer bir tutum alıyor. MHP'nin düzeldiğini, AKP'ye karşı CHP-MHP ikilisinin ittifakını hararetle savunan ırkçı faşist anlayıştan beslenen Cemal Şener'in ve Şakir Keçeli'nin ismi, son 6 yılda olduğu gibi bu yılki panellerde de yöneticisi olarak, özellikle öne çıkarılıyor. Ayrıca Kürt halkına düşmanlıkta sınır tanımayan Gazi Üniversitesi'nin Türk-İslam sentezcisi ekibine de, tıpkı son altı yılda olduğu gibi yine panellerde konuşmacı olarak yer veriliyor.

Belediyenin ilan ettiği program içinde yer alan gece konserlerinde birçok popüler sanatçıya da yer veriliyor. Öte yandan devlet Aleviciliğini reddeden Arif Sağ gibi sanatçıları ve birçok devrimci sanatçıyı programın dışında tutma politikası bu yıl da sürdürülüyor. Şenlik komitesi birçok piyasa sanatçısına büyük paralar ödüyor. Popüler piyasa sanatçılarına gösterilen ilgi, yıllardır devam eden şenliğin ilerici özünü yok etmeye yönelik gerici politik tutumun sürdürüldüğünün açık kanıtı

olarak kayıtlara geçiriliyor.

İlerici Alevi örgütlerinin programı...

İlerici Alevi örgütleri alternatif etkinlik programlarını ilan ettiler. Alternatif etkinlik programı 15-16 Ağustos günü gerçekleştirilecek. 15 Ağustos'ta dergahta kurban kesimi ile başlayacak olan programda basın açıklaması ve Hacı Bektaş dergahının tarihsel süreci konulu bir panel yer alıyor. Ayrıca etkinliklerin yapılacağı iki gün boyunca ilerici sanatçıların katılımı ile gece konserleri düzenlenecek.

Fakat ilerici Alevi örgütlerinin yıllardır ortaya koydukları şenlik programı, devlet Aleviciliği çizgisini cepheden reddeden bir içerikle doldurulamadı. İlerici, devrimci güçlerle alternatif programı birlikte oluşturma iddiası her seferinde boşa çıkarıldı. AKP'nin dinciliğine, CHP'nin devletçiliğine karşı olduklarını söyleyen ilerici Alevi örgütleri referandum ve seçimler gibi tüm kritik süreçlerde düzen solunu aşan bir yaklaşım sergileyemediler. Bu durum devrimci siyasal yapıların, komünistlerin şenliklere yapacakları müdahalenin önemini bir kat daha arttırıyor.

Şenliklere yapılacak devrimci müdahalenin önemi...

Tüm bunların ışığında açıktır ki binlerce Alevi emekçisinin bulunduğu şenliklere devrimci bir müdahalede bulunmak son derece önemlidir. Bu, gerici ve liberal politik yaklaşımlar karşısında devrimin bayrağını yükseltmek demektir.

Alevi emekçilerinin bugünkü en büyük ihtiyacı, devrimci tarihsel miraslarına sahip çıkan, haklı taleplerini sahiplenen komünist ve devrimcilerle buluşmaktır. Yüzlerini Pir Sultanlar'a, Baba İshaklar'a, Börklüce Mustafalar'a, Denizler'e, İbrahimler'e dönmektir.

Şenliklere yapılacak devrimci müdahale bu amaca hizmet edecek şekilde planlanmalı, araç ve yöntemler bu çerçevede ele alınmalıdır. Komünistler süreci bu perspektifle ele alıp, yıllardır yaptıkları müdahaleyi bu yıl daha da güçlendireceklerdir.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu / Kayseri

Haliç'te sanat sanat içindi

Latin Amerika ülkesi Venezuela'da onbinlerce çocuğu müzik ile tanıştıran ve rehabilite eden El Sistema'nın kurucusu José Antonio Abreu, "sanatı elit bir kesmin elinden alarak tüm halka indirme hedefiyle kurulduklarını" belirtse de 8 Ağustos akşamı Sütlüce'deki Haliç Kongre Merkezi'nden yansıyanlar bu hedefin aksini ifade ediyordu.

Türkiye'deki güçlü sermaye tekellerinin sponsorluğunda Türkiye'ye gelen dünyaca ünlü şef Gustavo Dudamel yönetimindeki Venezüella Simón Bolívar Senfoni Orkestrası, binlerce kişinin katıldığı gecede müzikal açıdan oldukça iyi bir konser verdi. Binlerce kişi, 220 kişilik devasa bir müzisyen kadrosuyla sahne alan orkestranın 100 dakika süren konserini başından sonuna kadar ilgiyle takip etti.

Konsere sermaye damgası

Abreu ve orkestranın dev kadrosu konser öncesi ve sonrasında dakikalar boyunca ayakta alkışlandı. Ne var ki; İstanbul Kültür Sanat Vakfı (İKSÜ) tarafından (sponsorluğunda) düzenlenen gece sermayenin, sanatı kendi sosyal projeleri için nasıl kullandığını gösterdi.

Konserde, José Antonio Abreu'ya 'Yaşam Boyu Başarı Ödülü'nü Türkiye'nin en büyük ilaç tekellerinden Eczacıbaşı'nın patronu Bülent Eczacıbaşı'nın vermesi ise geceye katılan kitlenin profilini özetler nitelikteydi.

Pazartesi akşamki konser için binlerce kişi Haliç'e akın etti. Her markadan lüks araçların göze çarptığı Haliç'te, konser salonuna gelenlerin giyim kuşamları da Türkiye'nin burjuvalarının konsere yönelik "ilgisini" gösteriyordu. Konser salonunun ön sıraları ise tahmin edileceği gibi sermaye gruplarının patronlarına ayrılmıştı.

Arka sıralarda kalanlar

Alternatif bir kitlese müzik eğitimi sistemi olarak örnek gösterilen El Sistema'nın Türkiye konserinden yansıyanlar ise, sermayenin sponsorluğu ve yönlendiriciliğindeki bu "alternatifin" kitlelerden ve hedef olarak belirlediği yoksul çocuklardan ne kadar uzak olduğunu bir kez daha gösterdi. 8 Ağustos akşamı konser salonundaki tablo içerisinden sıyrılan ve salondaki çoğu kişinin fark etmediği - edemeyeceği- şey, kentsel dönüşüm kapsamında evlerinden olan Sulukuleli çocukların salonun arka sıralarından büyük bir şaşkınlıkla bu konseri takip etmesiydi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Filistinli şair Mahmud Derviş'i saygıyla anıyoruz...

Direnişin gür sesi kavga alanlarında yankılanmaya devam edecek!

*Ölümlerden geliyorum şarkı söyleyerekten,
geliyorum yaşamak için.
Bırak, ışıldayan bir yara
bağışlasın bana sesini,
bırak da kinler büyüsün,
kafeslerin içimde ektiği,
bırak, uzlaşmazlık çıksın ortaya,
yıkımların doğurduğu.
Yaramın üstünde yürümeyi öğretti
bana celladın bıçağı.
Yürümeyi, hem de yorulmadan yürümeyi.
Direnmeyi öğretti.
Direnmeyi.
Mahmut Derviş*

Direnişin şairi, düşünce ve eylem adamı Mahmud Derviş 9 Ağustos 2009'da, 67 yaşında hayata gözlerini yumdu.

Mahmut Derviş'in ölümü, kuşkusuz ki, direnen Filistin halkı için büyük bir kayıptır. Zira o, direnişin en gür sesiydi. Bu öyle gür bir sestir ki, Mahmud Derviş'in fiziki ölümüne rağmen direniş mevzilerinde yankılanmaya devam edecektir.

Ancak Mahmud Derviş sadece Filistin ve Arap halkları için değil, dünyanın dört bir yanında baskıya, sömürüye, zulme, ırkçılığa, faşizme, gericiliğe karşı mücadele eden herkes için de büyük bir kayıptır.

Henüz 7 yaşındayken Nakba'yı (İsrail'in kuruluşuyla meydana gelen "Felaket") yaşayan Mahmud Derviş, ömrü boyunca halkının yaşadığı derin acıları duyarlı şair yüreğinde hissettiği halde, acının değil isyanın, karamsarlığın değil umudun, teslimiyetin değil onurlu direnişin şairi olmuştur. Dizelerine yansıyan acı ise, hüzünden çok isyana davet eder. Bu yönüyle Mahmud Derviş'in şiirinde direnişin evrensel izini sürmek mümkündür. Kendine özgü yönleri bir yana bırakılırsa Filistin'i bir dünya, Mahmud Derviş'i de evrensel direnişin şairi bir dünyalı olarak düşünmek mümkündür.

1941 yılında (şu an İsrail işgali altında bulunan) Celile kentine bağlı bir köyde doğan Mahmud Derviş, 1948'de ırkçı-siyonistler köylerini yerle bir edince, ailesiyle birlikte Lübnan dağlarını aşarak Beyrut'a gitmek zorunda kaldı. Çocuk yaşta şiir yazmaya başlayan Derviş'in daha ilk şiirlerinde siyonistlerin yağmaları, kitlesel göç, İsrail baskı ve zulmünün izi görülür.

Direnışten esinlenip direnişini esinleyen şair

Emperyalist-siyonist güçlerin Filistin halkına reva gördüğü zulmün çocuk yaşta tanıdığı olmakla kalmayan, aynı zamanda kurbanı da olan Derviş, şiir yazmakla yetinmemiş gazeteci, yayıncı ve eylem insanı kimliği ile de Filistin direnişinin saflarında yer almıştır. Şiirlerinden yayılan direnişin bu kadar çarpıcı olması, her şeyiyle o direnişin içinde olmasından bağımsız düşünülemez. Henüz lise öğrencisi iken İsrail Komünist Partisi'ne katılan şair, dünyadaki gelişmelere de uzak durmaz.

Slogancı söyleme düşmeden, estetik kaygıyı bir kenara itmeden direnişini dizeleriyle dünyaya yayan (kitapları 30 dile çevrilmiştir) Mahmud Derviş'in şiiri direnen bir halkın yaşamının tüm dokularından esinlenir.

Bu yönüyle Mahmud Derviş'i Mahmud Derviş yapan Filistin direnişidir. Ancak direnişten esinlendiği kadar o, hem direnişini hem direnişçileri de esinler. Filistinli gerillaların heybelerinde ekmeğın yanısıra Mahmud Derviş'in şiir kitaplarını taşımaları bir tesadüf değildir.

Şehitlere "özgür vatan" müjdesi

Direnışin tarihini 1936'da başlayan ancak 1939'da kırılabilen ayaklanma ile başlatırsak, Filistin halkının özgürlük uğruna 72 yılı aşkın süreden beri direndiğini söyleyebiliriz. Tarihin tanık olduğu en vahşi düşmanlardan biri olan ırkçı-siyonistlere karşı sürdürülen bu direnişte sayısız şehit verilmiştir. Zira 7'den 70'e Filistin halkının tümü siyonist canilerin hedefiydi, halen de öyledir.

Her Filistinli gibi Mahmud Derviş de pek çok yakını, yoldaşını ve şair, yazar dostlarını bu ölümsüzlük kervanına uğurlamıştır. Mahmud Derviş'in şiiri, ölümüne direnenlere, bir gün özgür bir vatanda sabahı karşılayacaklarının müjdesini verir. Bu özgür vatan henüz şairin dizelerinde cisimleşse de, Mahmud Derviş'in müjdesi kaçınılmaz olan geleceği şimdiden haber verir.

Siyonist zindanların kısımadığı gür ses!

Mahmut Derviş şiirinin gücü düşmanın gözünden de kaçmamıştır elbet. Hem şairi susturmak hem direnişini verdiği desteği engellemek için saldıran siyonist rejim, Mahmud Derviş'i 1961, 1965 ve 1967 yıllarında üç kez hapse atmıştır. Ancak zindana kapatılmak şairi sindirmek bir yana, direnişin gür sesi demir parmaklıklar ardından da yükselmeye devam etmiştir. Milyonlarca Filistinli gibi ırkçı baskılara maruz kalan şair, kimlik kartını bir bayrak gibi dalgalandırmıştır.

Tüm baskılara rağmen 1971'e kadar İsrail'de mücadelesine devam etti. Bu tarihe kadar şiir yazmanın yanısıra cezaevinde olmadığı zaman Hayfa'da gazete ve dergilerde çalıştı. 1971'de ise Beyrut'a taşındı.

Arap dünyasında şiirin toplumların yaşamında apayrı bir yeri vardır. Kitleler ünlü sanatçıları izlemekten çok, şiirlerini okuyan ozanları dinlemek için stüdyoları, salonları hatta kimi zaman meydanları doldurur. Mahmud Derviş'i de pek çok yerde binlerce insanın huzurunda şiirlerini okurken görmek mümkündür. Bu tür etkinliklerde en ajitatif konuşmalar bile, direnişini gür sesiyle haykıran şairin gölgesinde kalabilir.

Bundan dolayı salt ırkçı-siyonistler değil, gerici Arap

rejimleri de şairleri baskı altında tutmuş, çoğu zaman kitleler önünde şiir okumalarını engellemişlerdir.

Evrenselleşen şair...

Mahmut Derviş'in direnişini evrenselleştiren şiirinin kendisi de evrenselleşmiştir. Kitapları Türkçe dahil 30 dile çevrilen şair, farklı ülkelerden ödüller almıştır.

1969'da Lotus ödülüne layık görülen Mahmud Derviş, 1982'de Kasap Şaron gözetiminde gerçekleştirilen Sabra ve Şatila soykırımı üzerine yazdığı "Gölgeyi Yüksekten Övmek/Beyrut Kasidesi" adlı uzun şiiri ile dönemin Sovyetler Birliği'nde 1983 Lenin ödülünü kazanmıştır.

Türkiye'ye de birkaç defa gelen Mahmud Derviş, 2003 yılında Uluslararası Nazım Hikmet Şiir Ödülü'ne layık görülmüştü.

Mahmut Derviş'in saygın Arap müzisyenler tarafından bestelenen şiirleri, Arap dünyasındaki direnişçilerin dillerinde şiarlaşmıştır. Lübnanlı ilerici sanatçı-müzisyen Marsel Halife de Mahmud Derviş'in pek çok şiirini bestelemiştir. Bu besteler arasında Filistin ulusal marşı da yer almaktadır.

Filistin Kurtuluş Örgütü'nün (FKÖ) 1982 Eylül'ünde, emperyalist-siyonist güçler ve gerici Arap rejimleri tarafından Beyrut'tan çekilmek zorunda bırakılması, şairi derinden sarsmıştır. FKÖ'nün Tunus'a sürgününün ardından "yerküre üzerimize kapanıp bizi son çıkıştan dışarı itiyor; ve bizler geçebilmek için kollarımızı ve bacaklarımızı koparıp atıyoruz" diyen Mahmud Derviş, o yıl Paris'e göç etmiştir.

Kuşakların şairi Filistin'deki parçalanmayı lanetledi!

Coğrafi açıdan işgal altındaki vatanından uzaklaşması şairin durumunda bir değişikliğe yol açmamış, o yine direnişin gür sesi olmaya devam etmiştir. Ölene kadar da bu onurlu duruşunu sürdürmüştür.

Mahmut Derviş'in şiiri, Filistin direnişini bugünlere taşıyan birkaç kuşağın bilinç ve duygu dünyasını beslemiştir. Bu yönüyle o hayatta olan Filistin kuşaklarının şairidir.

Direnışle bu kadar özdeşleşen bir şairin, Filistin'deki son olaylardan derin bir şekilde etkilenmemesi mümkün değildir. Zira özdeşleştiği şehitlere özgür vatanda sabahı karşılamayı müjdeleyen şair, siyonist zorbalığın devam etmesinin yanısıra, Batı Şeria'da El Fetih, Gazze Şeridi'nde Hamas tarafından yönetilen iki parçaya ayrılmış bir Filistin varken hayata gözlerini yummuştur.

"Üzğün bir insan olarak aramızdan ayrıldı" diyen Mahmud Derviş'in dostu şair Hanan Aşravi, "Çünkü Filistinliler'in kendi kendilerine ettiklerinin, başkalarının yol açtığı tüm adaletsizliklerden, işgalden, İsraililer'den, sürgünden ve tüm acılardan daha kötü olduğunu düşünüyordu" diye ekliyor.

Nitekim Derviş'in son şiiri, Filistin'deki iç çatışmalarla ilgiliydi. Mahmud Derviş, son şiirinde Hamas ve El Fetih arasında çatışmaya lanet yağdırarak tepkisini dile getirmiştir.

Şairin şehitlere müjdelediği özgür vatan, devrimci önderlik altında birleşen Filistin direnişisiyle mutlaka kurulacaktır.

Yerel bültenler yaz sayılarıyla sınıfın nabzını tutuyor...

Sömürü ve kölelik koşullarının hüküm sürdüğü işçi havzalarında işçilerin sesi soluğu olan yerel işçi bültenlerinin Temmuz-Ağustos sayıları yoğun bir içeriğe sahip. Ulusal İstihdam Stratejisi saldırısı konusunda işçi ve emekçilerini uyarın bültenler, başta kıdem tazminatının gaspı olmak üzere stratejinin temel ayakları karşısında “genel grev genel direniş” çağrısı yapıyorlar. Farklı sektörlerden onlarca işçi tarafından kaleme alınan işçi yazılarına yaslanan bültenlerin yaz sayıları, sınıfın nabzını tutuyor..

Genel grev genel direniş çağrısı

İstanbul’da Esenyurt yerelinde çıkan Esenyurt İşçi Bülteni’nin ağustos sayısının temel gündemini Ulusal İstihdam Stratejisi oluşturuyor. “Kölece çalışma ve yaşam koşullarına karşı genel grev genel direniş” çağrısında bulunan bültende ağırlıklı olarak metal işçileri tarafından kaleme alınan yazılar göze çarpıyor. Bültenin arka kapağına ise, çeşitli sanayi havzalarında süren direnişler taşınmış.

“İşçilerin birliği halkların kardeşliği”

İstanbul’da Ümraniye yereline seslenen OSB-İME İşçi Birliği saflarında mücadeleyi büyütme çağrısında bulunuluyor. Fabrikalarındaki 2. toplu sözleşme döneminde, Penta işçilerine “sözleşmeye sahip çıkma” çağrısının yapıldığı bültende kıdem tazminatının gaspı saldırısı da işleniyor. Bültende dikkat çeken bir başka konu ise, ırkçı-şoven kudurganlığa karşı bölge işçilerine “işçilerin birliği halkların kardeşliği” çağrısı yapılması.

Sendikalar işçilerindir

İşçi havzası Gebze’ye seslenen Gebze İşçi Bülteni’nin temmuz sayısında ağırlıklı olarak bölgede süren işçi direnişlerine ve işçi yazılarına yer veriliyor. Kapak sayfasına, kıdem tazminatının gaspına karşı mücadele çağrısını taşıyan bültende çeşitli direnişlerden işçilerin röportajlarına yer veriliyor. Bölgede süren Legrand ve G.E.A direnişlerinin de kapsamlı bir biçimde ele alındığı bültende işçiler tarafından kaleme alınan yazılar dikkat çekiyor.

“İstikrar” yalanları teşhir ediyor

Adana İşçi Bülteni ise sermaye hükümetinin “istikrar” yalanlarını kapak sayfasına taşıyarak teşhir ediyor. Kıdem tazminatının gaspı saldırısını temel gündem olarak işleyen bültende farklı iş kollarından işçilerle kıdem tazminatına ilişkin röportajlara yer veriliyor. Bülten sayfalarında ayrıca, Adana bölgesindeki hak arama mücadeleleri ve direnişlere ilişkin haberlere de yer verilmiş.

Sermayenin hayalleri gerçek oluyor!

Bursa İşçi Bülteni de, Temmuz ayı sayısının kapak sayfasında “Hak gasplarına karşı mücadeleyi yükseltme” çağrısında bulunuyor. İS-ME isimli fabrikada, patronun kazanılmış haklara yönelik saldırısına karşı hazırlanan bildiriye de yer verilen

bültende gece çalışmasının niçin yasaklanması gerektiğini ele alan bir yazı bültenin orta sayfasında kendisine yer bulmuş. Tekstil sektöründe kadın işçi olmanın zorluklarını anlatan bir kadın işçinin yazısının da yer bulduğu bültende genel grev genel direniş çağrısı yapılıyor.

Kölelik zincirlerini kuralım

Kölece çalışma ve baskı koşullarının hüküm sürdüğü Ankara İşçiden İşçiye Bülteni’nin temmuz özel sayısı ise Sincan Organize Sanayi Bölgesi’ndeki işçilere sesleniyor. “İşyeri komiteleri kuralım, sendikalarda örgütlenelim!” çağrısının yapıldığı bültende bölgedeki temel işletmelerde yaşanan sömürü ve kölelik koşulları teşhir ediliyor. Bölgedeki tablonun işçi yazılarıyla çarpıcı biçimde anlatıldığı bültende iş cinayetlerine de dikkat çekiliyor. Bültenin arka kapağı ise direnişlerle dayanışma çağrısına ayrılmış.

Güvencesizliğe karşı mücadele

Kayseri İşçi Bülteni ise, Kayseri’de sınıf devrimcilerinin yürüttüğü faaliyetle paralel olarak güvencesiz çalışmaya karşı mücadele çağrısını bültenin kapağına taşımış. Farklı sektörlerden işçiler tarafından yazıların da yer bulduğu bültende sermayenin yeni dönemdeki kıdem tazminatı gaspı saldırısına karşı Kayserili emekçiler mücadeleye çağrılıyor.

Bu çarkı parçalayalım!

İzmir’de demir-çelik işçilerine seslenen Demir-Çelik İşçileri Bülteni “sömürü ve kölelik çarkını parçalama” çağrısında bulunuyor. Habaş Demir-Çelik’teki sömürü tablosunun işlendiği bültende, Habaş Demir Çelik işçisiyle yapılan röportaj bu

tabloyu canlı biçimde anlatıyor. Sider’de sendikal ihanete karşı örgütlenme ve Türk Metal çetesinden hesap sorma çağrısının yapıldığı bültende, ihanet tablosu işçilerin kaleminden anlatılıyor. Bülten sayfalarında ayrıca kıdem tazminatının gaspı saldırısı da işleniyor.

“Mücadele için geç kalmayalım”

İzmir’de Çiğli İşçi Bülteni de kıdem tazminatının gaspına karşı bölge işçilerini direniş çağırıyor. Çiğli’den bir kiralık büro işçisiyle yapılan röportajın da dikkat çektiği bülten sayfalarında işçi yazılarına da yer veriliyor. “Kürt halkını ezenle işçiyi ezen aynı güçlerdir” başlıklı işçi yazısıyla ilerleyen bülten sayfalarında bölge işçilerine “sendikalı ol” çağrısı yapılıyor.

Kaplan kesilme vaktimiz gelmedi mi?

İzmir’de tekstil işçilerine seslenen Tekstil İşçileri Bülteni’nin ağustos sayısını ağırlıklı olarak işçi yazıları oluşturuyor. Kıdem tazminatının gaspına karşı mücadele çağrısını kapak sayfasına taşıyan bültende, kazanılmış haklara sahip çıkmak için işyeri komitelerini kurarak örgütlenme çağrısı yapılıyor. Bültende tekstil işçileri tarafından kaleme alınan yazılara ek olarak alana dönük faaliyetlerin haberleri de dikkat çekiyor. Bültende, 15 yıldır tekstil sektöründe çalışan bir işçinin “Kaplan kesilme vaktimiz gelmedi mi?” başlıklı yazısı dikkat çekiyor. Tekstil işçisi, “örgütlenmekten başka yol yok” diyor. Eski bir Hugo Boss işçisiyle yapılan röportaja da yer verilen bültenin arka kapağı ise, Ulusal İstihdam Stratejisi saldırısının temel başlıklarına ayrılmış durumda.

Mücadele sonuç verdi: Toplu mezar açılıyor

Dersim’de 1997 yılında devlet tarafından katledilen DHKP-C militanı Ali Yıldız’la birlikte toplam 18 kişinin bulunduğu toplu mezar; Yıldız Ailesi, devrimci güçler ve demokratik kitle örgütlerinin ısrarlı mücadelesi sonucunda açılıyor. Malatya Özel Yetkili Savcılığı, Hüsnü Yıldız’ın avukatı ve Çağdaş Hukkuçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şube Başkanı Taylan Tanay’ı arayarak 12 Ağustos Cuma günü toplu mezarın açılacağı bilgisini verdi.

İki gün sürecek olan işlemde ilkin DNA tespitine yönelik kemikler aranacak, daha sonra ailelerin başvurması halinde cesetler tümünden çıkarılıp sahiplerine teslim edilecek.

Dersim Çemişgezek’teki mezarın açılması için 62 gündür Dersim’de ölüm orucu eylemini sürdüren Hüsnü Yıldız ve ailesi, mezarın 20 Ağustos gününe kadar açılmaması durumunda mezarı kendilerinin açacağını duyurmuştu.

Bugüne nasıl gelindi?

Çemişgezek Başsavcılığı’na hukuki başvuruda bulunarak Yıldız’ın cenazesinin kimliğinin tespit edilmesini ve eğer Ali Yıldız’ın cenazesi burada ise

teslim edilmesini isteyen ailenin bu talebiyle ilgili Çemişgezek Savcılığı görevsizlik kararı vererek dosyayı Malatya Özel Yetkili Cumhuriyet Başsavcılığı’na göndermişti. Malatya Özel Yetkili Cumhuriyet Başsavcılığı mezarı ilk önce açmaya karar verdi. Ancak, o tarihte bölgede açılan mezarların açılım işlemine (toplu mezarlar usulüne aykırı biçimde dozerlerle, kepçelerle açılıyordu) itiraz edilmesi nedeniyle bu talep geri çevrildi.

Aile ve avukatlar, bu işlemler sırasında adli tıp hekimlerinin ve avukatların hazır bulunması talebini Cumhuriyet Başsavcılığı’na ilettiler. Cumhuriyet Başsavcılığı bir süre sonra, burada otopsi işleminin yapıldığını, bu olayın “devlet güçleriyle terör örgütü mensuplarının çatışmasından kaynaklı” olduğunu, bu nedenle de mezarı açmayacağını ve bunun kanunlara uygun olduğunu bildirdi. Bunun üzerine karara itiraz edildi. Kararı Diyarbakır 4. Ağır Ceza Mahkemesi değerlendirdi. O da 10 Haziran’da kovuşturmayla yer olmadığı yönünde bir karar verdi. Malatya’nın kararını onaylamış oldu.

Yıldız’ın ağabeyi Hüsnü Yıldız’ın, mezarın açılması ve cenazenin kendilerine teslim edilmesini talebiyle eş zamanlı olarak yürütülen görüşmeler sonuç verdi.

“Her yumrukta polis”

Dokunulmazlık zırhıyla donatılan polis sokak ortasında yine terör estirdi. Antalya’da 3 Ağustos günü geceyarısı akaryakıt istasyonuna gelen polis yakıt almak istedi. Bu sırada başka müşteri ile ilgilenen pompacı Derviş Mehmet Alparşlan işini bitirerek, polisin aracına benzin doldurmaya başladı. Polis memuru iddiaya göre kornaya basarak işlemin hızlanmasını istediğini gösteren hareketler yapınca Derviş Mehmet Alparşlan, “Kornaya basmanıza gerek yok. Sizinle ilgileniyorum” dedi. Bunun üzerine sinirlenen polis aracın içinden küfür etmeye başladı. Olayın büyümemesi için akaryakıt pompasını bir başka arkadaşına devreden Derviş Mehmet Alparşlan, uzaktaki bir pompada çalışmaya başladı.

Pompacının gitmesine sinirlenen polis otomobilinden inerek, Alparşlan’ın üzerine yürüdü ve yanına gelir gelmez kafa attı. Bununla da yetinmeyen polis kafa darbesiyle yere düşürdüğü Derviş Mehmet Alparşlan’a tekme ve yumruk darbeleri ile azgınca saldırmaya devam etti. Sanayi

Polis Merkezi’nde görevli polisin estirdiği terör istasyonun güvenlik kameraları tarafından da görüntülendi. Yediği dayağın etkisiyle baygınlık geçiren Alparşlan ise olay yerine çağırılan ambulans ile Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi’ne götürülerek tedavi altına alındı.

1 yıllık maaşını teklif etti

Hastanenin acil servisinden 3 gün, plastik cerrahi servisinden de 7 gün iş göremez raporu alan Derviş Mehmet Alparşlan, “Her vuruşunda ‘Ben polisim’ diye bağıryordum” dedi. Tedavisinin ardından suç duyurusunda bulunmak için polis merkezine gittiğini aktaran Alparşlan, “İfademi alan polis memurları davadan vazgeçmemi istedi. Bana saldıran C.A. ertesi gün karakola gitmiş. Polis memurlarından aracılık yapmalarını, 1 yıllık maaşını bana vereceğini ve şikayetçi olmamamı istemiş. Ancak ben şikayetimden vazgeçemedim. Ayrıca dava da açtım” diye konuştu.

Hak ihlalleri diz boyu

Cezaevlerinde yaşanan hak ihlallerini değerlendiren İHD Adana Şubesi, bölgede bulunan cezaevlerine ilişkin raporunda cezaevlerinin baskı ve kişiliksizleştirme mekanlarına dönüştürülmek istendiği vurgusunu yaptı.

Derneğe yapılan başvurular sonucu hazırlanan ve 6 aylık dönemi kapsayan hak ihlalleri raporunun ‘cezaevleri’ bölümünde bu konuda Kürkçüler F ve E Tipi, Karataş Kadın, Pozantı Çocuk, Ceyhan Kapalı ve Osmaniye M Tipi Cezaevi’nden yoğun bir şekilde başvuru alındığı belirtildi. Tüm cezaevlerinin genelge ve tüzüklere dayandırılan baskı ve kişiliksizleştirme mekânlarına dönüştürülmek istendiği belirtilen raporda, yapılan başvurularda öne çıkan ihlaller sıralandı.

Hak ihlalleri sürüyor...

Buna göre; Karaisalı Cezaevi’nde özellikle siyasi tutsaklara yatak verilmiyor ve banyo için sıcak su sorunu yaşanıyor. Bu durumu mektupla ya da telefonla ailelerine aktaran tutsaklara yönelik disiplin cezaları devreye konuluyor. Kürkçüler Kapalı Cezaevi’nde ortak kullanım alanı kısıtlanıyor, revirde görev yapan doktorlar siyasi mahkumlara karşı düşmanca bir tavır sergiliyor, yemekler hijyenik yapılmıyor, aşırı yağlı yemekler perhiz yapan hastaların sıkıntı yaşamasına neden oluyor. Kürkçüler Cezaevi’nde ortak kullanım hakkı ihlal ediliyor. Aynı koridora en fazla 9 kişi çıkarılıyor, açık görüş haftasında spor dışında en fazla 1 saat biraraya geliniyor, haftalık 10 dakika olan telefon hakkı kısıtlanıyor. Osmaniye T Tipi Cezaevi’nde onur kırıcı davranışlarda bulunuluyor, yemeklerde kaşık çatal verilmiyor. Mahkûmların saçları zorla kazıtılıyor, ince arama bahanesi ile ağız içi arama yapılıyor, buna karşı çıkan mahkûmlar ise çeşitli cezalara çarptırılıyor.

Mektuplar iletilmiyor, gazete verilmiyor

Karataş Kadın Cezaevi’nde su sıkıntısı yaşanıyor, haftada 2 kez birkaç saatliğine su veriliyor, bu da çeşitli hastalıklara neden oluyor. Kantinde satılan gıda maddelerinin son kullanma tarihlerine dikkat edilmiyor, yemekler temiz ve yenilebilir durumda değil. Bu konulara ilişkin tutukluların yazdıkları dilekçeler görmezden geliniyor. Tutuklulara mektuplar iletilmiyor. Keyfi cezalarla görüş hakları gaspediliyor. Genel olarak cezaevlerinde, görüşe gelen ailelere karşı kötü muameleler yapılıyor.

Sağlık hakkı sonuna kadar ihlal ediliyor. Revirler tedavi amaçlı çalışmıyor, sadece ağrı kesicilerle geçiştiriyorlar. Tutukluların hastane sevkleri yapılmıyor. Yapılan sevkler ise gidip gelişlerde işkenceye dönüştürülüyor. Tutuklular gittikleri hastanelerde insanca muamele görmüyorlar. Çoğu zaman kelepçeli muayene konusunda yaşanan tartışmalardan kaynaklı muayene dahi olamıyorlar.

Mücadele Postası

Yeni bir dünya, yeni bir kültür...

İnsanlığın maddi ve fiziksel hayatını sürdürebilmesi, geliştirebilmesi için doğaya karşı verdiği uğraşla meydana gelen kültür, toplumların özlerinde bir birikime dayanır. Toplumların kendi üretkenlikleri, işleyişleri, beğenileriyle kendilerine kazandırdığı değer yargıları olmuştur. İnsanlık tarihinde yöneten ve yönetilen ayrımının çıkışından itibaren, kültür ve bununla şekillenen sanat da özgünlüğünü yitirmiş, yönetenler elinde daralmıştır. İnsanlığın sonraki tüm süreçlerinde değişen yöneticiler, toplumları da kültür üzerinden biçimlendirmiştir. Günümüzde herşey değersizleştiren bir tüketim kültürü hakim kılınmıştır.

Plansız ve anarşik bir sistem olan kapitalizmin tek mantığı daha çok sömürü ve tüketimdir. Feodalizmden kopuş ve dünyanın yeni bir sistemle yönetimine geçilmesiyle sermayedarlar, kurulan devletlerin gerçek/gizli öznelere olmuştur. Tarih sahnesine doğan bir burjuva sınıfı, kurduğu fabrikalarda kendi mezar kazıcıları olan işçi sınıfını yaratmıştır.

Sanayileşmeyle birlikte tarımda da modernleşen sömürü, köylüleri de içine alarak büyümüştür. Toplum nezdinde nicel bir çoğunluk olarak işçi sınıfının nitel gelişimi yani kültürel ve sanatsal birikimi, burjuvazi tarafından her fırsatta ezilmeye çalışılmış ve bu kısmen de başarılıdır. Kurduğu sömürü sistemiyle toplumun tarihsel uzantısıyla gelişen kültürünü, kendi kültürüne benzeterek işçi sınıfını siyasal, kültürel ve sanatsal alandan uzaklaştırıp; bencil, rekabetçi bir tüketim kültürüne maruz bırakmıştır. Gerici ve milliyetçi propagandalarla işçi sınıfının sorgulayan ve sorguladıkça biriken öfkesini dizginlemeye çalışmıştır. Bunu başaramadığı ölçüde, işçilerin sosyal hayatlarına, kişisel gelişimlerine ayırdıkları zamanlarını daha uzun ve ağır çalışma koşullarıyla gasp etmiştir. Sinemaya, tiyatroya ya da bir konsere gitmek bir yana, kitap okumak için bile işçinin zamanı neredeyse yoktur. İşçi sınıfını böylece sosyal ve siyasal hayattan koparıp bilinçlerine çürümüş kapitalizmin kültürünü yerleştirmek istemiştir.

Berber vakit geçirdiği, bilinçlendiği, birbirinden öğrendiği ve dayanışma içinde olduğu

her alandan işçi sınıfını soyutlayan sermaye sınıfı, işçileri makine başlarından evlere hapsederek yalanlarıyla ve reklamlarıyla süslediği televizyonla uyutmaktadır. Zenginlerin nasıl yaşadıklarını, mafyaların nasıl halk kahramanı ilan edildiğini anlatan dizileri izlerken; günde 12 saati aşan çalışma hayatımızı, başımıza yıkılacak kondumuzu, zorluklarla okula giden çocuklarımızın yani gerçek sorunlarımızın çözümünü düşünmüyoruz. Düşünmedikçe ve çözüm için birleşmedikçe daha da zorlaşan bir hayatta yalnızlaşıyoruz. Şüphesiz ki bunlar yönetenlerin planlı saldırıdır. Kendi saltanatlarını korumak için kültürel ve sanatsal ilericiliğin, üretkenliğin önüne engeller çıkarmaktadırlar. Fakat tarih göstermiştir ki, işçi sınıfı dayanışmacı kültürün ilericiliğini sahiplenerek, burjuvazinin gerici karakteriyle savaşmış ve engelleri aşmayı becermiştir.

Kapitalizmin kar hırsı maddiyatın yanında manevi olguları da tüketir. Kültür ve sanatın kollarını zamanla metalaştırarak toplumdan soyutlar ve marjinalleştirerek kendi elinde bir silaha dönüştürür. Örneğin bir senarist, filmi çekmek için yapımcılara ihtiyaç duyar, bir yazar kitabını bastırmak, dağıtmak için bir yayınevine ihtiyaç duyar. Sanattaki bu hiyerarşi de, sanatçıların ezilen ve yönetilen konumunda olduklarını açıkça göstermektedir. Bu yüzdendir ki, ülkemizde ve dünyada birçok aydın-sanatçı; yazılarını, şiirlerini, türkülerini ezilen halkların ve işçi sınıfının mücadelesine direnç olmak, burjuvaziye karşı verilecek savaşta bilinçlerini yükseltmek için bir silah olarak kullanmıştır. Kimi zaman acılarımızı, sevinçlerimizi bestelemiş, kimi zaman fabrika önlerinden, alanlara taşan haklı kavgalarımızı kaleme alarak yanımızda saf tutmuşlardır. Çok iyi biliyoruz ki; yaşadığımız kapitalist sistem ideolojisi kültürünün de kaynağıdır. Bizim yerimize karar veren, bizim yerimize düşünen ve seçme şansını tanımayan bu asalak düzenden kurtuluş mümkündür. Onun salgın bir hastalık gibi yaşamımızın her alanına bulaştırdığı bencil, rekabetçi kültüründen kurtulmak, paylaşımcı ve üretici bir kültür yaratmaktan, yani sermaye devletini yıkmaktan geçer.

T.Bulut

“Gerçekler bizi haklı çıkarıyor”

Galatasaray Lisesi önünde 332. kez buluşan Cumartesi Anneleri, bu haftaki oturma eylemine “Siz yalanlarınıza devam ettikçe, gerçekler bizi haklı çıkarıyor” diyerek başladı. Eyleme sinema sanatçısı Nur Sürer ve gazeteci Oral Çalışlar da katıldı.

Basın açıklamasına geçilmeden önce kayıp yakınları söz alarak konuşmalar gerçekleştirdi. 1995’te Dargeçit’te kaybedilen Abdurrahman Olcay’ın ablası 16 yıldır kardeşi için ağladıklarını, kardeşinin okula gitmek üzereyken evden alındığını ve bir daha kendisinden haber alamadıklarını söyledi. Kayıpların faillerinin bilinmesine rağmen halen sorumluların yargılanmadığını, Başbakanın hala seslerini duymadığını ifade etti.

1980’de kaybedilen Cemil Kırbayır’ın abisi Mikail Kırbayır ise “Biz canımızı, ciğerimizi, yüreğimizi kaybettik” diyerek “Bu alanda kini, nefreti, barışı konuştuk. Ancak hiçbir nefret ve kin barıştan yüce değildir. Ancak yüzleşmeyle barış kurulabilir” dedi.

Eylem 1995’te İstanbul’da kaybedilen ve kimsesizler mezarlığına defnedilen Rıdvan Karakoç’un kardeşi ve yine 1995’te kaybedilen Hasan Ocak’ın kardeşinin konuşmalarıyla devam etti.

Bu haftaki eylemde 18 yıldır kendisinden haber alınamayan Abdulvahap Timurtaş’ın hikayesi aktarıldı. Ardından İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına Başak Çan tarafından basın açıklaması okundu. Açıklamada 1962 doğumlu Timurtaş’ın 14 Ağustos 1993’te Şırnak ili Silopi ilçesi Yeniköy yakınlarında ilçe jandarmanınca gözaltına alındığı, baba Mehmet Timurtaş’ın Jandarma Komutanlığı’na başvurmasına rağmen cevap alamadığı bilgisi verildi. İç hukuk yollarının tükenmesinin ardından AİHM’e başvurulduğunu aktararak Türkiye’nin mahkum edildiğini dile getirdi.

Gözaltında kayıpların yaşandığı dönemin asker, polis, bürokrat ve siyasetçilerinin yargılanması talebiyle açıklama son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

‘Kahrolsun faşizm’e tutuklama

5 Ağustos akşam saatlerinde Ankara Mamak’ta üzerinde onlarca yazı ve slogan bulunan bir duvara “Kahrolsun faşizm”, “Tek yol devrim” ve “Genç Umut” yazıları yazan Liseli Genç Umut üyesi Fırat Barik, yolda yürürken gözaltına alındı.

Geceyi gözaltında geçiren Barik, Ankara Özel

Yetkili Savcılık tarafından “terör örgütü propagandası yapmak” suçlaması ve tutuklama talebiyle Özel Yetkili Mahkeme’ye sevk edildi. Ankara 12. Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemesi de, Barik’i bu suçlamadan dolayı tutukladı. Barik, Sincan F Tipi Hapishanesi’ne gönderildi.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

**Kapitalist sistem
kriz içinde debeleniyor...**

Emekçilerin öfkesi büyüyor!